

ΦΟΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

Δημήτρης Ψαθάς

Ψηφιοποιημένο σενάριο της παράστασης (έτος 1982)

URI: <https://repository.thessaliko-theatre.gr/handle/123456789/2512>

Πηγή:

Αρχείο Ψηφιακού Υλικού > Θεατρικά Κείμενα > Μόνιμο URI για αυτήν τη συλλογή:

<https://dspace.thessaliko.datascouting.com/handle/123456789/1714>

Στό σπίτι του Δημήτρη Χαρίτου. Σάλα με τρεις πόρτες, μία στό κέντρο, οι άλλες δεξιά, αριστερά. Ένας καναπές, πολυθρόνες, καρέκλες. Στό βάθος ένα παράθυρο πού κοιτά στον δρόμο. Καθώς ανοίγει η αυλαία ή Κα Ίουλία και ή Μαρία Χαρίτου, καθισμένες φαίνονται σάν νά συνεχίζουν κουβέντα.

ΙΟΥΛΙΑ (Τύπος φλύαρης) Έ, νά, αντιλαμβάνεσθε, αγαπητή μου, ό κόσμος είναι κόσμος και δέν είν' εύκολο νά συγκρατήσει τή γλώσσα του. Πρό πάντων σέ μία γειτονιά σάν τή δική μας πού τό κουτσομπολιό καλλιεργείται δά μέ κάπως ιδιαίτερη επιμέλεια.

ΜΑΡΙΑ (Έλαφρά ψηλομύτα) Παντού συμβαίνουν τά ίδια, δέ βαριέστε...

ΙΟΥΛΙΑ Έγώ, δηλαδή αντιλαμβάνεσθε, δέ δίνω πεντάρα γιά όλ' αυτά, απεναντίας μάλιστα διασκεδάζω, γιατί ξέρω τόν έαυτό μου καλύτερα από κάθε άλλον και τό πᾶν είναι νά έχει κανένας τή συνείδησή του ήσυχη. Έτσι δέν είναι; Γιατί δέ φαντάζομαι δά νά βρεθεί κανένας νά μου άμφισβητήσει τά αισθήματα του πατριωτισμού. Ξέρετε, λοιπόν, τόν καιρό του Έλβανικοῦ πολέμου πόσες φανέλλες είχα πλέξει, πόσες φανέλλες είχαν πλέξει τούτα δῶ τά καημένα τά χεράκια μου;

ΜΑΡΙΑ Καί ποιός δέν έπλεξε, κ. Ίουλία.

ΙΟΥΛΙΑ Πραγματικά. Τούς καημένους τούς στρατιῶτες μας - πῶς τούς λυπόμουν, πῶς τούς λυπόμουν. Νά σκαρφαλώνουν επάνω στά βουνά, μέσ' στά χιόνια ε; Σᾶς βεβαιῶ, κυρία Χαρίτου, νύχτες ολόκληρες πολλές φορές καθόμουν κι έκλαιγα από συγκίνηση καθώς έπλεκα γιά τά παιδιά μας και μάλιστα κάπου - κάπου έχωνα και κανένα γράμμα μέσα στά πλεχτά. «Ηρωϊκέ φαντάρε μου, μία κυρία καθώς πρέπει σου στέλνει μαζί μέ τίς ευχές γιά τή νίκη και τά πιο γλυκά φιλιὰ της». Φαντάζεσθε τί χαρά θά έκανε ό ευτυχής φαντάρος πού θά 'παιρνε τό γράμμα αυτό;

ΜΑΡΙΑ (Μέ έλαφρή ειρωνεία) Έ, βέβαια!

- ΙΟΥΛΙΑ Καθόμουν λοιπόν και σκεφτόμουν τό καημένο τό παιδί κι ένιωθα μέσα στην ψυχή μου τέτοια εύχαρίστηση, ώστε μου έρχόταν νά στείλω σ' όλους, σ' όλους, σ' όλους κι από ένα φιλή! Άχ, αλήθεια! Τί ώραία έποχή κι εκείνη. Είδαμε δόξες κι ένθουσιασμούς, έ;
- ΜΑΡΙΑ Άν είδαμε! Πάει δυστυχώς ή έποχή εκείνη!
- ΙΟΥΛΙΑ Άχ, ναι! Τί κριμα!
- ΜΑΡΙΑ Τώρα τί γινόμαστε...
- ΙΟΥΛΙΑ Νά σās πω, κυρία Χαρίτου. Έγώ στό βάθος μου είμαι άνθρωπος πολύ αισιόδοξος και δέν άνήκω καθόλου στην συνομοταξία εκείνων πού απογοητεύονται και απελπίζονται και πνίγονται σέ μιά κουταλιά νερό. Ά λά γκέρ, κόμ ά λά γκέρ.
- Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά χρειάζεται νά είναι κανένας και λιγάκι φιλοσοφημένος. Έτσι δέν είναι; Έ, λοιπόν, όταν μπήκαν οί Γερμανοί και είδα τή σημαία τους επάνω στην Άκρόπολή μας, για μιά στιγμή θουρκώσανε τά μάτια μου. Ύστερα όμως είπα, Ίουλία μου, μήν είσαι κουτή. Μπόρα είναι, θά περάσει.
- ΜΑΡΙΑ Αυτό λέμε όλοι μας, αγαπητή μου, μονάχα πού δέν περνάει.
- ΙΟΥΛΙΑ Δέ βαριέστε, θά περάσει.
- ΜΑΡΙΑ Δύο χρόνια κατοχή. Πως πέρασαν.
- ΑΝΝΑ (Μπαίνει απ' τήν πόρτα του κέντρου) Καλημέρα σας!
- ΙΟΥΛΙΑ Καλώς τήν Άννα μου! Τί γίνεται, χρυσό μου;
- ΑΝΝΑ Καλά, κ. Ίουλία, σεΐς;
- ΜΑΡΙΑ Είπες του θείου σου για τον μπαμπά σου;
- ΑΝΝΑ Πως, θά ρθει μαμά.
- ΙΟΥΛΙΑ Φαντάζομαι τί τρομάρα θά πήρε ο κ. Χαρίτος, αλλά δέ βαριέστε, αυτά τά πράματα συμβαίνουν κάθε μέρα. Και ποιός δέν έχει πιαστεί σήμερα απ' τους Γερμανούς. Άρκει νά είναι άθώος. Οί Γερμανοί είναι τίμιοι, ξέρετε, σ' αυτά. Άθώους δέν πειράζουν.
- ΑΝΝΑ (Τή στραβοκοιτά) Ναι.

- ΙΟΥΛΙΑ (Στήν Άννα) Πώς πάει τό κατάστημα. Άννα μου;
- ANNA Πολύ καλά, κ. Ίουλία.
- ΙΟΥΛΙΑ (Γελάει) Ή, λοιπόν, μοῦ φαίνεται, ἄστεϊο γιά τήν Άννα πού ἐργάζεται σέ κατάστημα τροφίμων.
- ANNA Γιατί, κ. Ίουλία;
- ΙΟΥΛΙΑ Μά ἐσύ, χρυσό μου -- μιά φοιτήτρια!...
- ΜΑΡΙΑ Τό Πανεπιστήμιο, βλέπετε, εἶναι κλειστό. Κι ἐξ ἄλλου δέν ἐργάζεται δά σέ ξένο κατάστημα ἢ Άννα. Αὐτό μᾶς ἔλειπε. Εἶναι στοῦ θείου της καί περνάει τόν καιρό της. Τήν παρεκάλεσε ὁ ἴδιος νά τόν βοηθᾷ, καί δέν μπορούσε ν' ἀρνηθεῖ.
- ΙΟΥΛΙΑ Τί τύπος κι ὁ κ. Λεωνίδας! Ἄστεϊος μοῦ φαίνεται.
- ANNA (Ἐλαφρό χαμόγελο) Ὅλοι οἱ φαινόμεστε ἄστεϊοι, κ. Ίουλία.
- ΙΟΥΛΙΑ Ὅχι δά, παρντόν, χρυσό μου. Θέλω νά πῶ ἕνας καθηγητής πού γίνεται ἔμπορος κι ἀνοίγει κατάστημα, εἶναι βέβαια περίεργο. Θά πείτε ὅτι τώρα ὅλος ὁ κόσμος τό ἔχει ρίξει στό ἐμπόριο, αὐτά ἔχει ὁ πόλεμος. Ἄ λά γκέρ κόμ ἄ λα γκέρ. Πάντως ἕνας καθηγητής τῆς φιλολογίας ν' ἀνοίξει ἐμπορικό κατάστημα... τί τά θέλετε, δέν μπορῶ νά τό συνηθίσω. (Γελά).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μπαίνει ἀπό δεξιά) Καλημέρα σας!
- ΙΟΥΛΙΑ ὦ, καλημέρα σας, κ. Χαρίτο. Καί τά θερμά, θερμά, θερμά, θερμά συγχαρητήριά μου γιά τό ξεμπέρδεμά σας μέ τούς Γερμανούς.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Εὐχαριστῶ πολύ. (Στήν Άννα) Τί συμβαίνει πάλι μέ σένανε; Γιά ποῦ ἐτοιμάζεσαι ἀπόψε;
- ANNA Γιατί, μπαμπά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σέ ρωτῶ καί θέλω νά μοῦ ἀπαντήσεις.
- ANNA Τίποτε, μπαμπά, ἕνα πάρτυ μέ τά παιδιά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Αὐτά τά πάρτυ θά κοποῦν. Δύο καί δύο τέσσερα.
- ANNA Γιά ποιό λόγο;

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν ξέρω. Όριστε κατάσταση. Καιρός γιά διασκεδάσεις, καί γιά πάρτυ!
- ΙΟΥΛΙΑ Παιδιά είναι. κ. Χαρίτο, τί νά κάνουν;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά κοιτάνε τά μαθήματά τους! Ν' ανοίξουν καί κανένα βιβλίο.
- ANNA Νά μαθαίνουμε γερμανικά! (φεύγει δεξιά).
- ΙΟΥΛΙΑ Λοιπόν, κ. Χαρίτο. Πώς σās άφησαν έτσι άμέσως οί Γερμανοί;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κάθεται) Πώς μ' άφησαν; Χμ!
- ΜΑΡΙΑ Τυχερός ήταν ό καημένος.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν είναι ζήτημα τύχης, Μαρία. (Στήν Ίουλία) Τό πāν σ' αυτές τίς περιστάσεις είναι νά έχει κανένας θάρρος καί ν' αντιμετωπίζει τήν πραγματικότητα κατάφατα. Στόν πόλεμο, κυρία μου, δέ σκοτώνεται ό στρατιώτης πού όρμā μπροστά. Σκοτώνεται αυτός πού κρύβεται.
- ΙΟΥΛΙΑ Καί όρμήσατε μπροστά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κορδώνεται) Αυτό δά έλειπε! Μόλις μέ πήγαν στήν Κομμαντατούρ, θέλαν νά μου πάρουν τόν άέρα. Νά μέ τρομοκρατήσουν. Έμένα τώρα! «Ό γιός σου πάει άντάρτης», μου λέει ένας ψηλός, «τό άρνεϊσθε;» «Όχι, κύριε, τοῦ λέω, δέν τό άρνοῦμαι. Ό γιός μου πάει άντάρτης». Κόκκαλο!
- ΙΟΥΛΙΑ Τούς τά 'πατε έτσι;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τσάκ - τσάκ!
- ΙΟΥΛΙΑ Άχ, τί ώραία! Τί θάρρος! Δέν τά χάσατε, κ. Χαρίτο;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Έγώ νά τά χάσω;
- ΜΑΡΙΑ Νά δεϊτε παρακάτω!
- ΙΟΥΛΙΑ Λοιπόν; Λοιπόν; Λοιπόν;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Παγώσανε. Μέ κοιτάει ένας κοντός. Μου λέει: «Ξέρετε, κύριε, ότι αυτό πού λέτε μπορεί νά σās στοιχίσει τή ζωή σας;» Τοῦ άπαντάω άμέσως: «Η ζωή μου, κύριε, είναι τό λιγότερο πού μ' άπασχολεί στόν κόσμο».

ΙΟΥΛΙΑ Τούς τὰ ἴπατε ἔτοι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τσάκ - τσάκ!

ΙΟΥΛΙΑ Ἄχ, τσάκ - τσάκ! Τί ώραῖα! Μπράβο, κ. Χαρίτο.

ΜΑΡΙΑ Σ' αὐτά ἔχει θάρρος ὁ Δημήτρης.

ΙΟΥΛΙΑ Ἐκεῖνος ὁ ἄντρας μου τρέμει. Ὅταν βλέπει Γερμανό, πανιάζει, τοῦ κόβεται ἡ χολή του. Χτές τό μεσημέρι, λοιπόν...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σταθεῖτε ντέ, νά δεῖτε...

ΙΟΥΛΙΑ Ἄχ, παρντόν, σᾶς διέκοψα, γιά πέστε...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μοῦ λέει ὁ ψηλός: «Ἄγνοεῖτε, κύριε, ὅτι ἡ Ἑλλάς θρίσκειται ὑπό τήν κατοχή τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων;» «Ἄχι, τοῦ ἀπαντῶ, δέν τό ἀγνοῶ (φαφλατάδικα). Εἶμαι Ἑλλην πολιτικός καί ἔχω θέσει τή ζωή μου στήν ὑπηρεσία τῆς Πατρίδας μου. Περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον Ἑλληνα πολίτη, εἶμαι εἰς θέση νά γνωρίζω ποιές τραγικές συνέπειες ἔχει γιά τή χώρα μου ἡ ἥττα της».

ΙΟΥΛΙΑ Ἄχ, μπράβο, μπράβο, κ. Χαρίτο...

ΜΑΡΙΑ Τούς μίλησε καλά...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μοῦ λέει ὁ κοντός: «Ἄφοῦ τό γνωρίζετε αὐτό, ὅτι εἶσθε ἡττημένοι, γιατί δέν καταθέτετε τὰ ὄπλα καί συνεχίζετε τόν ἀνταρτοπόλεμο;» Τοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως: «Διότι ἡ τιμή τῆς πατρίδας μᾶς ἐπιβάλλει τήν ὑποχρέωση νά συνεχίσουμε τόν ἀγῶνα γιά τήν ἀνεξαρτησία τῆς φυλῆς μας».

ΙΟΥΛΙΑ Τό εἶπατε αὐτό;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τσάκ - τσάκ!

ΙΟΥΛΙΑ Ἄχ, τσάκ - τσάκ! Τί ώραῖο πράγμα νά ἔχει ἓνας ἄντρας τόσο θάρρος. Ἐκεῖνος ὁ Ἀντώνης μου εἶναι φρίκη. Χτές τό μεσημέρι λοιπόν...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σταθεῖτε ντέ, νά δεῖτε...

ΙΟΥΛΙΑ Ἄχ, παρντόν, σᾶς διέκοψα, γιά πέστε...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μοῦ λέει ὁ ψηλός: «Ὅστε ἐγκρίνετε τήν πράξη τοῦ γιοῦ σας πού σή-

κωσε τά ὄπλα ἐναντίον τῆς Γερμανίας;» Τοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως: «Ὁ γιός μου εἶναι στρατιώτης τῆς Ἑλλάδας καί υπάκουσε στή φωνή τῆς πατρίδας του. Ὅσον ἀφορᾶ ἐμένα τόν πατέρα του, ὡς πολιτικός καί ὡς πολίτης ὄχι μόνο χειροκροτῶ τό γιό μου, ἀλλά σᾶς λέγω ὅτι ἂν δέν ἦμουν ἠλικιωμένος θ' ἀνέβαινα μαζί του στό βουνό».

- ΙΟΥΛΙΑ Τά εἶπατε αὐτά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τσακ - τσακ!
- ΙΟΥΛΙΑ Μά εἴσαστε υπέροχος!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέ βαριέστε, κ. Ἰουλία. Τί θά μ' ἔκαναν; Ἄμα ἀποφασίσει κανένας τή ζωή του...
- ΜΑΡΙΑ Τό θάρρος του τούς ἔκανε τόσην ἐντύπωση πού...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἔτσι μέ κοίταζαν μέ τό στόμα ἀνοιχτό...
- ΙΟΥΛΙΑ Σᾶς θαυμάζω, κ. Χαρίτο. Ἐκεῖνος ὁ Ἀντώνης μου...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁ Ἀντώνης, κ. Ἰουλία, εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ὅπως ὅλοι. Τί νά σᾶς κάνει; Ἐνας πολιτευόμενος ὅμως ἔχει ἄλλες ὑποχρεώσεις πρὸς τόν ἑαυτό του καί πρὸς τήν πατρίδα του. Πρὸ πάντων σ' αὐτές τίς δύσκολες στιγμές πού περνάει ἡ πατρίδα μας πρέπει νά ἀρθεῖ στό ὕψος τῶν περιστάσεων.
- ΙΟΥΛΙΑ Σᾶς χαίρομαι, κ. Χαρίτο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μερσί! Οἱ Γερμανοί, ξέρετε, κυρία μου, εἶναι στρατιῶτες. Καί σάν στρατιῶτες θαυμάζουν τό θάρρος. Μοῦ λέει ὁ κοντός: «Κύριε, μοῦ κάνει ἐντύπωση τό ὑψηλό σας φρόνημα. Εἴσατε ὁ πρῶτος Ἕλληνα πού μᾶς μίλησε μέ τέτοιο τρόπο. Εἶστε ἐλεύθερος»
- ΙΟΥΛΙΑ Ἔτσι, ἀμέσως;
- ΜΑΡΙΑ Ἄμέσως!
- ΙΟΥΛΙΑ Μπράβο σας, μπράβο σας, θά τά πῶ τοῦ Ἀντώνη νά συνέλθει λιγάκι. Γιατί ἐκεῖνος νομίζει πῶς ὅποιον πιάσουν οἱ Γερμανοί τόν τουφεκᾶνε κατ' εὐθεῖαν!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Περιφρονητικά) Τί νά σᾶς κάνει ὁ Ἀντώνης!...

- ΜΑΡΙΑ Τόσο πολύ φοβάται, ε΄;
- ΙΟΥΛΙΑ Φοβάται! Ἄφου ὅταν βλέπει Γερμανό πανιάζει!
- (Σηκώνεται) Λοιπόν, σᾶς χαιρετῶ, κ. Χαρίτο. (Χειραψία). Εἶχα ἔλθει νά σᾶς συγχαρῶ γιά τήν ἀπόλυσή σας, τώρα σᾶς ἐκφράζω τά θερμά - θερμά - θερμά συγχαρητήριά μου γιά τό θάρρος σας.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μερσί, κυρία μου (Κορδωμένος) Ζήτημα χαρακτηῆρος.
- ΙΟΥΛΙΑ Ἄντιο (χειραψία).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄντιο σας, κυρία μου!
- ΙΟΥΛΙΑ Πώ-πώ! Τό ξέχασα! Καθώς ἐρχόμουν μέ πῆρε ἀπό πίσω ἕνας Γερμανός. Μά πολύ - πολύ ἐνοχλητικός. Μέ συγχωρεῖτε μιά στιγμή (πηγαίνει στό παράθυρο). Νάτος! Περιμένει! Τί θά κάνω τώρα;
- ΜΑΡΙΑ (Κοντά της κοιτᾶ ἀπό τό παράθυρο) Ἐσᾶς περιμένει αὐτός;
- ΙΟΥΛΙΑ Ναί. Κι εἶναι θρασύτατος. (Γυρίζει στόν Δημήτρη) Ἄχ, κ. Χαρίτο, κάντε μου μιά χάρη, ἐσεῖς πού εἴσαστε τόσο θαρραλέος.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄνῆσυχος) Παρντόν! Τί χάρη;
- ΙΟΥΛΙΑ Ἄν εἶχατε τήν καλωσύνη νά μέ συνοδεύατε. Ὅχι πώς φοβᾶμαι τίποτα, ἀλλά ἄμα δεῖ ἄντρα μαζί μου δέ θά τολμήσει νά πλησιάσει...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄνῆσυχος, πηγαίνει στό παράθυρο καί κοιτᾶ. Δαγκώνεται) Αὐτός εἶναι;
- ΙΟΥΛΙΑ Ναί.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κοιτᾶ) Ὅχι!... Δυό μέτρα εἶναι ὁ ἀφιλότιμος.
- ΙΟΥΛΙΑ Δέ βαριέστε... μόλις δεῖ ἐσᾶς!...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στή Μαρία) Μαρία, τί σοῦ εἶπε ὁ γιαντρός; Μπορῶ νά βγῶ ἔξω;
- ΜΑΡΙΑ Μμ...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄν δέν ἤμουν ἀδιάθετος, εὐχαρίστως, κ. Ἰουλία. Εἶναι καθαρά ζήτημα ὑγείας, ξέρετε... (στρώνεται στήν καρέκλα).

- ΙΟΥΛΙΑ Καλά, δέν πρόκειται... Πηγαίνω καί μόνη μου. Ἄλλά μέ παρακολου-
θοῦσε αὐτό τό ζῶον ἀπ' τήν ὁδό Πανεπιστημίου.
- ΜΑΡΙΑ (Κοιτώντας) Νά, φεύγει, φεύγει...
- ΙΟΥΛΙΑ Εὐτυχῶς! Βαρέθηκε νά περιμένει...
- ΜΑΡΙΑ Νά, ἔστριψε τή γωνιά.
- ΙΟΥΛΙΑ Δόξα σοι ὁ Θεός. Λοιπόν σᾶς χαιρετῶ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Σηκῶνεται) Τώρα ἂν ἐπιμένετε νά σᾶς συνοδεύσω, κυρία μου...
- ΙΟΥΛΙΑ Ἄ, ὄχι, μὴν υποβάλλεσθε στόν κόπο, κ. Χαρίτο. Εἶσθε ἄλλωστε ἀδιά-
θετος.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μπᾶ! Τί λέτε, κυρία μου (παίρνει τό καπέλο του) Παρακαλῶ.
- ΙΟΥΛΙΑ Μά δέν εἶναι ἀνάγκη...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πῶς, πῶς! Μπορεῖ νά βρεθεῖ κανένας ἄλλος ἐνοχλητικός στό δρόμο.
Οἱ μέρες εἶναι πονηρές!
- ΙΟΥΛΙΑ Μέ υποχρεώνετε, κ. Χαρίτο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Παρακαλῶ, κυρία μου. Μαρία, θά γυρίσω ἀμέσως. (Φεύγουν ἐνῶ
μπαίνει ἡ Ἄννα ἀπ' τὰ δεξιά).
- ANNA Μαμά, ἔχεις τήν καλωσύνη νά μοῦ ἐξηγήσεις τί ἔπαθε ὁ μπαμπάς;
Γιατί, μ' ἀπαγόρευσε νά πάω ἀπόψε στό πάρτυ;
- ΜΑΡΙΑ Τό ξέρεις πολύ καλά.
- ANNA Ὅμολογῶ πῶς δέν καταλαβαίνω τίποτε.
- ΜΑΡΙΑ Ἄκου, Ἄννα, ἡ μαμά σου δέν εἶναι καμιά κουτή. Καί ἄφησε αὐτό τό
ῦφος. Τί θέλεις σ' αὐτές τίς συγκεντρώσεις; Τί κάνετε ἐκεῖ;
- ANNA Χορεύουμε, μαμά..
- ΜΑΡΙΑ Τούς ξέρω αὐτούς τούς χορούς σας. Ὅπως καί τά τραγούδια πού
ἀκούγονται τίς νύχτες. Προχτές μᾶς κάναν καντάδα οἱ νεαροί μέ τήν
κιθάρα «Σέ ἠγάπων, σέ εἶχον θεάν μου». Καί τό πρωῖ βλέπουμε στόν
τοιχο μας γραμμένο «Θάνατος στούς Γερμανούς». Καί οἱ Γερμανοί

ἀπέναντι. Ἐξυπνάδες! Τά εἶδε ὁ μπαμπάς σου καί ἔγινε θηρίο.

- ANNA (Γελαῖ).
- ΜΑΡΙΑ Μή γελαῖς. Σοῦ μιλάω σοβαρά.
- ANNA Μά φαντάζεσαι πώς γράφω στούς τοίχους, μαμά;
- ΜΑΡΙΑ Δέν ξέρω τί κάνεις. Πάντως μυρίζομαι ὅτι ἡ συντροφιά σου καμουφλάρει τή φοβερή ἐπαναστατική δράση της κάτω ἀπ' αὐτά τά πάρτυ. Δέ μᾶς ἔφτανε ἡ ἱστορία τοῦ Ἀλέκου, παρασταίνεις καί σὺ ἐσχάτως τήν ἐπαναστάτρια. Δέ μπορούῤσε, βλέπεις, νά μὴ σέ παρασύρει καί σένα τό ρεῦμα τῆς μόδας.
- ANNA «Μόδα» τό λές αὐτό, μαμά;
- ΜΑΡΙΑ Μόδα καί μάλιστα τοῦ λαοῦ. Νά ἦταν τουλάχιστον μόδα τοῦ καλοῦ κόσμου.
- ANNA Τέτοιες μόδες ἀσφαλῶς δέν πίνουν στόν καλό κόσμο.
- ΜΑΡΙΑ Ἄσφαλῶς. Ἐπαναστάτες, παιδί μου, εἶναι παντοῦ καί πάντοτε οἱ πεινασμένοι. Λαός! Ἀπό σπίτια καθὼς πρέπει δέ βγαίνουν ἐπαναστάτες. Ἔχεις ἕναν πατέρα μέ κάποιο ὄνομα στήν κοινωνία καί στήν πολιτική ζωή τοῦ τόπου. Καί μιά μητέρα πού προέρχεται ἀπό τίς λίγες οἰκογένειες μέσα στήν Ἀθήνα. Τό σπίτι μας ἔχει παραδόσεις. Αὐτή, λοιπόν, ἡ λαϊκή ἐπαναστατική φιλολογία δέν ἔχει θέση ἐδῶ μέσα. Κατάλαβες;
- ANNA Κατάλαβα, μαμά.
- ΜΑΡΙΑ Ἦ σᾶς πέρασε ἡ ἰδέα πώς δέ μυρίζομαι ἐγώ; Ἔχετε ὦρες-ὦρες αὐτό τό σκοτεινό καί μυστηριῶδες ὕφος τῶν συνωμοτῶν τοῦ σινεμά (εἰρωνικά). Ὁ Κωστάκης, ἡ Φωφώ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀνδρέας ἐτοιμάζουν τήν ἀνατροπή τῆς Γερμανίας.
- ANNA Ἡσυχάσε, μαμά, δέν εἶναι τά πράματα ἔτσι πού τά φαντάζεσαι.
- ΜΑΡΙΑ Δυστυχῶς, παιδί μου, δέν μπορῶ νά ἡσυχάσω. Ὅταν ὑπάρχει ἕνας μπαμπάς πού ἐξασφαλίζει στό σπίτι μιά ζωή καλή, πάντα ὑπάρχει περιθώριο γιά τά παιδιά νά κάνουν λίγη πατριωτική φιλολογία καί νά τόν στείλουνε στή φυλακή.

- ANNA Δέν κινδυνεύει ό μπαμπάς.
- ΜΑΡΙΑ Τό είδες καί μοναχή σου.
- ANNA Ήταν ή ίστορία του ΄Αλέκου.
- ΜΑΡΙΑ Πού συνεχίζεις έσύ καί ή παρέα σου.
- ANNA ΄Εγώ; Νά συνεχίσω τή δράση του ΄Αλέκου;
΄Εχεις γιά όλα αυτά τά πράγματα μιά τόσο άγγελική ιδέα! ΄Αν ήξε-
ρες, μαμά, τί δουλειά έκανε ό ΄Αλέκος, ή θά 'σουνα περήφανη γι'
αυτόν ή θά 'μενες στόν τόπο άπ' τήν τρομάρα.
- ΜΑΡΙΑ Καλά - καλά!
- ANNA ΄Ο ΄Αλέκος είναι ένας ήρωας, μαμά.
- ΜΑΡΙΑ Τόσο τό χειρότερο. ΄Ενας ήρωας είναι υπεραρκετός γιά μιά όλιγομελή
οικογένεια σάν τή δική μας. ΄Ενας Θεός ξέρει άν κλείνω μάτι μ' αυ-
τούς σας τούς ήρωϊσμούς.
- ANNA ΄Ελα, μαμά!
- ΜΑΡΙΑ Καί μ' αυτά τά τρομερά πράματα πού άφησε ό άδερφός σου έδω μέσα.
- ANNA Τά όπλα;
- ΜΑΡΙΑ Σούτ! Ούτε καί νά τό λές δέ θέλω.
- ANNA Τή θαλίτσα, έστω.
- ΜΑΡΙΑ Ναι. ΄Εκείνη τή θαλίτσα, πού τή βλέπω κάθε βράδυ στόν ύπνο μου.
Σωστός βραχνάς μου έγινε.
- ANNA Μέ ειδοποίησαν, μαμά. Σήμερα θά τήν πάρουν.
- ΜΑΡΙΑ Ποιοί;
- ANNA ΄Αγνωστοί! Σάμπως τούς ξέρω κι έγώ; Οί συνεργάτες του ΄Αλέκου.
- ΜΑΡΙΑ Πώς θά τήν πάρουν;
- ANNA (Κοιτᾶ τό ρολόϊ) Στίς πέντε ακριβώς!
- ΜΑΡΙΑ Μά πώς; Πώς; ΄Αφοϋ είναι οί Γερμανοί άπέναντι.

ANNA Οὐ! Τούς Γερμανούς; Καλά. Ξέρουν αὐτοὶ τρόπους νὰ τοὺς βολέψουν.

ΜΑΡΙΑ Θεέ μου! Ὅσο σκέπτομαι πού μπορεῖ καμιά ὥρα νὰ τ' ἀνακαλύψει ὁ μπαμπάς σου μοῦ ῥχεται τρέλλα. Εἶναι πού εἶναι φοβητσιάρης. Ἡ πού θά τοῦ ῥθει συγκοπή ἢ πού θ' ἀναστατώσει τή γειτονιά νὰ μᾶς πάρουν ὅλους χεροπόδαρα δεμένους ἀπό δῶ...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μπαίνει ἀπ' τήν πόρτα τοῦ κέντρου νευριασμένος)
Στό διάολο!

ΜΑΡΙΑ Τί ἔπαθες, Δημητράκη;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἔμ κουνάει τήν οὐρά της, ἔμ θέλει νὰ μὴν τήν κυνηγᾶνε. Ἐπιπό-
λαια πλάσματα! Ἀνήθικα!

ΜΑΡΙΑ Τί ἔγινε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί νὰ γίνε; Στήν ἄλλη γωνία ξεφύτρωσε ὁ Γερμανός μπροστά της.
Δυσόμισυ μέτρα ἓνα θεριό. Πλησίασε καί τῆς ἔπιασε τό μάγουλο.

ΜΑΡΙΑ Κι ἐσύ; Τί ἔκανες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί ἤθελες νὰ κάνω; Ἐφυγα!

ΜΑΡΙΑ Ἐφυγες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅχι, θά στεκόμουν! Ἐνα πιστόλι μισή πῆχυ στό πλευρό του! Ἄει στό
διάβολο! Μοῦ χάλασε τό κέφι! (Φεύγει δεξιά).

ANNA Ἴππότης ὁ μπαμπάς, μαμά!

ΜΑΡΙΑ Πολύ καλά ἔκανε! Αὐτό τοῦ ἔλειπε τώρα νὰ κάτσει νὰ ριψοκινδυνεύ-
σει καί γιά τήν Ἰουλία. Φτάνει τίς ἱστορίες πού τοῦ σκαρώνετε σεῖς...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Ψαρά μαλλιά, τύπος γαλήνιος καί καλοκάγαθος. Τόν
μπάζει ἢ ὑπηρέτρια καί φεύγει) Καλημέρα σας!

ΜΑΡΙΑ Καλημέρα, Λεωνίδα!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί κάνετε; Τί γίνεσθε; Τί ἦταν πάλι αὐτό τό σημερινό;

ΜΑΡΙΑ Εἶδες τί ἱστορία;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποῦ εἶναι ὁ Δημήτρης;

ΜΑΡΙΑ Ἐλα, φώναξε τόν μπαμπά σου! Ἐπιπόλαιο κορίτσι! (Φεύγει ἢ

- Ἄννα).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πατί; Τί ἔκανε;
- ΜΑΡΙΑ Δέν ξέρω. Ἐξυπνάδες! Θά θγεῖ κι ἡ Ἄννα μας ἀντάρτισσα σιγά-σιγά.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄστεῖα πράματα (κάθεταί). Ἡ Ἄννα εἶναι λογικό κορίτσι. Ἐγώ τήν παρακολουθῶ. Μαρία. Μεῖνε ἤσυχη. Ἐκεῖ στό μαγαζί δέ σηκώνει κεφάλι ἀπ' τά λογιστικά βιβλία.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μπαίνει ἀπό δεξιά) Γειά σου, Λεωνίδα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καλημέρα, Δημητράκη. Πῶς πῆγε, λοιπόν, ἡ περιπέτεια;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά ἴσαι καλά πού ἐνδιαφέρθηκες! Μωρέ ἀδερφός νά σοῦ πετύχει. Ἐδῶ μᾶς συλλαμβάνουν, μᾶς πᾶνε στά ντουφέκια. Ὁ Λεωνίδας τό μπακάλικό του. Μή χάσει μιά δεκάρα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Καλοκάγαθα) Ἐλα, καημένε, Δημητράκη!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Παράγινες μπακάλης, Λεωνίδα. Καλά νά πνίξεις τόν Πλάτωνα, τό Σοφοκλῆ, τόν Εὐριπίδη μέσα στά ρεθύθια. Ἀλλά τόν ἀδελφό σου!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σῶπα, χριστιανέ, μπᾶ!... Ὡς πού νά τό μάθω κι ὅλας εἶχες ἀπολυθεῖ ἐσύ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τέλος πάντων.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Εἶσαι ἐν τάξει τώρα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μιά χαρά!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Αὐτό εἶναι.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅριστε. «Αὐτό εἶναι!» Γιά τόν ἀδελφό μας τό Λεωνίδα ὅλα εἶναι μηδέν. Κάθε τί πού δέν ἀφορᾶ φασόλια καί ρεθύθια δέν ἀξίζει νά τό συζητᾶ. Δέν τό κλείνεις, καημένε Λεωνίδα, αὐτό τό παλιομάγαζο;
- ΜΑΡΙΑ Ἐλα, καημένε Δημητράκη.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί «ἔλα καημένε, Δημητράκη». Σάμπως κάνει καί τίποτε; Φιλολογία τῆς μπακαλικῆς. (Στό Λεωνίδα) Μοῦ κρατᾶς καί σκλαβωμένα κεῖνα τά λεφτά μου.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τά λεφτά σου θυμήθηκες τώρα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τά θυμήθηκα τό πρωϊ. Άν, έλεγα, χρειαστοῦν δέκα, εἴκοσι, τριάντα λίρες γιά ν' ἀπαλλαγῶ, ποῦ θά τίς βρῶ; Θά μπορέσω νά τίς δώσω;
- ΜΑΡΙΑ Εὐτυχῶς πού δέ χρειάστηκαν.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Άν χρειάζονταν ὅμως;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Άν...
- ΜΑΡΙΑ Εὐτυχῶς τά πράματα πῆγαν κατ' εὐχὴν.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέ μοῦ λές. Ἀνακατεύθηκε στήν ὑπόθεσή σου καθόλου ὁ Ζαρλᾶς;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁ Ζαρλᾶς; Πῶς! Ἦλθε, ἀλλά κατόπιν ἑορτῆς.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄ, τόν ἐλεεινό. Οὔτε ἔπρεπε νά δεχθεῖς βοήθεια ἀπ' αὐτόν. Ἐδῶ μοῦ κάθεται αὐτός ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν τόν βλέπω καί μπαίνει στό μαγαζί μέ κείνο τό ὕφος του τό προκλητικό καί ἀναιδές, ἀνεβαίνει τό αἷμα στό κεφάλι μου.
- ΜΑΡΙΑ Ἐρχεται τακτικά;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πολύ τακτικά.
- ΜΑΡΙΑ Καί τί θέλει;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ψωνίζει. Ἀλλά αὐτός εἶναι καταχθόνιος. Ποτέ δέν μπορεῖς νά καταλάβεις ποιός εἶναι ὁ ἀντικειμενικός σκοπός του. Καί παρατήρησα, ὁμολογῶ μέ κάποια ἀνησυχία, ὅτι πολυκοιτάζει τήν Ἄννα τώρα-τώρα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁ Ζαρλᾶς;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί, ναί, ὁ Ζαρλᾶς. Δέ σᾶς εἶπε τίποτε ἡ Ἄννα;
- ΜΑΡΙΑ Ὅχι.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δηλαδή... Σοβαρά πράματα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέν ξέρω. Ἀπ' ὅ,τι μοῦ λέει ἡ Ἄννα ὅμως, πολύ ἐπίμονα τήν τριγυρίζει.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μ' ἐνδιαφέρον) Μπα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Λοιπόν, εἶναι μερικά πράματα ἀπίστευτα στήν ἐποχή μας. Συχνά μοῦ

δίνεται ἡ εὐκαιρία νά κάνω μερικές συγκρίσεις. Κοιτάζω τό Ζαρλᾶ ἀπό τή μιὰ μεριά. Ἐφοσιωμένος ψυχῇ τε καί σώματι στούς Γερμανούς. Κοιτάζω ἄλλους ἀπ' τήν ἄλλη. Περιφρόνηση σ' αὐτά τά κτήνη καί ἀξιοπρέπεια πού τή χαίρεται ἡ ψυχῇ σου. Ξέρεις τόν καθηγητή τόν Κιτρόπουλο;

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πῶς.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί γνώμη ἔχεις;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἦλίθιος!
- ΜΑΡΙΑ Πολύ ἀπόλυτος εἶσαι στίς ἐκφράσεις σου, Δημητράκη. Ὁ Κιτρόπουλος εἶναι ἕνας λαμπρός ἄνθρωπος καί σοφός καθηγητής.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σοφός ἴσον θλάξ.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Αὐτό λές ἐσύ. Καί ὅμως τό μεσημέρι εἴμαστε μαζί καί κουβεντιάζαμε. Ἐποκάλυψη.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί; Τί ἔκανε;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Φαντάσου ὅτι τοῦ ζήτησαν νά γίνει ὑπουργός καί ἀρνήθηκε.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄντε!...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Λόγω τιμῆς. Τόν κάλεσε ὁ Πρωθυπουργός καί τοῦ πρότεινε νά ἀναλάβει τό Ἐπιχειρηματιεῖο τῆς Παιδείας. Λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὐτός βρῆκε τό ψυχικό σθένος νά πετάξει κατάμουτρα τό ἀξίωμα πού τοῦ προσφέρθηκε.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σῶπα!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Λόγω τιμῆς!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέ σοῦ λέω; Βλάξ!
- ΜΑΡΙΑ Μά γιατί «θλάξ», Δημητράκη; Ἐπειδή ἀρνήθηκε νά γίνει ὑπουργός τῶν Γερμανῶν;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μωρέ ποιῶν Γερμανῶν; Ἐδῶ τοῦ προσφέρουν Ἐπιχειρηματιεῖο! Ξέρεις τί θά πεῖ Ἐπιχειρηματιεῖο; Ἐξουσία! Ἐπιχειρηματιεῖο σου λείει, δέν ἀκούς;
- ΜΑΡΙΑ Ἦ, κι ὕστερα;

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κατάπληκτος) Κι ύστερα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΄Εσύ θά δεχόσουν δηλαδή;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΄Αμέ; ΄Αν θά δεχόμουν! ΄Ακου ἐρώτηση πού μου κάνει! ΄Εξουσία. Λεωνίδα! Ξέρεις τί θά πει ἐξουσία;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κάνεις μιά παρεξήγηση. Δημητράκη! Σήμερα ἔφτασε σέ τέτοια ἐξαθλίωση ὁ τόπος, πού χαμηλώσανε τά πάντα. Τ' ἀξιώματα, οἱ θέσεις, τά ΄Υπουργεῖα!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μά περί αὐτοῦ πρόκειται. Τί οἷς λέω ἐγώ τόσον καιρό; Τώρα πού χαμηλώσανε χόπ! Τά καβαλᾶς! Μοναδική εὐκαιρία. ΄Υπουργός κατάντησε νά γίνεται ὁ κάθε τενεκές!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Λοιπόν; Τί θά ἔθελες ἐσύ ἀνάμεσα στούς τενεκέδες;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΄Εγώ εἶμ' ἄλλο!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πῶς ἄλλο;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΄Εγώ, Λεωνίδα μου, εἶμαι πρόσωπο πολιτευόμενο. Τό ἴδιο εἶναι; ΄Εγώ ἐργάστηκα! ΄Εγώ ἀγωνίστηκα γιά τό λαό! Θά μέ συγκρίνεις τώρα μέ τίς διάφορες προσωπικότητες τοῦ κάρου; ΄Εγώ - τό ξέρεις αὐτό - ἴδρυσά τό κόμμα τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας καί κατέβηκα στίς ἐκλογές μέ δική μου ἀνεξάρτητη σημαία.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καί πῆγες φοῦντο!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΄Ασχετο!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σέ τρελλάνανε στά μαῦρα!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΄Ασχετο!
- ΜΑΡΙΑ Πῆρε μερικούς ψήφους!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΄Ε; Δέν πῆρα, Μαρία; Φέρ' τούς πίνακες! Φέρ' τούς πίνακες!
- ΜΑΡΙΑ ΄Ασε τώρα! ΄Ασε! Ἐκατό ψῆφοι εἶναι σέ ὅλη τήν Ἀθήνα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΄Ασχετο!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ξέρεις τί λέω, Δημητράκη; Εἶσαι ἀθεράπευτος! ΄Εγώ νόμιζα πώς τόσα χρόνια χωρίς ἐκλογές, χωρίς Βουλή, γιατρεύτηκες, ὅμως ἐσύ ἔχεις

- μέσα σου τό φοβερό μικρόβιο τῆς πολιτικῆς πού σ' ἔχει ἀφανίσει ὡς τώρα.
- ΜΑΡΙΑ Δυό σπίτια μᾶς ἔχει φάει. Πού ὅταν τά θυμᾶμαι, καίγεται ἡ ψυχὴ μου...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέ μοῦ λές; Θά μοῦ τά κοπανᾶς αἰωνίως αὐτά τά δυό σου σπίτια; Ἐπί τέλους προῖκα μου ἦταν, τά 'φαγα! Πᾶνε!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καπνός ἦν καί διελύθηκαν.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πῆγαν γιά τὴν πολιτικὴ.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κι ἡ πολιτικὴ σέ πλήρωσε καλά.
- ΜΑΡΙΑ Ὑπέστης τοῦ κόσμου τοὺς ἐξευτελισμούς ἀπὸ τόν κόσμο, ἀπ' τίς ἐφημερίδες, ἀπ' τά περιοδικά. Κι ἀκόμα συζητᾶς.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Γελᾷ) Ἀλήθεια! Θυμᾶσαι, Δημητράκη, ἐκείνη τὴ γελοιογραφία πού σοῦ κᾶναν; Ἐνας ἀράπης. Κι ἀπὸ κάτω: «Ὁ νέος πολιτικός ἀστήρ κ. Δημήτριος Χαρίτος».
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σάτιρα, ἀγαπητέ μου! Ἡ σάτιρα εἶναι γιά τοὺς πολιτικούς! Εἶναι μιά μορφὴ τῆς δόξας.
- ΜΑΡΙΑ Γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶπα, Δημήτρη. Μὴ μιλᾶς γι' αὐτά. Ἡ θά ξεχάσω ἐγὼ ποτέ ὅταν μέ πῆρες γιά νά σ' ἀκούσω πού θά μιλοῦσες στὸν Ἄη-Παντελεήμονα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁραῖα! Μᾶς φώναξαν «γιοῦχα». Κι ὕστερα:
- ΜΑΡΙΑ Ὑστερα, μόλις μπήκαμε στ' αὐτοκίνητο, μᾶς δέσαν τοὺς γκαζοτενεκέδες. Καί βρόνταγαν ἀπὸ πίσω μας.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐ, οἱ ἀντίπαλοι!
- ΜΑΡΙΑ Σύμφωνοι. Ἦταν ὠραῖο;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁραῖο δέν ἦταν! Ἦταν ὅμως φυσικό!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅλα τά βρίσκεις φυσικά ἐσύ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μά εἶναι ἡ πολιτικὴ, φίλε μου. Ἡ μᾶλλον ἦταν. Γιατί τώρα δέν

υπάρχουν τέτοιοι κίνδυνοι. Αυτό είναι πού 'χει σήμερα σημασία ιδιαίτερη. Καταλαβαίνεις; Δέν ἔχει οὔτε ἐκλογές, οὔτε μουντζες, οὔτε γκαζοτενεκέδες. Σήμερα σου δίνουν Ὑπουργεῖο, τό παίρνεις. Τάνκε. Ἄρκεϊ νά σέ θέλουνε οἱ Γερμανοί. Καταλαβαίνεις; Γι' αυτό σου λέω. Λεωνίδα. Εἶναι μιά μοναδική εὐκαιρία πού ὅποιος τήν ἀφήνει εἶναι ἠλίθιος. (Χτυπᾷ τή γροθιά καί τινάζεται ἀπάνω) Ἄκους ὁ Κιτρόπουλος! (Κάνει βόλτες).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κάτσε, ντέ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄφησέ με! Μοῦ ἄναψες πάλι τά αἵματα. Ἄφοῦ τόν ξέρεις τόν καημό μου. Ἐπίτηδες τό κάνεις.

ΜΑΡΙΑ Ἔλα, ἔλα, Δημητράκη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁ Κιτρόπουλος, Μαρία. Καταλαβαίνεις; Προσφέραν Ὑπουργεῖο ὡς καί στόν Κιτρόπουλο. Σ' ἓνα δασκαλάκο. Νά, σάν τό Λεωνίδα. Πράγμα πού σημαίνει, δηλαδή, πώς υπάρχουν οἱ δυνατότητες πού σᾶς λέω.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Νά γίνεις ὑπουργός;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί ὄχι;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέν εἶσαι στά καλά σου, Δημητράκη!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί; Ἄν μιλοῦσα τοῦ Ζαρλᾶ... Αὐτός εἶναι παντοδύναμος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί νά τοῦ πεῖς;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά μιλήσει στους Γερμανούς.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί νά τούς πεῖ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέ θά μέ θέλαν λές ἐμένα; Ἐδῶ θέλουν τόν Κιτρόπουλο. Σοῦ φαίνεται ἀδύνατο;

ΜΑΡΙΑ Οὐ! Λές κουταμάρες, Δημητράκη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄπότομα νευρικός) Δέ σέ ρώτησα ἐσένα. Καί σέ παρακαλῶ νά μὴν ἀνακατεύεσαι. Ὅλο βλακεῖες λέτε οἱ γυναῖκες!

ΜΑΡΙΑ (Κατάπληκτη) Μπράβο!...

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δημητράκη, τί τρόπος εἶν' αὐτός. Δέ σ' ἀναγνωρίζω. Κι ἡ λέξη μόνον ὑπουργός σέ ζάλισε μέχρι σημείου νά παραλογίζεσαι. Ἄφήνω ὅτι ὁ Ζαρλᾶς εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος προδότης.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καλά. Προδότης! Μάθαμε τώρα καί στόν καθένα κολλᾶμε μιά ρετινιά. Ἡ οὐσία εἶναι ὅτι ἔχει τεράστια δύναμη κι ἐξυπνάδα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μέ συγχωρεῖς, Δημητράκη, ἀλλά φαίνεται πώς δέ ξέρεις, καλά τά πράματα. Ὁ Ζαρλᾶς ἔχει κάψει κόσμο καί κοσμάκη. ἔχει ὀργανώσει μιά φοβερή ὑπηρεσία καί κάνει τοῦ κόσμου τούς ἐκβιασμούς. Γιά νά καμώνεται πώς θέλει νά σέ βοηθήσει, κάτι κακό ἔχει στό μυαλό του.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄνῆσυχος) Τί νά ἔχει δηλαδή;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ξέρω γώ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στή Μαρία) Λές νά ἔχει τίποτε, Μαρία;
- ΜΑΡΙΑ (Θυμωμένη) Ἄφησέ με!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί νά ἔχει; Σώπα, θρέ ἀδερφέ!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Οἱ τύποι αὐτοί, Δημητράκη, εἶναι ἐπικίνδυνοι καί πρέπει νά προσέχεις. Σοῦ εἶπα κι ἄλλοτε, μήν ἐμπιστεύεσαι ποτέ σέ τέτοιους ἀνθρώπους. Ἄν εἶναι δυνατόν καί τήν καλημέρα νά τοῦ κόψεις. Αὐτός εἶναι ἀρριβίστας. Γιά νά κάνει τή δουλειά του, εἶναι ἱκανός νά πατήσῃ ἐπί πτωμάτων.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λές;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σίγουρα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐσύ, Μαρία, τί φαντάζεσαι;
- ΜΑΡΙΑ Δέν ξέρω.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Προσπαθεῖ νά πάρει θάρρος) Σώπα, χριστιανέ μου! Μή μοῦ τά παρουσιάζεις ἔτσι τραγικά τά πράματα. Ἐννοεῖς διαρκῶς νά μέ τρομοκρατεῖς. Διαρκῶς μοῦ φέρνεις τόν κατακλυσμό. Δύο λεπτά νά κουβεντιάσῃ κανένας μαζί σου, πνίγεται. Πνίγεται, μά τό Θεό!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέ μοῦ λές; Τί σέ ρώτησαν στήν ἀνάκριση;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιά τόν Ἄλέκο.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καί τί εἶπες ἐσύ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐγώ; (Ξεροκαταπίνει) Τίποτα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καί ζήτησες τή βοήθεια τοῦ Ζαρλᾶ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅχι. Μόνος του ἦλθε!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποῦ ἤξερε αὐτός τή σύλληψή σου;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κίνηση ἀπορίας, κοιτάζει τή Μαρία).
- ΜΑΡΙΑ Δέ σου εἶπε ὅτι τό ἔμαθε ἀπό κάποιον;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ναί. Ἔμαθε ἀπό κάποιον.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἦξερε ὅτι ὁ γιός σου ἔφυγε ἀντάρτης;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἦξερε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πού τό ἤξερε;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κίνηση ἀπορίας).
- ΜΑΡΙΑ Εἶπε ὅτι ἄκουσε. Ἔτσι δέ μᾶς εἶπες;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ναί. Εἶπε ὅτι ἄκουσε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἔμαθε καί ἄκουσε. Αὐτά εἶναι ἀστεῖα. Ἡ οὐσία εἶναι ὅτι παρακολουθεῖ μέ μάτι ἄγρυπνο τό σπίτι σου.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄνῆσυχος) Ἔχει γοῦστο.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τό πράμα εἶναι φανερό.
- ΜΑΡΙΑ Κι ἐγώ, ὁμολογῶ, ἀπόρησα λιγάκι πώς ἦταν ἐνήμερος γιά ὅλα αὐτά. Ἄλλά μέ ποιό σκοπό;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πάντως ὄχι καλό!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐντρομος) Λές;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Αὐτός ὁ ἄνθρωπος θά σέ κάψει! Ὅπως ἔκαψε πολλούς.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νάτα - νάτα. Ἄ, τό παλιόπαιδο! Νάτα, νάτα! Αὐτά παθαίνω. Πάει ἀντάρτης ὁ Ἀλέκος νά κάψει τόν πατέρα του. (Ἐξαλλος) Κακό χρόνο νά ἔχει!

- ΜΑΡΙΑ Μή βρίζεις τό παιδί.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θά τό βρίζω. Δέν εἶναι παιδί μου!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σιγά, Δημητράκη. Δέν εἶναι ἀνάγκη οὔτε νά βρίζεις τόν Ἄλέκο οὔτε νά χάνεις τήν ψυχραιμία σου. Πάντως ἡ ἀνάμιξη τοῦ Ζαρλᾶ σ' αὐτή τήν ἱστορία δέ μοῦ ἀρέσει. Μπορεῖ νά σ' ἄφησαν οἱ Γερμανοί γιά νά σέ καθησυχάσουν καί νά σέ ξαναπιάσουν ὅταν θά βροῦν στοιχεῖα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί στοιχεῖα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ξέρω γώ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐξαλλοσ φωνάζει) Ἄννα!
- ΜΑΡΙΑ Τί τήν θέλεις τήν Ἄννα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Αὐτή, αὐτή ξέρει. Μαζί τά εἶχαν διαρκῶς τά ψού-ψού... (Μπαίνει ἡ Ἄννα ἀπό δεξιά) Ἐλα δῶ σύ!
- ANNA Τί συμβαίνει, μπαμπά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μήπως αὐτός ὁ ξεροκέφαλος ὁ ἀδερφός σου ἄφησε τίποτα ἐπικίνδυνα πράματα μέσα στό σπίτι;
- ANNA (Ἄνησυχῆ) Σάν τί ἐπικίνδυνα, μπαμπά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Χαρτιά, σημειώσεις, προκηρύξεις, ἀπ' αὐτά τά ἀναθεματισμένα ἔντυπα;
- ANNA Ναί, χαρτιά ἀσήμαντα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποῦντα; Ὅλα θά καοῦν! Τά πάντα!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Στάσου, Δημητράκη! Μή σέ πιάνει ὁ πανικός. Πρέπει νά ἐνεργήσουμε μέ ψυχραιμία. Μπορεῖ νά εἶναι χρήσιμα πράματα τοῦ παιδιοῦ καί ἀκίνδυνα τελείως.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅ,τι προέρχεται ἀπ' αὐτόν εἶναι ἐπικίνδυνο. Θά ψάξω ἄλλοι. (Περνᾷ δεξιά, τόν ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι, Λεωνίδας, Μαρία καί Ἄννα. Ἀπό τήν πόρτα τοῦ κέντρου ἡ Κατίνα ὀδηγεῖ τή Φωφώ πού μπαίνει φουριόζα. Ὑφος ἀνάστατο. Εἶναι ἓνας τύπος ἀλέγγρας κοπέλλας. Ἀεικίνητη, φοβιτσιάρα, χωρίς ποτέ νά εἶναι δραματική).

- KATINA Πώς είστε έτοι, δεσποινίς Φωφώ; Τρέχατε;
- ΦΩΦΩ Έλα, καημένη, φώναξε την Άννα.
- KATINA Άμέσως, δεσποινίς. (Φεύγει δεξιά).
- ΦΩΦΩ (Βγάζει απ' τό τσαντάκι της ένα τσατοαράκι και χτενίζει νευρικά τά μαλλιά της πού εΐναι ανάστατα. Έπειτα κλείνει τήν τσατσάρα στό τσαντάκι της και χτυπά νευρικά τό χέρι της επάνω).
- ANNA (Μπαίνει, από πίσω της ή Κατίνα). Γειά σου, Φωφώ, τί συμβαίνει;
- ΦΩΦΩ Θα σου πω (λαχανιασμένα). Πιάστηκε ή αναπνοή μου απ' τήν τρεχάλα. (Στήν Κατίνα για νά τή διώξει). Μου δίνεις ένα νερό, Κατίνα;
- KATINA Εΐσατε ιδρωμένη, δεσποινίς, δέν κάνει.
- ΦΩΦΩ Δέν πειράζει.
- KATINA Μά ό γιατρός λέει, δεσποινίς...
- ANNA Ουφ! Πήγαινε γρήγορα. (Ή ύπηρέτρια φεύγει).
Πώς είσαι έτοι; Τί έγινε;
- ΦΩΦΩ Συμφορά μέ περικεφαλαία!
- ANNA Δηλαδή;
- ΦΩΦΩ Νίκος, Ρήνα, Κώστας, Πέτρος, πάνε! Τούς πιάσαν όλους.
- ANNA Σώπα!
- ΦΩΦΩ Όλους!
- ANNA Πότε;
- ΦΩΦΩ Τ' απόγευμα νωρίς.
- ANNA Ποιοί;
- ΦΩΦΩ Οί Γερμανοί.
- ANNA (Σοβαρή και σκεπτική) Πώ, πώ!

- ΦΩΦΩ Εἶμαστε μιά χαρούλα! Κι ὁ δικός μου ἄφαντος. Καταλαβαίνεις. Πάει ὁ γάμος πάλι!
- ANNA Ἔλα, καημένη Φωφώ, τό γάμο σου σκέφτεσαι σύ. Πῶς τὰ πιάσαν τὰ παιδιά; Στά σπίτια τους;
- ΦΩΦΩ Στά σπίτια τους.
- ANNA Προδοσία;
- ΦΩΦΩ Ἐκατό τοῖς ἑκατό.
- ANNA Ποιός ἄραγε;
- ΦΩΦΩ Μυστήριο!
- ANNA (Σοβαρή) Πῶ, πῶ!
- ΦΩΦΩ Τρέχω ἀπ' τ' ἀπόγευμα! Πηγαίνω στό Νίκο, βλέπω τόν μπαμπά του ἄνω-κάτω! Τί συμβαίνει; Πάει ὁ Νίκος! Τρέχω στόν Κωστάκη νά τοῦ πῶ, βλέπω τόν ἀδερφό του μοῦτρα! Πάει ὁ Κώστας. Ἀμολιέμαι στή Ρήνα, μόνο πού δέ μέ πῆρε μέ τό σκουπόξυλο ἢ μαμά της. Ρήνα πουθενά. Καταλαβαίνεις.
- ANNA Ὅλη ἡ παρέα!
- KATINA (Μπαίνει μέ τό νερό). Τό νερό.
- ΦΩΦΩ (Ἐξαλλη) Δέν τό θέλω. Εἶμαι ἰδρωμένη.
- KATINA Μά... δέ σᾶς εἶπα ἐγώ;
- ΦΩΦΩ Καλά, πήγαινε το!
- KATINA (Νευριασμένη) Ἄμα σᾶς μιᾶνε δέν ἀκοῦτε! (Φεύγει).
- ΦΩΦΩ Εἶμαι - εἶμαι - εἶμαι πεθαμένη!
- ANNA Καλά, Φωφώ, μή χάνεις ἔτσι τήν ψυχραιμία σου. Μπορεῖ νά τούς κρατήσουν λίγες μέρες καί μετά νά τούς ἀφήσουν.
- ΦΩΦΩ Μπορεῖ!
- ANNA Πιάνουν χιλιάδες κόσμο. Τούς κρατᾶνε ὅλους; Ἄλλωστε ὅποιος ἀνακατεύεται ξέρεي ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θά ἴρθει στιγμή πού θά πιαστεῖ.

- Ἄλιμονο ἂν χάνουμε ἔτσι τήν ψυχραιμία μας.
- ΦΩΦΩ Ἐγώ τά χάνω. δέν μπορῶ. Γι' αὐτό ἔλεγα νά γίνει ὁ γάμος, νά φύγει ὁ Φώτης στό βουνό κι ἂν μέ ξαναδεῖτε νά μέ φτύσετε.
- ANNA Μπράβο, Φωφώ!
- ΦΩΦΩ Μπράβο, ξεμπράβο, αὐτή 'ναι ἡ ἀλήθεια.
- ANNA Καί ποῦ 'ναι ὁ Φώτης τώρα;
- ΦΩΦΩ Ξέρω; Ποῦ νά τόν βρῶ; Εἶναι ἡ τρίτη φορά πού ὀρίζουμε τό γάμο κι ὁ γαμπρός ἐξαφανίζεται. Τρέχω στό σπίτι του νά τόν εἰδοποιήσω, ἀλλά τό 'χε μάθει κι ἔγινε καπνός. Τί γίνεται τώρα;
- ANNA Θά σκεφτοῦμε.
- ΦΩΦΩ Ἄ, στάσου. (Βγάζει τό παπούτσι της καί ἀπό μέσα ἕνα μικρό σημειῶμα. Τό δίνει τῆς Ἄννας).
- ANNA (Διαβάζει) Νά εἰδοποιηθεῖ ἀμέσως ὁ μπάρμπα Λεονάρδος. Ποίος σοῦ τό 'δωσε;
- ΦΩΦΩ Τό μόνο σημειῶμα πού ἄφησε γιά μένα ὁ Φώτης.
- ANNA Καλά. (Τό βάζει στό καρρέ της).
- ΦΩΦΩ Τί θά γίνω μέ τόν ἄνθρωπο αὐτόν; Ὅλο τόν κυνηγᾶνε κι ὅλο χάνεται. Ἐχει ἀποκτήσει μιά τέτοια ἰκανότητα στίς ἐξαφανίσεις, στά πηδήματα καί στίς τρεχάλες, ὥστε δέν κάνω ἄλλο παρά νά τόν κυνηγῶ κι ἐγώ λαχανιασμένη. Ὅριστε τό νόστιμο κατάντημά μου. Τήν παραμονή τοῦ γάμου νά μή ξέρω ποῦ κρύβεται ὁ γαμπρός.
- ANNA (Μέ δυσφορία) Καημένη Φωφώ!
- ΦΩΦΩ Ἄφοῦ τοῦ ἔλεγα προχθές, νά σέ πιάναν, βρέ παιδάκι μου, νά σέ κλείναν πουθενά. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νά σέ βλέπω. (Μέ ὕφος θαυμαστοῦ) Ἄλλά πιάνεται αὐτός;
- ANNA Δέ ντρέπεται;
- ΦΩΦΩ Ἄστεϊα, βέβαια, τί νά κάνω ὅμως; Κατάντησε τελευταῖα νά βλέπομαστε μισή ὥρα τήν ἐβδομάδα. Δουλειά, δουλειά, δουλειά. Θά φύγει τώ-

ρα ἢ θά μείνει: Θά δώσει σημεῖα ζωῆς: Θά τραβήξει κατ' εὐθεῖαν στό θουνό: Ὅ,τι ξέρεις, ξέρω.

ANNA Ποῦ τούς ἔχουν τούς ἄλλους;

ΦΩΦΩ Ξέρω;

ANNA Περίεργο... πολύ περίεργο νά τούς πιάσουν ὅλους μαζί...

ΦΩΦΩ Ἐσχημα ἀρχίσαμε. Ἄννούλα! Ἐγώ οὔτε κοτάω πιά νά μπῶ στό μαγαζί.

ANNA Σώπα δά, δέν ἔχεις φόβο ἐσύ. Σάμπως τί κάνεις;

ΦΩΦΩ Δέν κάνω τίποτα. Τό δήλωσα, προκηρύξεις πιά δέν παίρνω στό τσαντάκι νά πάει ἡ καρδιά μου τάκα - τάκα! Γι' αὐτό, ἄλλωστε, γιά νά μ' ἐκδικηθεῖ ὁ Φώτης, μοῦ φορτώνει κοτζάμ καλάθια μέ αὐγά νά τά πηγαίνω στόν μπάρμπα Λεονάρδο.

ANNA Κι αὐτά τά φοβᾶσαι;

ΦΩΦΩ Ὅχι δά, ἀστεῖο πρᾶγμα! Μά εἶναι σωστό μιά δεσποινίς νά κουβαλάει αὐγά: Ὅρίστε, οἱ νεαροί τῆς γειτονιάς μέ φωνάζουν αὐγουλοῦ. Μοῦ κόλλησε τό παρατσούκλι.

ANNA Σώπα, ἔρχονται. Θά φύγεις μέ τό θεῖο καί θά τοῦ τά πεις ὅλα λεπτομερῶς.

(Μπαίνουν ὁ Λεωνίδας καί ἡ Μαρία).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅ, καλῶς τῆ Φωφώ!

ΦΩΦΩ Καλημέρα σας, κ. Λεωνίδα!

ΜΑΡΙΑ (Στή Φωφώ) Μήπως ἦρθες νά πάρεις τήν Ἄννα στό πάρτυ;

ANNA Τό πάρτυ ἀναβλήθηκε, μαμά.

ΜΑΡΙΑ Εὐτυχῶς!

ANNA (Στό Λεωνίδα μέ σημασία). Θεῖε, ἡ Φωφώ ἤθελε νά σέ παρακαλέσει γιά κάτι τρόφιμα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στή Φωφώ μέ ὕφος ἀρκετά πονηρό) Μπιζέλια; Φασόλια;

- ΦΩΦΩ (Διστακτικά) Μα-μα-μακαρόνια! Μπορώ νά 'ρθω μαζί σας τώρα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στή Μαρία) Ποῦ εἶναι ὁ Δημητράκης;
- ΜΑΡΙΑ Σκαλίζει ἀκόμα. Καημένη Λεωνίδα, τόν ἀναστάτωσης. Ἐφοῦ τόν ξέρεις δέν ἔπρεπε νά τόν ζαλίσεις ἔτσι. Εἶναι ἰκανός νά ψάχνει ὡς τό πρῶτ.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐγὼ φεύγω. Ἄντιο, Μαρία. Γειά σου. Ἄννούλα!
- ANNA Ἄντιο, θεῖε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στήν Ἄννα) Καί αὔριο πρῶτ-πρῶτ στό μαγαζί!
- ΜΑΡΙΑ Νά τήν κρατᾶς ὅλη μέρα ἐκεῖ. Σοῦ εἶπα ὅτι ἀρχίζει καί κάνει κουταμάρες.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κουταμάρες ἢ Ἄννα;
- ΜΑΡΙΑ Δυστυχῶς!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄ, δέ φαντάζομαι (μέ νόημα). Ὅ,τι κάνει ἡ Ἄννούλα εἶναι σωστό. Σωστό καί λογικό. Ἄντιο. Πᾶμε, Φωφῶ.
- ΦΩΦΩ Ἄντιο σας.
(Φεύγουν ὁ Λεωνίδας καί ἡ Φωφῶ).
- ΜΑΡΙΑ (Στήν Ἄννα). Αὐτήν τήν αὐγουλοῦ νά μὴν τήν ξαναδῶ στό σπίτι.
- ANNA Γιατί, μαμά;
- ΜΑΡΙΑ Δέ μοῦ ἀρέσει. Ἐπί τέλους, ἐσύ ἡ κόρη ἑνός Χαρίτου μπορεῖς νά 'χεις καλύτερες παρέες ἀπ' τίς κόρες τῶν αὐγουλάδων.
(Ἐορμᾶ κατατρομαγμένος κι ἔξαλλος ὁ Δημήτρης ἀπό δεξιά).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Συμφορά μου. Χαθήκαμε!
- ΜΑΡΙΑ Τί συμβαίνει; Τί ἔπαθες;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅπλα! Ὅπλα μέσ στό σπίτι μου! Καταστροφή. (Δείχνει τήν Ἄννα μέ τό δάκτυλο). Στό δωμάτιό της! Στό δωμάτιό της!

(Τρέμει και πέφτει σέ μιά πολυθρόνα). Ἄ, δέν μπορῶ...
Εἶναι πολύ. Πάρα πολύ!...

ΜΑΡΙΑ Ὅπλα; (Κοιτᾷ τήν Ἄννα, ὕστερα τό Δημητράκη).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅπλα! (Στήν Ἄννα) Ποῦ βρέθηκαν τά ὄπλα μέσα στό δωμάτιό σου; Ποιός; Ποῦ; Πῶς; Πότε μπήκανε ἐδῶ; Χαθήκαμε! Ἄ, τώρα δέν ὑπάρχει σωτηρία. Κάτι συμβαίνει ἐδῶ μέσα! Κάτι τό σατανικό συμβαίνει.

ΜΑΡΙΑ (Στήν Ἄννα) Στό δωμάτιό σου ὄπλα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Στό δωμάτιό της, μάλιστα. Μιά βαλίτσα ὄπλα. Μπαίνω μέσα νά ψάξω. βλέπω τή βαλίτσα στό ντουλάπι, κάνω νά τή βγάλω, βλέπω βάρος, τήν ἀνοίγω, τί νά δῶ; Φωτιά! (Στήν Ἄννα) Τίνοσ εἶναι, Σατανᾶ, αὐτά τά ὄπλα;

ANNA (Σταθερά) Τοῦ Ἄλέκου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τόν κακοῦργο!

ΜΑΡΙΑ Καί τί τά ἔλεγε; Πῶς τ' ἄφησε ἐδῶ;

ANNA Εἶναι γιά τούς ἀντάρτες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄ, τόν ἀσυνείδητο! Ἄ, τόν κακοῦργο, τόν Ἰούδα, τόν ἀφιλότιμο. Δέ φτάνει πού σηκώθηκε νά φύγει καί στιγμάτισε τό σπίτι μου, παρά μοῦ ἀφήνει καί τή λαχτάρα ἐδῶ μέσα. Καί τί θά γίνει τώρα; Τί θά κάνουμε; Πῶς θά σωθοῦμε ἀπ' αὐτή τή συμφορά;

ANNA Θά ἴρθουν νά τά πάρουν (κοιτᾷ τό ρολοῖ της). Στίς πέντε! Αὐτοί πού τούς ἀνήκουν!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πῶς θά τά πάρουν, πλάσμα ἐπιπόλαιο κι ἠλίθιο, πού ἔξω ἀπ' τήν πόρτα μας εἶναι οἱ Γερμανοί; Κοιμοῦνται αὐτοί νομίζεις; Ἀπ' τό ντουφέκι θά μᾶς περάσουν ὄλους! Ὅλους.

ΜΑΡΙΑ (Στήν Ἄννα). Κι ἐσύ δέ μίλαγες; Ἐπιτρέπεται τέτοιο πράγμα νά τό ἔχεις κρυφό ἀπ' τούς γονεῖς σου;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στήν Ἄννα) Δέν ἔλεγες, μπαμπά, αὐτός εἶναι τρελλός! Μᾶς ἄφησε αὐτούς τούς διαόλους ἐδῶ μέσα, νά δοῦμε τί θά κάνουμε; Νά ξέ-

ρουμε τί γίνεται, νά εἶμαστε ἐνήμεροι γιά τή φωτιά πού ὑπάρχει μέσα στό σπίτι; Ἄ, ὄχι... ὄχι... ὄχι! (Σηκώνεται). Δέν κάθομαι ἐδῶ μέσα ἐγώ! Τό καπέλο μου. Τό καπέλο μου!

ΚΑΤΙΝΑ (Ἐπί τὸ κέντρο) Ὁ κ. Ζαρλᾶς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὦχι! (πέφτει στό κάθισμα).

ΜΑΡΙΑ Ψυχραιμία, Δημητράκη!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στήν Ἄννα). Κλεῖστ' τα, τρέχα, κρύψ' τα!

ΜΑΡΙΑ (Στήν ὑπηρέτρια) Νά περάσει. (Ἡ ὑπηρέτρια φεύγει).

ANNA Φτιάξου λιγάκι, μπαμπά. Μὴν ἔχεις αὐτό τό τρομαγμένο ὕφος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τσακίσου! (Φτιάχνεται).

(Μπαίνει ὁ Ζαρλᾶς. Εἶναι τύπος κομψός, μ' ἐπίπλαστη εὐγένεια καί ἐπιτήδευση).

ΖΑΡΛΑΣ Καλημέρα σας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Νευρικός, προσπαθεῖ νά φαίνεται περιποιητικός). Καλημέρα σας, κ. Ζαρλᾶ! Καλή σας μέρα. Καθίστε, παρακαλῶ. Ὅριστε, παρακαλῶ! Μεγάλη μας τιμὴ! Καθίστε ἀπό δῶ!

ΖΑΡΛΑΣ (Στὴ Μαρία) Μαντάμ! (χειροφίλημα).

ΜΑΡΙΑ Πῶς εἶστε κ. Ζαρλᾶ;

ΖΑΡΛΑΣ Μερσί! (Στὴν Ἄννα) Δεσποινίς Ἄννα!...

ANNA (Ἐπικλίνεται μὲ ἐλαφρὸ χαμόγελο).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἡ κόρη μου! Τὴν ξέρετε τὴν κόρη μου; Ὅλο γιὰ σᾶς μιλάει...

ΖΑΡΛΑΣ (Στὴν Ἄννα) Ἀλήθεια;

ANNA Ἄφοῦ τό λέει ὁ μπαμπάς...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τσιμπᾷ τὴν Ἄννα ἀγριεμένος, ὕστερα μὲ βιασμένο χαμόγελο) Καθίστε, παρακαλῶ. Ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κεῖ, ὅπου θέλετε. (Κοιτᾷ μὲ τρόμο τὴ δεξιὰ πόρτα).

ΖΑΡΛΑΣ (Κάθεται).

- ANNA Ἐπάνω στήν ὥρα ἦρθατε, κ. Ζαρλᾶ. Τώρα ἀκριβῶς κουβεντιάσαμε γιά σᾶς κι ὁ μπαμπάς ἔλεγε πῶς δέ ξέρει μέ ποιό τρόπο νά ξεπληρώσει τίς μεγάλες ὑποχρεώσεις πού ἔχει σέ σᾶς.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄκριβῶς. Αὐτή τήν κουβέντα εἶχαμε. Μπράβο. Ἄννούλα!
- ΖΑΡΛΑΣ Γιά ποιά ὑποχρέωση μιλάτε;
- ΜΑΡΙΑ Τί λέτε, κ. Ζαρλᾶ; Λίγο τό ἔχετε αὐτό πού κάνατε σήμερα γιά τόν ἄντρα μου;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στή Μαρία) Λαχανιασμένος ἦρθε στήν Κομμαντατούρ. Λαχανιασμένος! (Στό Ζαρλᾶ) Ποτέ δέ θά τό ξεχάσω, κ. Ζαρλᾶ!
- ΖΑΡΛΑΣ Ἄ, δέ βαριέστε, κ. Χαρίτο. Δέν ἀξίζει τόν κόπο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί λέτε, κ. Ζαρλᾶ. Μέ σώσατε. (Κοιτᾶ μέ ἀγωνία δεξιά).
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐγώ:
- ΜΑΡΙΑ Ἡ παρουσία σας καί μόνο.
- ΖΑΡΛΑΣ Νά σᾶς πῶ, κυρία Χαρίτου. Ἡ περίπτωση τοῦ συζύγου σας εἶναι ἄστυα. Μόνος του ξεμπερδεψε. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλες περιπτώσεις πού γιά νά σώσει κανεῖς ἕναν Ἕλληνα ἀπ' τά χέρια τῶν Γερμανῶν χρειάζεται ν' ἀγωνιστεῖ πραγματικά. Γιατί οἱ Γερμανοί εἶναι σκληροί καί ἀδυσώπητοι.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄδυσώπητοι! (Στήν Ἄννα) Τ' ἀκοῦς;
- ΖΑΡΛΑΣ Δέν ξέρετε τί τραβῶ αὐτή τήν ἐποχή μέ τίς διάφορες ἱστορίες πού συμβαίνουν μέσα στήν Ἀθήνα. Ἰδρώνω γιά νά καταφέρω ν' ἀποσπάσω ἀπ' τά χέρια τῶν Γερμανῶν πολλές φορές ἀνθρώπους ἀγνώστους. Νομίζω ὅμως ὅτι τό νά προσφέρει κανένας στίς δραματικές καί δύσκολες μέρες πού περνᾶμε ὑπηρεσίες τέτοιου εἴδους, εἶναι ὑψίστη ὑποχρέωση.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μπράβο, κ. Ζαρλᾶ!
- ΜΑΡΙΑ Τί σπουδαῖος ἄνθρωπος!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἡ Ἑλλάς σᾶς εὐγνωμονεῖ, κ. Ζαρλᾶ!
- ANNA Καί σώσατε πολλούς;

- ΖΑΡΛΑΣ Πολλούς, δεσποινίς. Μά όταν πρόκειται για όρισμένες περιπτώσεις ὄχι. Δέ μ' ἀκούνε οἱ Γερμανοί.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Φοβισμένος). Καί ποιές εἶναι αὐτές οἱ περιπτώσεις;
- ΖΑΡΛΑΣ Ὅταν πρόκειται γιά πράξεις σοβαρές. Καταλαβαίνετε. Γιά ἀπόκρυψη ὄπλων, φέρ' εἰπεῖν.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐντρομος) Ὅπλα!...
- ΖΑΡΛΑΣ Ὅπλα, βέβαια. Ἐ, πῶς νά τόν σώσω αὐτόν πού κρύβει ὄπλα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μ' ἀγωνία) Δέ σώζεται αὐτός;
- ΖΑΡΛΑΣ Μπα! Ἐκεῖ ἔχει θάνατο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Πνιγμένα) Τετέλεσται!...
- ΜΑΡΙΑ (Δῆθεν ἀδιάφορα) Καί ποιός κρύβει σήμερα ὄπλα μέσα στό σπίτι του, κ. Ζαρλά;
- ANNA Πρέπει νά εἶναι ἠλίθιος.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στήν Ἄννα) Ἡλίθιος! (Ἀφρίζει) Κι ὄχι μονάχα ἠλίθιος, ἀλλά κι ἐγκληματίας.
- ANNA (Ἡρεμῆ) Αὐτό λέω κι ἐγώ, μπαμπά!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄλλο ὕφος, βιασμένα γελαστό). Ναί, ναί. (Γελά). Αὐτό λέει κι ἡ κόρη μου. Πρέπει νά εἶναι ἠλίθιος κανένας γιά νά κρύβει ὄπλα μέσα στό σπίτι του.
- ΖΑΡΛΑΣ (Κοιτᾷ τήν Ἄννα). Ἔτσι λέτε, δεσποινίς Ἄννα;
- ANNA Φυσικά! Ἀφοῦ ἀπαγορεύεται μέ τήν ποινή θανάτου;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Χτυπᾷ ξύλο).
- ΖΑΡΛΑΣ Λοιπόν, ἀγαπητοί μου, φαίνεται πῶς δέ ξέρετε ἀκριβῶς τί γίνεται σήμερα μέσα στήν Ἀθήνα. Ὑπάρχουν ἄπειρα σπίτια ὅπου οἱ γονεῖς δέν ἔχουν ἰδέα καί τά παιδιά μέ τό ἐλαφρό τους μυαλό ἀνακατεύονται σέ παράνομες κινήσεις.
- ANNA Ἀλήθεια, κ. Ζαρλά;
- ΖΑΡΛΑΣ Μάλιστα, δεσποινίς.

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄ, τὰ παιδιά! Σκότωμα θέλουν τέτοια παιδιά.
- ΖΑΡΛΑΣ Νά οἷς φέρω ἓνα παράδειγμα γιά κάποια ὑπόθεση πού τρέχω ἓνα σχεδόν μῆνα τώρα. Ἦταν ἀνακατεμένα τὰ δύο παιδιά ἑνός γνωστοῦ μου σέ μία ἀπ' αὐτές τίς παράνομες ὀργανώσεις πού τίς λένε ἀπελευθερωτικές.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μέ καημό) Καταραμένες!
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐαφνικά, δέ ξέρω πῶς τό μαθαίνουν οἱ Γερμανοί, τρέχουν κλείνουν τό τετράγωνο καί κάνουν ἔρευνα στό σπίτι. Τί βρίσκουνε, παρακαλῶ: Ὅπλα. Λείπαι τὰ παιδιά. Παίρνουν τὰ ὄπλα, παίρνουν μαζί καί τόν πατέρα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄνατριχιάζει) Ἄ, τόν δύστυχο!
- ΜΑΡΙΑ Καί τώρα κινδυνεύει;
- ΖΑΡΛΑΣ Φυσικά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Φωνή πνιγμένη) Νά τουφεκιστεῖ;
- ΖΑΡΛΑΣ Φυσικά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ὦ, τόν δύστυχο!
- ΑΝΝΑ Δέ μπορεῖτε νά τόν σώσετε αὐτόν, κ. Ζαρλᾶ;
- ΖΑΡΛΑΣ Ἄδύνατο!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ὦ, τόν δύστυχο! (Ἰκετευτικά) Βρέστε κάποιον τρόπο, κ. Ζαρλᾶ. Εἶναι ἄμαρτία νά πάει ἓνας ἄνθρωπος ἀθῶος.
- ΖΑΡΛΑΣ Μήπως συμβαίνει νά τόν ξέρετε;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐγώ; Ἄ-πά-πά!... Μ' ἀνθρώπους πού ἔχουν ὄπλα οὐδεμία γνωριμία. Ἄ-πά-πά!
- (Ἄπ' ἔξω ἀκούγεται **φασαρία.** Μπαίνει ἡ Κατίνα).
- ΜΑΡΙΑ Τί φασαρία εἶναι ἔξω, Κατίνα;
- ΚΑΤΙΝΑ Εἶναι κάποιος καί κάνει ἀστεῖα μέ τούς Γερμανούς. Ταχυδακτυλουργός.
- ΑΝΝΑ (Σηκώνεται ἀπότομα. Κοιτᾶ τό ρολόι της).

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κάνει ἔτσι καί βγάζει καρύδια ἀπ' τή μύτη τῶν Γερμανῶν. Μαζεύτη-
κε ὁ κόσμος καί γελάει.
- ΜΑΡΙΑ (Πηγαίνει στό παράθυρο). Πῶ, πῶ, τί γίνεται!
- ΖΑΡΛΑΣ Ταχυδακτυλουργός. ἔδῶ;
- ΜΑΡΙΑ (Κοιτώντας) Μά εἶναι ἔκτακτος. (Γελά)
- ΖΑΡΛΑΣ Μ' ἀρέσουν οἱ ταχυδακτυλουργοί. (Πηγαίνει στό παράθυρο.
Ἡ ὑπηρέτρια φεύγει δεξιά. Ὁ Ζαρλᾶς κοιτᾷ κάτω κι
ἀπό πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ Δημητράκης. Ἡ Ἄννα
στέκεται στή μέση τῆς σκηνῆς ἀνήσυχη. Ἐνῶ οἱ
ἄλλοι συνεχίζουν τήν παρακάτω συζήτηση. φεύγει
γρήγορα δεξιά).
- ΜΑΡΙΑ Κοίταξε πόσα καρύδια βγάζει ἀπ' τή μύτη τοῦ Φρίτς.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποιός εἶναι ὁ Φρίτς;
- ΜΑΡΙΑ Αὐτός ὁ χοντρός.
- ΖΑΡΛΑΣ (Γελά δυνατά).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μπρέ τόν ἀφιλότιμο, ὠραῖος εἶν' αὐτός!
- ΖΑΡΛΑΣ Μαρίδα πού μαζεύτηκε. (Ἡ Ἄννα μπαίνει ἀπό δεξιά κρα-
τώντας τή βαλίτσα καί φεύγει προφυλακτικά πίσω
ἀπ' τίς πλάτες τους πρὸς τήν πόρτα τοῦ κέντρου).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κοίτα πῶς γελᾶνε οἱ Γερμανοί. Λοιπὸν πρώτη φορά βλέπω νά γελᾶνε
Γερμανοί.
- ΖΑΡΛΑΣ Εἶναι πολύ λανθασμένη λοιπὸν ἡ ἀντίληψη ὅτι οἱ Γερμανοί εἶναι κα-
τσούφηδες. Ἰσα-ἴσα πού εἶναι ἀπ' τοὺς εὐθυμότερους λαούς (Ξεσπᾶ
σέ γέλια). Μά εἶναι θαῦμα αὐτός ὁ ταχυδακτυλουργός. Ποῦ βρέ-
θηκε ἐδῶ τώρα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ξέρω γῶ; Πρῶτη φορά τόν βλέπω. (Φεύγουν ἀπ' τό παράθυρο).
- ΜΑΡΙΑ Τί ἔγινε ἡ Ἄννα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Φωγάζει). Ἄννα! Θά βγῆκε ἔξω!
- ΖΑΡΛΑΣ Ἀφῆστε, καλύτερα. Ἦθελα, ἀγαπητοί μου, νά σᾶς πῶ δύο λόγια χω-

ρίς νά 'ναι μπροστά ή δεσποινίς Άννα. (Τόν κοιτοῦν φοβισμέ-
να). Καθίστε. (Κάθονται μηχανικά). Ξέρω τή δεσποινίδα
Άννα μῆνες τώρα. Μοῦ εἶναι ἐξαιρετικά συμπαθής. Τί φρονεῖτε; Θά
μποροῦσα νά ζητήσω τό χέρι της; (Συνέρχονται).

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κατάπληκτος). Τί;
- ΖΑΡΛΑΣ Θά ἤθελα πολύ πρὶν ἀπ' ὅλα, προτοῦ τῆς κάνω καμιά νύξη νά τήν
βολιδοσκοπήσετε ἐσεῖς.
- ΜΑΡΙΑ Τήν Άννα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Χαρούμενος). Μά αὐτό... αὐτό εἶναι σπουδαῖο, εἶναι εὐτύχημα.
Αὐτό ἀνοίγει μεγάλους ὀρίζοντες μπροστά μας. Αὐτό εἶναι...
- ANNA (Μπαίνει. Ὁ Δημητράκης κόβει τήν κουβέντα, ξερο-
βήχει καί ἀλλάζει ὕφος).
- ΜΑΡΙΑ Ποῦ ἦσουν, Άννα;
- ANNA Κατέβηκα κάτω νά δῶ αὐτόν τόν ταχυδακτυλουργό ἀπό κοντά. Μά
ἦταν ἔξοχος!
- ΖΑΡΛΑΣ Λοιπόν, φίλοι μου, αὐτός ὁ ταχυδακτυλουργός μοῦ θυμίζει μιά ἱστο-
ρία ἀνάλογη μέ κείνη πού σᾶς ἀνέφερα πρό ὀλίγου. Νά δεῖτε τί ἔξυ-
πνα μέσα μεταχειρίζονται αὐτοί πού ἀνακατεύονται σέ μυστικές
ὀργανώσεις γιά νά παραπλάνησουν τούς Γερμανούς. Σέ κάποιο σπίτι
εἶχαν ὄπλα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄνευχο). Πάλι ὄπλα!
- ΖΑΡΛΑΣ Κι ἀπέναντι, καλή ὥρα σάν καί σᾶς ἦσαν Γερμανοί. Ἦταν ἀδύνατο
νά μεταφερθοῦν τά ὄπλα ἀπό τό σπίτι, γιατί ὑπῆρχε κίνδυνος νά
τούς ἀντιληφθοῦν. Τί σκάρωσαν λοιπόν;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί, κ. Ζαρλᾶ;
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐνα κόλπο εὐφυσέτατο. (Μιλᾶ μέ νόημα). Μ' ἕναν τέτοιο ταχυ-
δακτυλουργό πού ἔβγαζε καρύδια ἀπό τή μύτη ἀπέσπασαν τήν προ-
σοχή τῶν Γερμανῶν κι ἐνῶ ἐκεῖνοι χασκογελοῦσαν οἱ ἄλλοι φυγάδε-
ψαν τά ὄπλα.

ANNA (Τόν κοιτᾷ) Ἀλήθεια:

ΖΑΡΛΑΣ Λόγω τιμῆς, δεσποινίς Ἄννα. Κι ὅταν τὰ ὄπλα ἔφυγαν, ἕνας δῆθεν τυφλός ζητιᾶνος πού παρακολουθοῦσε, πέρασε κάτω ἀπ' τό σπίτι παίζοντας μέ τή φλογέρα του τό «τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ». Ἦταν ἡ εἰδοποίηση στους μέσα ὅτι τὰ ὄπλα διέφυγαν τόν κίνδυνο καί τραβοῦσαν γιά τόν προορισμό τους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κοίτα τί σκαρώνουν!

ΖΑΡΛΑΣ Λοιπόν ἐγώ σᾶς χαιρετῶ. Καί θά σᾶς δῶ, κ. Χαρίτο, νά μου ἀπαντήσετε γιά κείνο πού σᾶς παρεκάλεσα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πῶς! Πῶς! Πῶς!

ΖΑΡΛΑΣ (Χειραψία). Χαίρετε, δεσποινίς Ἄννα. ← φλάουτο

(Καθώς τῆς ἔχει πιάσει τό χέρι ἀπ' τό δρόμο ἀκούγεται φλογέρα πού παίζει τό «τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ». Ἡ Ἄννα τόν κοιτᾷ στά μάτια, πρῶτα ἀπορημένη, ὕστερα ἐχθρική, ἀποφασιστική. Ἐκεῖνος τῆς χαμογελᾷ αἰνιγματικά, ὕστερα γυρίζει στους ἄλλους πού ἔχουν μείνει κατάπληκτοι καί ὑποκλίνεται εὐγενικά) Ἀντίο σας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κατάπληκτος πέφτει σέ μιά καρέκλα). Τί θά ποῦν ὅλ' αὐτά;

ANNA (Μέ ὕφος ἀποφασιστικό) Ἕνας ἄνθρωπος ἐπικίνδυνος. Θά μετρηθοῦμε!

(Ἡ φλογέρα ἀκούγεται δυνατώτερα παίζοντας τό «τῆ ὑπερμάχῳ» ἐνῶ κλείνει ἡ

Μουσική ▷

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ένα μεγαλομπακάλικο. Γύρω - γύρω τενεκέδες, τσουβάλια, κάσες, μέ τάξη όλα. Μιά τζαμαρία μουντή. Ό δρόμος δέ φαίνεται παρά μόνο όταν ανοίγει ή πόρτα. Στά τζάμια μεγάλα γράμματα. ΕΔΩΔΙΜΑ - ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ. ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ. Στο βάθος δεξιά μιá σκάλα πού οδηγεί επάνω. Έκει επίσης ένα γραφείο. Στο ταμείο κάθεται ή Άννα. Μιά ζυγαριά μεγάλη, επάνω της ένας τενεκές. Ό Γιάννης ζυγίζει.

- ΓΙΑΝΝΗΣ Πελτές. Όκάδες δέκα επτά.
- ANNA (Γράφει).
- ΓΙΑΝΝΗΣ Σαντορίνης. (Ή Άννα γράφει. Ό Γιάννης κατεβάζει τόν τενεκέ και τόν βάζει όπου υπάρχουν και τρείς άλλοι. Ή Άννα κοιτά τό ρολόϊ της, ανήσυχη).
- ANNA Ξέρεις, τί ώρα είναι, Γιάννη;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Μισή.
- ANNA Μία παρά δέκα. Κι ό Σεραφείμ δέ φάνηκε ακόμα.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Θα 'ρθει! Τί θα κάνει!
- ANNA Άργει πολύ, καημένε Γιάννη, κι έχω μιá ανησυχία σήμερα.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Καροτσάκι τραβάει. Άννα. Δέν έχει αεροπλάνο. (Έχει πάρει άλλον τενεκέ και τόν τοποθετεί στη ζυγαριά. Κοιτά). Λάδι, όκάδες δέκα τρείς διακόσια.
- ANNA (Γράφει).
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Κατεβάζει τόν τενεκέ και τόν βάζει στη σειρά τών άλλων). Έν τάξει. (Κάθεται επάνω σ' ένα τενεκέ). Τώρα μπορούμε νά καπνίσουμε ένα τσιγαράκι. (Άνάθει).
- ANNA Τί ώρα είχε φτάσει τήν άλλη φορά ό Σεραφείμ από τό σπίτι μας;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Μέ τή βαλίτσα; Νά σου πω. (Σκέπτεται). Τήν έφερε πέντε και είκοσι ακριβώς.

ANNA Ἐπομένως ἔκανε εἴκοσι λεπτά. Ἐγώ τοῦ τήν παρέδωσα στίς πέντε ἀκριβῶς. Σήμερα ἀργεῖ πολύ.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ναι, ἀλλά σήμερα, Ἄννα μου, ἔκανε παραλαβή ἀπό τό τέρμα Ἴπποκράτους. Λογάριασε πόσα χιλιόμετρα. Θά κατεβεῖ στό σταθμό Πελοποννήσου κι ὕστερα θά ῥθει νά παραλάβει κι ἀπό δῶ.

ANNA Ὅταν κάνει, λοιπόν, μεταφορά ὁ Σεραφεῖμ, μέ πιάνει τέτοιος ἐκνευρισμός πού δέν μπορῶ νά ἡσυχάσω. Πῶς δέ φοβᾶται αὐτός ὁ ἄνθρωπος.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ὁ Σεραφεῖμ; (Γε λ ᾱ). Αὐτός ὁ ἄνθρωπος λοιπόν εἶναι ἡ θρασύτερη μορφή πού ἔβγαλε ἡ ἐποχή μας. Μιά μέρα μᾶς ἔφερε πιστόλια. Εἴκοσι δύο τόν ἀριθμό. Θυμᾶσαι;

ANNA Ναι, πῶς!

ΓΙΑΝΝΗΣ Τά ἔχε λοιπόν κρυμμένα στό καρτσάκι του. Ἀπό πάνω τά ραδίκια, ἡ μπαλάντζα, τά δράμια, τέλειος μανάθης. Μπροστά ἐκεῖνος, πίσω ἐγώ, εἴκοσι μέτρα. Νά τόν ἔβλεpes, λοιπόν, νά τραβᾶ στό δρόμο «Ἄγρια ραδίκια τοῦ βουνουῦ»... Μέ μία φωνή καμπανιστή καί μία ἀπάθεια...

ANNA (Γε λ ᾱ) Εἶναι φοβερός.

ΓΙΑΝΝΗΣ Ὅπου, λοιπόν, σέ μία στιγμή μέ πιάνει ζάλη. Ὁδός Θεμιστοκλέους εἶμαστε. Βλέπω καί πλησιάζει ἕνας Γερμανός. Κάτι τοῦ λέει. Κάτι ἀπαντᾶ ὁ Σεραφεῖμ. Χειρονομίες, φωνές, γάβ-γάβ-γάβ ὁ Γερμανός. Πάει, λέω, τό στάδιο τοῦ Σεραφεῖμ λήγει ἄδοξα.

ANNA Τί ἤθελε ὁ Γερμανός;

ΓΙΑΝΝΗΣ Τό καρτσάκι. Νά πετάξει τά ραδίκια νά τοῦ μεταφέρει τό γυλιό.

ANNA Πῶ, πῶ!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Ἐγώ, ἐννοεῖς, μεταβολή. Στρίβω κανονικῶς κι ἀπό Ἐμμανουήλ Μπενάκη βγαίνω Πανεπιστημίου. Καί τί νά δῶ; Τό πῶ καταπληκτικό θέαμα πού εἶδανε τά μάτια μου αὐτή τήν ἐποχή. Τό καρτσάκι μέ τά ραδίκια. Πάνω στά ραδίκια ὁ γυλιός. Κάτω ἀπ' τά ραδίκια τά πιστόλια. Κι ὁ Γερμανός νά περπατάει πλάϊ σιωπηλός καί παγερός, ἔτσι δά οὐδέν νά ἔχε χρόνια δυσκοιλιότητα.

- ANNA   Κι ὁ Σεραφεΐμ:
- ΓΙΑΝΝΗΣ   Ἐπάθεια καί ἡ φωνή καρπανιστή. (Μιμεῖται τή φωνή του)
«Ἄγρια ραδίκια τοῦ βουνοῦ!»
- ANNA   Τόν ἀθεόφοβο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅμως, πώς ὅσο θρασύς εἶναι σήμερα
κανένας τόσο πύο σίγουρα κάνει τή δουλειά του. Γι' αὐτό καί τόν λα-
τρεύει ὁ θεῖος. Νά δεῖς μέ ποιόν Ὅμηρικό ἥρωα μοῦ τόν παρομοιάζει.
- ΓΙΑΝΝΗΣ   Ὁ θεῖος σου - ἐδῶ πού τά λέμε Ἄννα - τά βλέπει ὅλα διά μέσου τοῦ
Ὁμήρου. Κι ἐμᾶς μᾶς καμαρώνει ὅλους σάν ἥρωες τῆς Ἰλιάδας.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   (Κατεβαίνοντας τίς σκάλες). Ὅχι τῆς Ἰλιάδας, Γιάννη.
- ΓΙΑΝΝΗΣ   (Δαγκώνεται) Μέ συγχωρεῖτε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Νά μήν παραποιεῖς τά λόγια μου. Οἱ ἥρωες τῆς Ἰλιάδας εἶναι ἀντάρ-
τες στό βουνό... Γιὰ τήν Ὀδύσσεια μιλοῦσα. Κι ἔλεγα πώς τά σιδερό-
φραχτα γουρούνια δέν καταλάβανε ἀκόμα ὅτι βρίσκονται στήν πατρί-
δα τοῦ πολυμήχανου καί πολύτροπου Ὀδυσσεά.
- ΓΙΑΝΝΗΣ   Μάλιστα, μάλιστα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Τί γίνεται; Τά ἐτοίμασες αὐτά;
- ΓΙΑΝΝΗΣ   Ἐν τάξει εἶναι. (Μετρᾷ μέ τό μάτι τούς τενεκέδες πού
ζύγιζε πρίν).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Τά ἄλλα;
- ΓΙΑΝΝΗΣ   Θά ἐτοιμαστοῦν ἀμέσως.
- ANNA   Τί ὥρα φεύγει τό τραῖνο, θεῖε;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Στίς τέσσερις. Δέ φάνηκε ὁ Σεραφεΐμ;
- ANNA   Ὅχι, θεῖε, κι ἔπρεπε νᾶταν ἐδῶ πρίν ἀπό μιά ὥρα. Σήμερα πού κάνει
τήν πύο ἐπικίνδυνη μεταφορά, ἀργεῖ. Καί γιά πρώτη φορά, τόσο πολύ.
Λέω μήπως τοῦ ἔτυχε τίποτε κακό στό δρόμο.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   (Στό Γιάννη) Στίς ἔντεκα δέν ἐπρόκειτο νά παραλάβει;
- ΓΙΑΝΝΗΣ   Ἐντεκα.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό Γιάννη) Ἡ συσκευασία ἔγινε καλά;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Τέλεια. Ποτέ δέν ἔγινε καλύτερη δουλειά. Στήν κάθε κάσα ἀπό ἓνα πολυβόλο. Λυμένα, ὄμορφα, ταινίες, ἀνταλλακτικά καί χίλιες σφαῖρες. Ἄπα πάνω ροκανίδι, λίγα πιάτα, ποτήρια, γυαλικά. Στό καπάκι ἡ ταινία μέ τόσα γράμματα γερμανικά. Εὐθραυστα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὁραϊά!
- ΓΙΑΝΝΗΣ Οὔτε ὁ Θεός δέν τά μυρίζεται...
(Μπαίνει ἡ Φωφώ φουριόζα ὅπως καί στήν πρώτη πράξη).
- ΦΩΦΩ Καλημέρα σας.
- ANNA Ἐσὺ ἐδῶ;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Σήμερα δέν ἐπρόκειτο νά γίνει ὁ γάμος σου;
- ΦΩΦΩ Ἐπρόκειτο!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄναβλήθηκε πάλι;
- ΦΩΦΩ Κάτι χειρότερο. Στή ζωή μου ἔχουν συμβεῖ πολλές, πάρα πολλές ἀναποδιές, ἀλλά αὐτή ἐδῶ σίγουρα εἶναι ἡ πιό ἀπίστευτη (παίρνει ἀνάσα). Ὑστερ' ἀπό τόσους κόπους, κυνήγια, λαχτάρεις, ἀναβολές ὀρίσαμε τό γάμο σήμερα. Ἔτσι;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Λοιπόν;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό Γιάννη) Γιάννη, τακτοποίησε ἐπάνω καί τά ρέστα καί φέρ' τα νά τελειώνουμε.
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Φεύγει στή σκάλα).
- ΦΩΦΩ Στό σπίτι μου θά γίνονταν τό μυστήριο. Μέ τό κοστούμι του ὁ Φώτης, μέ τοῦτο τό φουστάνι ἐγώ. Δύο φίλοι καί τρεῖς συγγενεῖς ὅλοι-ὄλοι. Ἄχ, λαμπρά ἔκανες, Ἄννα, καί δέν ἤλθες.
- ANNA Μά γιατί; Τί ἔγινε;
- ΦΩΦΩ Ἀρχίζει τό μυστήριο. Κι ἔλεγα ἀπό μέσα μου: Μά εἶν' ἀλήθεια; Δέν

είναι: Ήταν αδύνατο ύστερα από τόσα να πιστέψω πώς θα καταφέραμε ποτέ να φτάσουμε στον Ήσαϊα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέ χόρευες τόν Ήσαϊα;

ΦΩΦΩ Τόν χόρευα, αλλά μέ ποιόν;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μέ τό Φώτη, φυσικά.

ΦΩΦΩ Όχι, μέ τό Λάζαρο.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γιά στάσου παιδί μου, στάσου. Αρχίζω καί ζαλίζομαι. Μέ τό Φώτη δέ γινόταν ό γάμος;

ΦΩΦΩ Μάλιστα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποϋ ξεφύτρωσε ό Λάζαρος;

ΦΩΦΩ Άκουτε λοιπόν νά δεϊτε. Άχ, τέτοιες ιστορίες κωμικοτραγικές, μόνο σέ μένα συμβαίνουν. Έπάνω πού γινόταν τό μυστήριο...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μέ ποιόν;

ΦΩΦΩ Μέ τό Φώτη.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Έν τάξει. Γιά νά σέ παρακολουθήσω, παιδί μου.

ΦΩΦΩ Έπάνω, λοιπόν, πού γινόταν τό μυστήριο μέ τό Φώτη γαμπρό κι έμένα νύφη, κανονικά, πρίν φτάσουμε στον Ήσαϊα βροντάει ή πόρτα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποιός ήταν;

ΦΩΦΩ Γερμανοί.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γερμανοί;

ΦΩΦΩ Μάλιστα, Γερμανοί. Καί φεύγει ό γαμπρός.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Έφυγε;

ΦΩΦΩ Τό 'χει ή μοϊρα μου. Νομίζεις καί οί Γερμανοί ήλθαν ειδικώς στην Ελλάδα για νά ματαιώσουν τό δικό μου γάμο. Περιμένουν τή μέρα, τήν ώρα καί τή στιγμή. Μόλις έτοιμάζεται ό γάμος, κυνήγι του γαμπρού.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πώς πρόλαβε κι έφυγε;

ΦΩΦΩ Ὁ Φώτης! Δέν ξέρετε πῶς ἔγινε αὐτό τό παιδί, κύριε Λεωνίδα. Πρίν ἀπ' τήν Κατοχή, ἦταν σάν τό κορίτσι. Τώρα; Ἕνα πρᾶμα φοβερό. Πηδάει σάν τό ζαρκάδι. Σ' ὅποιο σπίτι μπαίνει θά δεῖ πρίν ἀπ' ὅλα ἄν ἔχει δρόμο γιά νά φύγει. Παράθυρα, φωταγωγούς, ταράτσες...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Λοιπόν;

ΦΩΦΩ Δέν πρόφτασαν ν' ἀκουστοῦν οἱ φωνές τῶν Γερμανῶν, δίνει ἓνα σάλτο ἀπ' τό παράθυρο καί γίνεται καπνός. Μπαίνουν οἱ Γερμανοί, βλέπουν παπᾶ, ἱστορία, τί γίνεται ἐδῶ; Γάμος. Ποῦ εἶναι ὁ Φώτιος Ἀντωνόπουλος; Λέμε δέν τόν ξέρουμε. Ποιός εἶναι ὁ γαμπρός; Ἀρπάζω τό Λάζαρο καί λέω αὐτός εἶναι ὁ γαμπρός. Γκούντ, λένε οἱ Γερμανοί πού ἔτυχε νά ἔναι κι εὐσεβεῖς. Νά τελειώσει τό μυστήριο. Κάθονται καί φυλᾶνε. Καί τότε, τί νά κάναμε; Θέλοντας καί μὴ συνεχίζει ὁ παπᾶς κι ἀποτελεῖώνει τό μυστήριο μ' ἄλλο γαμπρό.

ANNA Τί λές, παιδί μου!...

ΦΩΦΩ Θά τό πιστεύατε ποτέ;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Γελαῖα) Πραγματικά ἀπίστευτο!

ΦΩΦΩ Γί' αὐτό σᾶς λέω. Κωμικοτραγικό ἀπό τ' ἀπίστευτα. Ν' ἀρχίσω νύφη μέ τό Φώτη καί νά τελειώσω μέ τό Λάζαρο. Στό τέλος ἀφοῦ μέ συχαρήκαν οἱ Γερμανοί παίρνουν μαζί τους τό γαμπρό καί πᾶνε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πιάσαν τό Λάζαρο;

ΦΩΦΩ Ἄμέ! Κι εἶναι ἓνας φοβιτσιάρης ὁ καημένος, χειρότερος ἀπό μένα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Σκεφτικός) Κακό!

ΦΩΦΩ Κοντεύει νά μοῦ φύγει τό μυαλό μου. Αὐτή τή στιγμή βρίσκομαι παντρεμένη μισό μέ τόν ἓνα, μισό μέ τόν ἄλλο, δεσποινίς, κυρία δύο φορές καί ζωντοχήρα!... Ὁ ἓνας γαμπρός σκαστός ἀπ' τό παράθυρο, ὁ ἄλλος φυλακή. Ὅριστε. Αὐτή εἶναι ἡ κατάσταση.

ΓΙΑΝΝΗΣ (Κατεβαίνει κρατώντας ἓνα τενεκέ).

ANNA Ἐγώ, πιστεύω, θεῖε, πῶς σ' αὐτές τίς συλλήψεις πού ἔγιναν τελευταῖα καί πού συνεχίζονται ὑπάρχει προδοσία. Αὐτός πού πρόδωσε τούς πέντε πρώτους συνεχίζει τή δουλειά του.

- ΦΩΦΩ Ἐσφαλῶς, τό πρᾶμα, εἶναι φανερό.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Κι ἐγώ τό δήλωσα ἀπ' τήν πρώτη στιγμή. Ἐπάρχει κάποιος καταδότης στόν κύκλο αὐτόν. Γιατί πιάστηκε σχεδόν ὅλη ἡ ὁμάδα τοῦ Ἀλέκου (φ α φ λ α τ ᾶ δ ι κ α). Πρίν ἀπ' ὅλα πρέπει νά καθαριστεῖ αὐτός.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποιός;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Ὁ προδότης!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποῦντος;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Νά τόν βροῦμε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅς πού νά τόν βροῦμε, λοιπόν, Γιάννη, ἄς εἶμαστε πιό ψυχραιμοί, γιατί ἀλλιῶς ἐξοντώνουμε τόν ἀέρα καί τό πρᾶμα δέν εἶναι καθόλου σοβαρό.
- ANNA Τόν ξέρω, θεῖε. Εἶναι ὁ Ζαρλᾶς.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέν εἶμαστε βέβαιοι. Ἄννα.
- ANNA Ἐγώ εἶμαι βεβαία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ὑποπτος ἀπ' τήν κορφή ἕως τά νύχια. Ἡ ἐπιμονή του νά χώνεται ἀνάμεσά μας, γιά νά ψωνίζει ἀπό δῶ, οἱ ἐπισκέψεις του, ὁ μυστηριώδης τρόπος πού ξέρει τόσα μυστικά, ὅλα του μαρτυροῦν τόν προδότη.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Θά βρεθεῖ αὐτό. Κι ἂν εἶναι ἔτσι θά τοῦ πληρωθεῖ.
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Φ α φ λ α τ ᾶ δ ι κ α) Νά τόν καθαρίσω, μπάρμπα Λεωνίδα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γιάννη, δέν εἶναι ὥρα γιά φαιδρότητες. (Ὁ Γιάννης φεύγει πάλι στή σκάλα).
- ΦΩΦΩ Λοιπόν; Τί θά κάνω ἐγώ τώρα, μπάρμπα Λεονάρδο;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τίποτε, Φωφώ μου... Θά περιμένεις ἤσυχα - ἤσυχα, σάν καλό κορίτσι, νά φύγουνε οἱ Γερμανοί γιά νά παντρευτεῖς μέ τήν ἡσυχία σου.
- ΦΩΦΩ Ἐσεῖς ἀστειεύεσθε, κ. Λεωνίδα. Χαρά στήν ψυχραιμία σας.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Σ ο β α ρ ᾶ) Ἄκουσε, παιδί μου, ἂν δέν ἔχεις ψυχραιμία, ἀδύνατο νά ζήσεις μέσα σ' αὐτόν τόν κύκλο. Ἡ Ἄννα μοῦ εἶπε κιόλας πώς ἔχεις

παράπονα. Δε φταίω όμως εγώ. 'Ο Φώτης επιμένει νά σέ χρησιμοποιεί. Έχει, βλέπεις, τή φιλοδοξία νά σέ φτιάξει σιγά-σιγά μιάν ἄξια γυναίκα, πού νά στέκεται ἄξια ἐπίσης στό πλευρό του. Καί ν' ἀγωνίζεται μαζί του.

ΦΩΦΩ Μά πῶς θά γίνει αὐτό; (Στήν Ἄννα) Ἐσύ, Ἄννα, δέ φοβᾶσαι;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κι ἡ Ἄννα φοβᾶται. Καί ὅλοι μας φοβόμαστε. Δέν εἶμαστε θηρία, παιδί μου, ἐμεῖς. Γιά νά δουλέψεις ὅμως στά σοβαρά μαζί μας πρέπει νά πάρεις μιά σοβαρή καί σταθερή ἀπόφαση.

ΦΩΦΩ Ποιάν ἀπόφαση;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅτι κάθε στιγμή μπορεί νά βρεθεῖς στά χέρια τῶν Γερμανῶν.

ΦΩΦΩ Ἐγώ; Θεός φυλάξοι!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κι ὅταν τυχόν πιαστεῖς τό στόμα σου θά κλείσει σάν τόν τάφο καί σ' ὅ,τι σέ ρωτᾶνε θά ἀπαντᾶς δυό λέξεις μόνο «Δέν ξέρω».

ΦΩΦΩ Ἐγώ; Νά μή φτάσει ποτέ μιά τέτοια ὥρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ (Ἄπό πάνω) Ἄννα, στήν πόρτα.

ANNA (Πηγαίνει στήν πόρτα καί στέκεται ἀπ' ἔξω).

ΓΙΑΝΝΗΣ (Κατεβαίνει κρατώντας προφυλακτικά ἕνα κουτί. Τό βάζει μέσα στόν τενεκέ πού εἶχε ἀφήσει πρὶν. Ὁ Λεωνίδας ἀδειάζει ἀπό πάνω μπιζέλια).

ΦΩΦΩ (Παρακολουθεῖ μέ περιέργεια) Τί βάλατε κεῖ μέσα;

ΓΙΑΝΝΗΣ Λουκουμάδες!

ΦΩΦΩ Ἄχου! Χειροβομβίδες. Ἐτσι τίς λέει καί ὁ Φώτης.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Συγυρίζοντας τόν τενεκέ) Ναί, Φωφώ, χειροβομβίδες. Παρ' ὅλα αὐτά δέ μέ γελά ἐμένα ἢ διαίσθησή μου. Εἶσαι μιά ἀγνή ψυχὴ πού μιά μέρα μπορεί νά μᾶς φανεῖς πολύτιμη. Γι' αὐτό πρέπει νά τά ξέρεις.

ΦΩΦΩ Ἐέρω. Πῶς δέ ξέρω. Γι' αὐτό ὅταν πατάω ἐδῶ μέσα, μοῦ πάει τάκα - τάκα ἡ καρδιά μου.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Θά σέ μαλώσω. Ἐφοῦ αὐτές τίς χειροβομβίδες τίς κουβάλλησες ἐοῦ τόσο δρόμο μέσα στήν Ἀθήνα καί δέ φοβήθηκες. Φοβᾶσαι τώρα;
- ΦΩΦΩ Ἐγώ χειροβομβίδες;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄλλά;
- ΦΩΦΩ (Ἐντρομη) Πότε. Θεέ μου;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Τά καλάθια μέ τ' αὐγά πού μᾶς ἔφερνες ἐδῶ...
- ΦΩΦΩ (Ἐντρομη) Εἶχαν μέσα...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χειροβομβίδες.
- ΦΩΦΩ (Ἐντρομη) Μαμά μου! Καί τά περνοῦσα στούς δρόμους. Ἀνάμεσα ἀπό Γερμανούς καί Ἰταλούς;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐλα, σῶπα τώρα. Ἀναδρομικῶς φοβᾶσαι; Τίς πέρασες μιά χαρούλα, πάει!
- ΦΩΦΩ Κι ἄν μέ σταματοῦσαν, κι ἄν ρωτοῦσαν, κι ἄν μέ πιάναν, κι ἄν τά βρίσκαν καί τά ἔπαιρναν, πῶ, πῶ!... (Μισοκλαίει) θά μέ πάρετε στό λαιμό σας ἐδῶ μέσα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μή φοβᾶσαι. τά πράματα, καθώς εἶδες, πῆγαν κατ' εὐχὴν καί δέ σ' ἐνόχλησε κανείς. Γιατί ὑπάρχει ἓνας Θεός ἀπό ψηλά πού εὐλογεῖ τό ἔργο μας καί προστατεύει ὅλα τά παιδιά καί τά κορίτσια πού ἀγωνίζονται γιά τήν πατρίδα. Αὐτή τή στιγμή, καλό μου παιδί, χιλιάδες σάν καί σένα μέσα στήν Ἑλλάδα ριψοκινδυνεύουν τή ζωή τους καί βοηθᾶνε μέ χίλιους τρόπους τόν ἀγώνα. Χιλιάδες ἥρωες καί ἥρωίδες.
- ΦΩΦΩ (Μισοκλαίει) Ἐγώ ὅμως δέν εἶμαι ἥρωίδα. Εἶμαι κοροῖδο.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κοροῖδο;
- ΦΩΦΩ Μοῦ κρύβετε τήν ἀλήθεια.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πρέπει νά ἐξασκήσεις τά νεῦρα σου, παιδί μου. Γί' αὐτό σοῦ τά ἀποκαλύπτω τώρα ὅλ' αὐτά - γιατί πρέπει, ἄν νομίζεις πῶς μπορείς νά ἐπιβληθεῖς στόν ἑαυτό σου, ν' ἀγωνιστεῖς συνειδητά ἀπό δῶ καί πέρα. Ὅχι σάν ἐνεργούμενο. Νά ξέρεις τί προσφέρεις καί γιατί τό προσφέρεις. Τότε θά γεμίσει μέ πίστη ἡ καρδιά σου κι ὅταν ἡ πίστη

ὑπάρχει στήν καρδιά ἀτσαλώνονται τά νεῦρα κι ὁ ἀπλός ἄνθρωπος γίνεται ἥρωας, ἀγωνιστής.

ΦΩΦΩ Ἄ, pā-pā-pā! Δέν εἶναι γιά μένα αὐτά.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Εἶναι, παιδί μου. Γιά ὅλους τοὺς τίμιους ἀνθρώπους εἶναι. Χειρότερος ἀπό σένα ἤμουν ἐγώ, Φωφώ. Καί μόνη σου μοῦ εἶπες ὅτι ὁ Φώτης πρὶν ἀπ' τόν πόλεμο ἦταν σάν κορίτσι. Ὅμως ὁ ἀγώνας γιά τήν τιμή καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου μᾶς χαλυβδώνει κάθε μέρα τίς ψυχές καί φτιάχνει ἀπό μᾶς τό ὑλικό ἀπ' ὅπου θά φτιαχτεῖ ζωή καινούρια.

ΦΩΦΩ Πόσες χειροβομβίδες κουβάλησα;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καμιά πενηνταριά.

ΦΩΦΩ (Μ' αὐτοθαυμασμό) Κουράγιο ὅμως!..

(Ἄνοιγει ἡ πόρτα καί φαίνεται πού ἔχει σταματήσει ὁ Σεραφεῖμ. Τύπος λαϊκός, τριανταπεντάρης. Ἀφήνει τό καρτοσάκι καί μπαίνει).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἥλθες, Σεραφεῖμ; Δόξα σοι ὁ Θεός.

ANNA Τί ἔγινες;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Καλά εὐχαριστῶ!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄργησες σήμερα, γιατί;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ἄσ' τα, κύρ Λεωνίδα μου, κι εἶχα μεγάλο γλέντι. Ἐτοιμα; Αὐτά εἶναι τά πονηρά;

ΓΙΑΝΝΗΣ Αὐτά. Ἐνα-δύο-τρεῖς τενεκέδες καί τό τσουβάλι.

ΦΩΦΩ Ἐσύ θά τά πᾶς αὐτά;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Λέω. Ἐσύ τί λές; Τά καταφέρνω;

ΦΩΦΩ (Ἄνατριχίλα).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐκανες δύο ὠρες, Σεραφεῖμ, δέ μοῦ ἴπες...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μέ τό μπαρδόν. Βρῆκα τό φίλο μου τό Γιόχαν κι ἤπιαμε ἓνα κρασάκι στή Βάθης.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κρασί; Καί τά...
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Τά πονηρά; Τά φύλαγε ό Κούρτ...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποιός είναι ό Κούρτ;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Έτερος μούλαρος!
- ANNA Γερμανός;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Άμέ;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Είχες μαζί σου πολυβόλα, τήν πιό επικίνδυνη μεταφορά πού έκανες ώς τώρα, κι έμπλεξες μέ Γερμανούς;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Έμ' εκεί είν' όλη ή γλύκα. Νά τούς φουμαίρνεις καί λιγάκι.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σεραφείμ, τρελλάθηκες; Ξέρεις ότι εκτίθεσαι σέ φοβερό κίνδυνο κι εκθέτεις όλους έμάς; Μ' αυτές σου τίς άνοησίες μπορούν νά καταπλεύσουν καμιά φορά έδω πέρα...
- ΦΩΦΩ (Τρομαγμένη) Άντίο σας (φεύγει γρήγορα).
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Στο καλό, Φωφώ.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Δηλαδή, πώς έμπλεξες μέ Γερμανούς;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Βρέ αδερφέ, βλέπω τό φίλο μου τό Γιόχαν. Δέ σου έχω πει; Τά τσούζει. Μου λέει ρετσίνα; Τοῦ λέω νίξ, έχω τό καροτσάκι. Μου λέει άσ' το απέξω. Τοῦ λέω είναι γυαλικά αξίας, θά τά κλέψουν. Μου λέει ό Κούρτ δέν πίνει. Θά κάτσει απέξω νά λιαστεί καί νά τά φυλάει.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κι έκατσε; Τά φύλαξε;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Άμέ; Τί μούλαρος θά ήταν αν δέν τά φύλαγε;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Αυτό είναι ανω ποταμῶν.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ό γέγονε, γέγονε, κι εις άλλα μέ υγειάν. Μπρός νά φορτώνουμε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Όχι, Σεραφείμ.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Γιατί;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Θά πάει άλλος. Δέ μπορῶ νά σου έχω έμπιστοσύνη.

- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Σέ μένα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σέ σένα. Εἶσαι τρελλός.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Καί ποιός γνωστικός, κύρ-Λεωνίδα μου, κάνει τούτη τή δουλειά; Ἡ τή δική μου ἢ τή δική σου;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Αὐστηρά) Εἶπα, θά πάει ἄλλος.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μέ παράπονο) Ὅχι, μπάρμπα Λεονάρδο, μή μέ σκοτώνεις. Ἐγώ πές στραβά, πές κουτσά, πές λεβέντικα, τό πῆρα ἔτσι καί τή ζωή μου τήν ἔχω γραμμένη στά παλιά μου τά παπούτσια. Ἐμένα τοῦτο πού κάνω δέν εἶναι ὑπηρεσία. Εἶναι μεράκι, μπάρμπα Λεονάρδο. (Μέ πάθος) Νά τραβάω τό καρτσάκι φόρα καί νά τοῦ μπαίνω τοῦ κερατᾶ τοῦ Γερμανοῦ. Νά περνάω πλάϊ του, νά τόν γλεντάω τόν κερατόσκυλο. Νά σαλταίρνω κάτω ἀπ' τή μπότα του, νά τόν φουμαίρνω. Νά βγάζω τό ἄχι μου. Ἐμένα ἂν μοῦ πάρεις τό καρτσάκι, μοῦ πῆρες τή ζωή μου. Μή μοῦ τό κάνεις αὐτό, μπάρμπα Λεονάρδο, θά μέ φάει τό σεκλέτι.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Τόν χτυπᾶ στόν ὦμο μέ καλωσύνη) Εἶσαι μιά γενναία καρδιά.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Τρίχας εἶμαι, μπάρμπα Λεονάρδο. Ὅμως γιά τούτη τή δουλειά...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Μέ καλωσύνη) Γιά τούτη τή δουλειά δέ φτάνει μονάχα ἡ καρδιά. Χρειάζεται καί προσοχή. Εἶν' ἓνα θανάσιμο παιχνίδι νά παίζεις μέ τό Γερμανό. Τιμή σου, καλέ μου Σεραφείμ, νά τό παίζεις ἔτσι ἀψήφιστα. Ὅμως ἡ στάμνα πολλές φορές πηγαίνει στό νερό. Στάθηκες, βέβαια, τυχερός ὡς τώρα. Ἄς μή προκαλοῦμε ὅμως τήν τύχη πού ἦταν μιά θεά στραβή, μπᾶς καί μᾶς κάνει καμιά στραβομάρα.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ὅστε ἐπιμένεις; Μέ θέτεις σέ ἀποστρατεία;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅχι, Σεραφείμ, θά σοῦ βρῶ ἄλλη δουλειά, ὄρεξη νά ἔχεις.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Πνίγει ἓνα λυγμό) Τό καρτσάκι ἦτανε καημός.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό Γιάννη) Γιάννη, φορτώστε τώρα καί θά πᾶς μαζί! Στή γωνιά θά πάρεις τόν Ἄντώνη νά κάνει τή μεταφορά.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ὁ Ἄντωνης ὅμως φοβᾶται, μπάρμπα Λεονάρδο.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐδῶ πού δουλεύουμε, καλέ μου Σεραφείμ, ὅλα μᾶς εἶναι χρήσιμα. Ἄκόμα καί ὁ φόβος. Ὁ φόβος ἴσα-ἴσα μᾶς εἶναι σύντροφος πολύτιμος, γιατί κρατάει καρπούλι στό μεθύσι τῆς δουλειᾶς. (Ὁ Σεραφείμ μαζί μέ τό Γιάννη κουβαλοῦν τούς τενεκέδες στό καροτσάκι. Μπαίνει ὁ Δημήτρης).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καλημέρα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καλῶς τό Δημητράκη.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δουλειές, βλέπω, δουλειές!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέ βαριέσαι!
- ANNA Τί γίνεσαι, μπαμπά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καλά, παιδί μου. (Στό Λεωνίδα) Σπάζω τό κεφάλι μου νά καταλάβω, μωρέ Λεωνίδα, πῶς διάβολο, μέ τόση δουλειά πού ἔχει τοῦτο τό ρημάδι δέ μπόρεσες νά κάνεις ἀκόμα περιουσία. Εἶν' ἓνα μυστήριο, δηλαδή.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σῶπα, καημένε Δημητράκη, ἔτσι γίνονται οἱ περιουσίες;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄμ' πῶς γίνονται;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Θά πάρεις καφεδάκι;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅχι, δέ θέλω. ἔρχομαι ἀπ' τοῦ Ζαχαράτου.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Στοῦ Ζαχαράτου; Ἐκεῖ! Ἐκεῖνο τό πατάρι θά σέ φάει.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Πού ἔχει φορτώσει). Ἄντιο, κ. Λεωνίδα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄντε στό καλό. (Στό Γιάννη) Γιάννη..
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Κάνει τό σταυρό του. Παίρνει τό καροτσάκι καί φεύγει. Λίγο πίσω του ὁ Γιάννης. Ὁ Λεωνίδας ἀκολουθεῖ ὡς τή πόρτα καί τούς κοιτάει πού φεύγουν).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Ψιθυριστά) Ὁ Θεός μαζί σας!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στήν Ἄννα) Ἄννα, δέ μᾶς ἀφήνεις; Θέλω νά κουβεντιάσω μέ τό

θεῖο σου κάτι σοβαρό.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Πού γυρίζει ἀπ' τήν πόρτα) Πήγαινε, παιδί μου, νά ἐτοιμάσεις τήν ἀλληλογραφία.
- ANNA (Πάει ἐπάνω).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λοιπόν, Λεωνίδα, θέλω τά λεφτά μου.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καλά ντέ. Κάτσε!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Εἶδες, ἔξη μῆνες δέ σοῦ ἔγινε ποτέ φορτικός. Τώρα ὅμως μοῦ χρειάζονται. Ποῦλα πρᾶμα, δανείσου, κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις, πενήντα φωρολίρες εἶν' αὐτές! Βρέσ' τις καί δῶσε μου τις.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τίς θέλεις ἔτσι ἐπειγόντως;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κατεπειγόντως. Παντρεύω τήν Ἄννα μου.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μπα; Καί μέ ποιόν;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μέ τό Ζαρλᾶ.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μέ τό Ζαρλᾶ; Μιλᾶς σοβαρά, Δημητράκη;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σοβαρότατα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἔλα!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί, μωρέ Λεωνίδα; Μιά εὐκαιρία εἶναι. Νά πάει χαμένη; Τά κορίτσια πρέπει νά παντρεύονται. Μικρή εἶναι ἡ Ἄννα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅχι, ἀλλά...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄλλά δέν ἔχει. Τ' ἀποφάσισα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐσύ μπορεῖ. Ἄλλά τί λέει ἡ κοπέλλα. Ρώτησε τήν Ἄννα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί θά πῆ ἡ Ἄννα; Ὁ Ζαρλᾶς εἶναι πρώτης τάξεως γαμπρός. Ἕνας παντοδύναμος στήν ἐποχή πού ζοῦμε. Σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πώς θά φανῶ ἠλίθιος γιά νά κλωτσήσω τέτοια τύχη; Ἄσε πού εἶναι σέ θέση νά κάνει καί κακό!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Αὐτό τό ξέρω.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λοιπόν; Τί συζητᾶς; Γιατί νά μή τόν ἐκμεταλλευσῶ ἀπ' τήν καλή

πλευρά του: Ὁ Ζαρλᾶς μοῦ εἶναι χρήσιμος. Λεωνίδα. Πολύτιμος. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού μοῦ στέλνει ὁ Θεός. Εἶναι ἡ μόνη δύναμη πού μπορεῖ νά μέ βοηθήσει νά βγῶ ἀπό τό τέλμα. Καταλαβαίνεις;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κίνηση ἀπορίας).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Σκάει) Οὐφ! (Μικρή παύση. Βγάζει τό μαντήλι του καί σκουπίζεται).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί ἔχεις; Ἐξαλλος εἶσαι πάλι σήμερα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θά σκάσω.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μά γιατί; Τί σοῦ συμβαίνει;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί μοῦ συμβαίνει; (Τραβᾶ ἀπ' τήν τσέπη του μιά ἐφημερίδα. Μιλᾶ μέ πάθος, ζήλεια καί συγκίνηση). Διάβασε ἐδῶ. (Διαβάζει) «Ὁρκίσθη ὁ νέος Ὑπουργός τῆς Δημοσίας Ἀντιλήψεως κ. Μουτράκης». Ξέρεις τί ἐστί Μουτράκης; Ἐνα ζῶον, μωρέ Λεωνίδα. Ἐνα μηδενικό. Κουτός, γελοῖος, τενεκές. Κι ἔγινε Ὑπουργός. Μουτράκης ὁ φελός. Ἔτσι τόν λέγαμε. (Μέ καημό) Ὁ κόσμος ἀνεβαίνει. Ἄνεβαίνει!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄνεβαίνει ἢ κατεβαίνει;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν ξέρω. Ξέρω ὅμως τοῦτο: Ὁ Σαλταμούρας Δήμαρχος. Ὁ Μουτράκης Ὑπουργός. Ὁ Κοσμοπούλος Νομάρχης. Ὁ Καλλιτσούνης Γενικός Διοικητής. Ὅλη ἡ σαβούρα τῆς πολιτικῆς χύμηξε στ' ἀξιώματα. Ὁ κόσμος ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει. Κι ἐγώ; Τί κάνω ἐγώ;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί θέλεις νά κάνεις;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ν' ἀνεθῶ! Ν' ἀνεθῶ! Λεωνίδα. Δέν κρατιέμαι πιά!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Στάσου, Δημητράκη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί νά σταθῶ πού πνίγομαι. Ἐκεῖ στόν πάτο βρίσκομαι. Μοῦ ἔχεις δέσει κι ἐσύ ἓνα μολύβι στό λαιμό πού μέ κρατᾶ στά τρῖσβαθα. Πνίγομαι, Λεωνίδα, δέν μπορῶ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐγώ; Σοῦ ἔδεσα μολύβι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ναί, αὐτό τό μαγαζί σου.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί σοῦ φταίει τό μαγαζί μου;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μοῦ φταίει. Κλεῖσ' το νά πάει στό διάολο. Ἔτσι κι ἀλλιῶς δέν κάνεις τίποτε. Ἄλλοι χτίζουσι σήμερα πολυκατοικίες σ' ἓνα μῆνα. Ἐξή μῆνες ἐσύ δέν μπορείς νά πληρώσεις τό χρέος σου - πενήντα ψωρολίρες. Σοῦ τά 'λεγα ἐγώ. Δάσκαλος καί ἐμπόριο δέν πάει. Ἄκουσι ὅμως ἐσύ κανένα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μά τί σχέση ἔχει τό μαγαζί μου μέ ὅλ' αὐτά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τεράστια.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δηλαδή;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄπό τότε πού τό ἄνοιξες μέ παίρνει ἡ μπόχα τῆς μπακαλικῆς. Δέ μέ βλέπει πιά ὁ κόσμος σάν πολιτευόμενο. Μέ βλέπει σάν μπακάλη.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὁ μπακάλης εἶμ' ἐγώ. τί σχέση ἔχεις ἐσύ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι ὁ ἀδερφός σου. Κι αὐτό εἶναι τό κακό. Βγήκε τό ὄνομά μου. Λεωνίδα. Ἐναν καιρό μόλις ἔμπαινα στοῦ Ζαχαράτου καθόμουν σάν ἄνθρωπος, συζητοῦσα πολιτικά, τῆ διεθνῆ κατάσταση, τόν πόλεμο. ἴσος πρὸς ἴσους. Σήμερα μόλις πατήσω τό πόδι μου ἐκεῖ κόβεται κάθε σοβαρή συζήτηση. Δός μου φασόλια ὁ ἓνας, δός μου ρεβύθια ὁ ἄλλος.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὁραῖα! Μὴν τοὺς δίνεις.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μοῦ κάνουν ἱστορίες. Σήμερα τό πρωῖ ὁ Μπαλαούρης, τέως βουλευτῆς Παροναξίας, ἔκανε ὀλόκληρη ἀγόρευση στοῦ Ζαχαράτου. Βουλή δέν ἔχει. Βῆμα δέν ἔχει. Ἀντιπολίτευση δέ γίνεται. Καί ξεσπᾶνε οἱ τέως πατέρες τοῦ ἔθνους σ' ἀεροκοπάνισμα ἐναντίον μου. Μάλιστα, ἐναντίον μου. Ὑπέβαλε πρόταση μομφῆς. Καί σκάσαν στά γέλια.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὁραῖα περνάει, βλέπω, τὴν Κατοχή ὁ κόσμος τῶν πολιτευομένων.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δουλειά δέν ἔχει, τί νά κάνει;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Εἰρωνικά) Σωστό!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πῆραν τό λόγο πέντε βουλευτές. Καί μέ κήρυξαν ἔνοχο ἐσχάτης φασουλοπροδοσίας. Τράνταξε τό καφενεῖο ἀπ' τά γέλια.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τά παιδιά παίζει.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Παίζει, μάλιστα. Είς θάρος μου.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καί τά παίρνεις σοβαρά εσύ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιά μένα εἶναι σοβαρότατα. Μέ τ' ἄστεϊα μέ γελοιοποιοῦν, Λεωνίδα. Αὐτοί ὅμως ἕνας-ἕνας ἀπ' τό πατάρι τοῦ Ζαχαράτου πηδᾶνε στήν ἐξουσία. Ἄλλος ὑπουργός, ἄλλος νομάρχης. Κι ἐγώ;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κουνᾶ τό κεφάλι).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄμα ὅμως κάνω γαμπρό μου τό Ζαρλᾶ, τά λέμε τότε. Γι' αὐτό σοῦ λέω. Πούλα τό ἐμπόρευμά σου. Γύρνα στή δουλειά σου. Δός μου τά λεφτά μου. Δέ θά βγεῖς ζημιωμένος, Λεωνίδα. Ὅταν φτάσω ἐγώ ἐκεῖ πού θέλω δέ θά σέ ξεχάσω.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλά...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σοῦ δίνω τό λόγο μου. Θά σέ κάνω καθηγητή τοῦ Πανεπιστημίου.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σοῦ εἶμαι ὑποχρεωμένος ἀπό τώρα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σύμφωνοι, Λεωνίδα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σύμφωνοι.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Εἶναι καλό τό σχέδιό μου;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Περίφημο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λοιπόν. Γιά τά λεφτά. Πότε θά μοῦ ἀπαντήσεις;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σέ λίγες μέρες σίγουρα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄναπηδᾶ) Σέ λίγες μέρες; Τό πρᾶγμα ἐπείγει, Λεωνίδα, δέν καταλαβαίνεις;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί, ἀλλά...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποῦλα τα σοῦ λέω.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Αὐτό δέ γίνεται.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μή μ' ἀναγκάζεις ν' ἀκολουθήσω ἄλλο δρόμο. Ἄκους! Δέν πρόκειται

νά συζητήσω πιά. Αὐτά πού σοῦ εἶπα εἶναι ἡ ἀπόφασή μου. Ρητή καί κατηγορηματική.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τελεσίγραφο:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄκριβῶς. Τελεσίγραφο. (Βγάζει τό ρολόϊ του) Ἡ ὥρα εἶναι δύο. Δύο καί τέταρτο θά εἶμαι ἐδῶ νά πάρω τήν ἀπάντηση. Ἄντιο. (Φεύγει ἀπότομα) Γεῖά σου, Λεωνίδα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Ἄφοῦ σκέφθηκε λίγο) Ἄννα!

ANNA (Ἄπό πάνω) Ὅριστε, θεῖε;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κατέβα, παιδί μου!

ANNA (Κατεβαίνει) Τί ἤθελε ὁ μπαμπάς;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄ. τίποτε σοβαρό.

ANNA Δέν ἔχετε σήμερα φροντιστήριο, θεῖε;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τ' ἀπόγευμα, παιδί μου. Στό μεταξύ πρέπει νά διορθώσω τά τετράδια. Μοῦ μένουν μερικά.

ANNA Πολύ δουλεύετε, θεῖε. Θά πρέπει νά ξεκουράζεσθε καί λίγο.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄνάγκα καί θεοί πείθονται.

(Μπαίνουν δύο πελάτες)

Α΄ ΠΕΛΑΤΗΣ Καλημέρα σας.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καλημέρα σας. Ὅριστε κύριοι.

Β΄ ΠΕΛΑΤΗΣ Θέλουμε μιά ποσότητα ὄσπρια.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Εὐχαρίστως. Τί ἀκριβῶς θέλετε;

Β΄ ΠΕΛΑΤΗΣ Ρεβύθια, φασόλια καί φακές.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἔχουμε ἐκλεκτές ποιότητες τῆς τελευταίας ἐσοδείας. (Στήν Ἄννα) Ἄννα, παιδί μου, δῶσε στούς κυρίους δείγματα ἀπό τίς τελευταῖες μας παραλαβές. (Στούς πελάτες) Ἰδιαιτέρως τά φασόλια μας εἶναι καί νόστιμα καί θραστερά. Ἄν σᾶς ἐνδιαφέρει, ἔχω καί ἐξαιρετο πελτέ καί φάβα Σαντορίνης.

- Α΄ ΠΕΛΑΤΗΣ Σέ ποιά τιμή ἔχετε τά φασόλια;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τά ἄσπρα φασόλια στά 57. (Ἡ Ἄννα τούς δείχνει μιά φούχτα) Ἄν θέλετε μαυρομάτικα, στά 44. Δέ θά σᾶς τά συνιστοῦσα ὅμως. Αὐτά τά ἄσπρα εἶναι ἐξαιρετικά.
- Α΄ ΠΕΛΑΤΗΣ Ἄκριβά ὅμως. Ἄλλοῦ τά βρήκαμε στά 55.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Αὐτή ἡ ποιότης; Δαγκῶστε ἓνα. Ὅχι, δαγκῶστε νά τό δεῖτε.
- Α΄ ΠΕΛΑΤΗΣ (Δαγκῶνει καί τό φτύνει).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἔ; Πῶς σᾶς φαίνεται;
- Α΄ ΠΕΛΑΤΗΣ Θά δοῦμε καί ἄλλοῦ. Ἄν δέ βροῦμε φθηνότερα θά ξανάρθουμε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅπως ἐπιθυμεῖτε.
- Β΄ ΠΕΛΑΤΗΣ Χαίρετε!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Στό καλό (φεύγουν οἱ δύο πελάτες ἐνῶ μπαίνει ὁ Γιάννης) Τί ἔγινε;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Ἐν τάξει!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Παράλαβε ὁ Ἀντώνης;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Πῶς!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στήν Ἄννα) Σέ μιά ὥρα, Ἄννα, θά συναντηθεῖς μέ τό Φοῖβο. Νά τοῦ δώσεις τήν ταυτότητα μέ τίς ἄδειες. Θά σοῦ τίς παραδώσει ὁ Γιάννης καί θά τίς τοποθετήσεις μέσα στά τετράδια τῶν ἐκθέσεων.
- ANNA Ναί, θεῖε!
- ΓΙΑΝΝΗΣ Τό σημείωμα γιά τόν Τυφλό;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί. (Βγάζει ἀπ' τό πορτοφόλι του ἓνα χαρτονόμισμα. Ὑστερα κάτω ἀπ' τό γιακᾶ τοῦ σκακκακιοῦ του, στό μέρος τοῦ σθέρκου, ἓνα σημείωμα, τό διπλώνει στό χαρτονόμισμα καί τό δίνει τῆς Ἄννας. Ἡ Ἄννα τό βάζει στό ταμεῖο. Ὁ Λεωνίδας φεύγει στίς σκάλες).
- ΓΙΑΝΝΗΣ Τόν κάηκε ἡ ψυχή μου τό Σεραφεῖμ.

- ANNA Κι ἐγὼ τὸν λυπήθηκα. Ἄλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνει διαφορετικά ὁ θεῖος. Παράγινε.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Νὰ δεῖς πὼς ἔκανε. Μόλις παρέλαβε τὸ καρτσάκι ὁ Ἄντωνης βουρκόσανε τὰ μάτια του καὶ παρακολουθοῦσε ἀπὸ πίσω. Ὁ Ἄντωνης τράβηξε γιὰ τὸ σταθμὸ κι ἐγὼ πῆρα τὸ Σεραφεῖμ νὰ τοῦ προσφέρω ἓνα καφέ.
- ANNA Τί ἔλεγε;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Τὸ πῆρε κατάκαρδα. Σέ μιά στιγμή μου εἶπε: Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι ὑπουργὸς ἄνευ χαρτοφυλακίου.
- ANNA Τὸν καημένο. Πρέπει νὰ τὸν τοποθετήσουμε κάπου ἄλλου. Θὰ μαρζώσει αὐτός. Τὸν ξέρω.
(Μπαίνει ὁ Ζαρλᾶς. Εὐθυμος, κομψός, ἄψογος).
- ΖΑΡΛΑΣ Χαιρετῶ σας, ἀγαπητοὶ φίλοι.
- ANNA (Ψεύτικη ἐγκαρδιότητα) Καλημέρα σας, κ. Ζαρλᾶ. Τί γινήκατε; Σᾶς χάσαμε τρεῖς μέρες.
- ΖΑΡΛΑΣ Μ' ἐπιθυμήσατε, δεσποινίς Ἄννα;
- ANNA Αὐτὸ δά ἔλειπε. Μᾶς εἴσατε τόσο συμπαθής, κ. Ζαρλᾶ, ὥστε, σᾶς βεβαιῶ, προσωπικά τουλάχιστον ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ μήπως τυχόν καὶ δυσारेστηθήκατε τίποτε μαζί μας.
- ΖΑΡΛΑΣ (Χαϊδευτικά). Πονηρή!...
- ANNA Ὅχι, δά, κ. Ζαρλᾶ. Ρωτήστε τὸ Γιάννη νὰ σᾶς πεῖ πόσες φορές τὸν ρώτησα μήπως τυχόν περάσατε ἀπ' τὸ κατάστημα τὴν ὥρα πού ἔλειπα. Ἔ, Γιάννη;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Πῶς! Πῶς!
- ΖΑΡΛΑΣ (Στό Γιάννη) Λέει ἀλήθεια, Γιάννη;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Ἡ συμπάθεια τῆς δεσποινίδας Ἄννας, κ. Ζαρλᾶ, ἀρχίζει νὰ γίνεται σκανδαλώδης. Μᾶς ἔχει πρήξει ἐδῶ μέσα. Ὁ κ. Ζαρλᾶς κι ὁ κ. Ζαρλᾶς. Μέχρι παρεξηγήσεως, δηλαδή.

- ZARΛΑΣ (Τοῦ ρίχνει μιά διαπεραστική ματιά).
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Τά χάνει. Κατεβάζει τό κεφάλι. Φεύγει ἐπάνω).
- ANNA Καθίστε. κ. Ζαρλᾶ.
- ZARΛΑΣ (Τό ἴδιο εὐθυμο ὕφος πάλι). Μερσί. δεσποινίς Ἄννα. Ὁ θεῖος σας: Δέν εἶναι ἐδῶ.
- ANNA Εἶναι ἐπάνω. Θέλετε νά τόν φωνάξω;
- ZARΛΑΣ Ὅχι. θά τόν δῶ ἀργότερα, γιατί ἔχω νά τοῦ κάνω μερικές ἀνακοινώσεις πολύ χρήσιμες. Γιά τήν ὥρα ὅμως προτιμῶ νά κουβεντιάσω λιγάκι μαζί σας. Πραγματικά τρεῖς μέρες τώρα πού δέ σᾶς εἶδα ἔνοιωθα ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νά βρεθῶ μέσα σ' αὐτό τό τόσο συμπαθητικό μου περιβάλλον. (Τήν πλησιάζει τρυφερά) Σκεφθήκατε ἐπάνω στό ζήτημα ἐκεῖνο. δεσποινίς Ἄννα; Σᾶς μίλησε ὁ μπαμπάς σας;
- ANNA (Εὐθυμη) Ναι, πῶς...
- ZARΛΑΣ Λοιπόν;
- ANNA Ὅλα τά προβλήματα, κ. Ζαρλᾶ, συζητοῦνται κατ' ἀρχήν. Ὅποσδήποτε ὅμως στήν περίπτωση αὐτή τό πρᾶγμα εἶναι σοβαρό καί δέν μπορεῖ βέβαια ν' ἀποφασίσει κανεῖς ἀπό τή μιά στιγμή στήν ἄλλη. Πρέπει νά σᾶς πῶ ὅτι ἡ πρότασή σας μοῦ ἤλθε λιγάκι ἀναπάντεχα.
- ZARΛΑΣ Ἄπορρίπτεται κατ' ἀρχήν;
- ANNA Ὅχι, βέβαια.
- ZARΛΑΣ Κατ' ἀρχήν τουλάχιστον γίνεται δεκτή;
- ANNA Οὔτε κι αὐτό βέβαια.
- ZARΛΑΣ Πρέπει νά γίνει.
- ANNA (Τόν κοιτᾶ) Πρέπει;
- ZARΛΑΣ (Τήν κοιτᾶ) Πρέπει.
 (Ἐξω ἀκούγεται ὁ τυφλός ζητιᾶνος μέ τήν φλογέρα πού παίζει τό «Ἔχε γειά καημένε κόσμε». Ὁ Γιάννης κατεβαίνει μ' ἀρμηχανία ἀπ' τίς σκάλες).

φλογέρα ↗

- ΖΑΡΛΑΣ Πώς μου άρέσει αυτή ή φλογέρα (Κοιτάζει τήν Άννα στά μάτια) Δέν οās συγκινεί αυτός ό λυπητερός σκοπός;
- ANNA (Τόν κοιτά) Πολύ.
- ΖΑΡΛΑΣ Οί ζητιάνοι γενικά μου είναι αντιπαθητικοί. Άλλά αυτός έδω ό καημένος ό τυφλός μιλά μέσ στην ψυχή μου.
- ΦΩΝΗ ~~Α~~
- ΤΥΦΛΟΥ (Άπ' τό δρόμο) Γιά τήν ψυχή των πεθαμένων σας, δώστε μιά μικρή βοήθεια. Έλεείστε τόν άόματο...
- ANNA (Βγάξει άπ' τό συρτάρι τό χαρτονόμισμα πού είχε διπλώσει τό σημείωμα) Γιάννη, δός' του του καημένου. (Άπλώνει τό σημείωμα στό Γιάννη)
- ΖΑΡΛΑΣ (Τό παίρνει άπ' τό χέρι της) Αυτό του δίνετε μονάχα του καημένου; (Μέ χαμόγελο) Δέν είσατε άρκετά φιλόνηρωπη, δεσποινίς Άννα. (Βάζει τό χαρτονόμισμα στην τσέπη του και βγάξει ένα άλλο πού δίνει στό Γιάννη) Δός' το του, Γιάννη αυτό.
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Τόν κοιτά μέ άμηχανία).
- ΖΑΡΛΑΣ Πάρε το, λοιπόν...
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Τό παίρνει και φεύγει άνήσυχος).
- ΖΑΡΛΑΣ (Βγάξει άπ' τήν τσέπη του τό χαρτονόμισμα όπως ήταν διπλωμένο και τής τό δίνει μέ χαμόγελο) Κρατείστε το. (Παύση).
- ANNA Πατί τό κάνατε αυτό, κ. Ζαρλά;
- ΖΑΡΛΑΣ Γιά τ' όνομα του Θεού, δεσποινίς Άννα. Δέ μου επιτρέπετε κι έμένα να κάμω μιά έλεημοσύνη; (Άπ' έξω ακούγεται ή φωνή του τυφλου πού τραγουδά χωρίς φλογέρα τώρα. «Στή στεριά δέ ζει τό ψάρι - κι ό άνθος στην άμμουδιά - και οί Έλληνες δέ ζούνε - δίχως τήν έλευθεριά». Ένώ ή φωνή του τυφλου ακούγεται μακρύτερα μπαίνει ό Γιάννης, από πάνω κατεβαίνει ό Λεωνίδας

φωνή

- κρατώντας τὰ τετράδια).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό Ζαρλᾶ) Καλημέρα σας.
- ΖΑΡΛΑΣ Καλημέρα σας, κ. Λεωνίδα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό Γιάννη) Πηγες στον Μαρῖνο γιά τίς παραγγελίες;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Ὅχι ἀκόμα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πετάξου! (Στήν Ἄννα) Ἐοῦ, παιδί μου, πάρε τὰ τετράδια καί πήγαινε ἀπ' τό φροντιστήριο.
- ANNA Naί, θεῖε! (Παίρνει τὰ τετράδια).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐπιστρέφοντας, πέρνα, σέ παρακαλῶ, ἀπ' τό σπίτι μου καί φέρε μου κάτι βιβλία πού ἔχω ἀφήσει ἐπάνω στό γραφεῖο μου. Πλάτωνας, Δημοσθένης καί ἄλλα. Εἶναι πέντε ὡς ἕξη τόμοι.
- ANNA Καλά, θεῖε!
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Στήν Ἄννα) Πᾶμε, Ἄννα.
- ANNA (Στό Ζαρλᾶ) Χαίρετε, κ. Ζαρλᾶ.
- ΖΑΡΛΑΣ Χαίρετε, δεσποινίς. (Φεύγουν).
- ΖΑΡΛΑΣ Βλέπω μέ εὐχαρίστησή μου, κ. καθηγητά, ὅτι τό ἐμπόριο δέ σᾶς ἐμποδίζει καθόλου νά ἀσχολεῖσθε καί μέ τούς προσφιλεῖς ἀρχαίους σας.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καί τοῦτο δεῖ ποιεῖν κάκεῖνο μὴ ἀφιέναι.
- ΖΑΡΛΑΣ Σωστό.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό Ζαρλᾶ) Τί νά γίνει, κ. Ζαρλᾶ; Τά σχολεῖά εἶναι κλειστά. Ἡ νεολαία ὅμως δέν πρέπει νά μείνει στό σκοτάδι. Ἐτοι τίς ὥρες πού μου μένουν τίς διαθέτω σέ κάπως πνευματικότερους σκοπούς ἀπό τήν ἄθλια αὐτή μπακαλική. (Τοῦ δίνει τσιγάρο) Καπνίζετε;
- ΖΑΡΛΑΣ (Παίρνει) Μερσί.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κάθεται στό γραφεῖο) Οἱ ἀρχαῖοι, βλέπετε, μᾶς ἄφησαν βαρειά κληρονομία. Καμία βιοτική ἀπασχόληση δέν πρέπει νά μᾶς ἐμποδίζει

ἐμᾶς τούς δασκάλους νά κρατᾶμε ζωντανό μέσ στήν ψυχή τῶν παι-
διῶν μας τό πνεῦμα τῶν ἀρχαίων.

ΖΑΡΛΑΣ Σωστό!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Μέ χαρακτηριστικό χαμόγελο) Οὔτε οἱ Γερμανοί ἄλλωστε
τό ἐμποδίζουν αὐτό.

ΖΑΡΛΑΣ Ἰσα-ἴσα. Οἱ Γερμανοί τούς ἀγαποῦν τούς ἀρχαίους. Ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ
εἶναι ἕνας φανατικός ἀρχαιολάτρης.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χρ! (Κάθεται) Τόσο φανατικός μάλιστα, πού θέλει νά μᾶς μεταβά-
λει ὅλους σέ ἀρχαίους. (Γελά καλοκάγαθα). Δέν εἶναι κακό
ὅμως. Μᾶς ἀναγκάζει νά μαθαίνουμε πολλές δουλειές. Ἡ ζωή εἶναι
σκληρή. Πρίμουμ βίβερε.

ΖΑΡΛΑΣ Ἔτσι χάρη στό Χίτλερ ἀνοίξατε τό μπακάλικο.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄκριβῶς!

ΖΑΡΛΑΣ Εἶναι ὅμως λιγάκι περίεργο τό μπακάλικο αὐτό.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Περίεργο; Γιατί;

ΖΑΡΛΑΣ Ἄν μέσα στά εἶδη πού ἐμπορεύεσθε, κ. καθηγητά, ἀνακάλυπτα ἔξαφ-
να κανένα Πλάτωνα, κανένα Δημοσθένη, δέ θά μοῦ ἔκανε ἐντύπωση.
Ἄλλά μοῦ συνέβη κάτι ἄλλο πολύ περιεργότερο.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δηλαδή;

ΖΑΡΛΑΣ Πρό ἡμερῶν ἔστειλα καί ψώνισα μιά μεγάλη ποσότητα μακαρόνια γιά
τούς Γερμανούς. Κράτησα καί γώ μερικά. Κατά τά ἄλλα, δηλαδή,
ἦταν περίφημα. Ἄλλά σ' ἕνα ἀπ' τά πακέτα βρῆκα... Πῶς νά σᾶς πῶ...
νά, τούτη τή χειροβομβίδα. (Βγάζει ἀπ' τήν τσέπη του μιά
χειροβομβίδα) Μπορῶ νά σᾶς τήν ἐπιστρέψω;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Λίγο παραγμένος) Πῶς, εὐχαρίστως... (τήν παίρνει).

ΖΑΡΛΑΣ (Μέ χαμόγελο) Ἔτσι μαγειρεύετε σεῖς τά μακαρόνια;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Σηκώνεται. Ὑφος ἀποφασιστικό) Γιά ὀρισμένα στομάχια,
ναί!

ΖΑΡΛΑΣ (Μέ χαμόγελο) Σάν τό δικό μου;

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πρό πάντων σάν τό δικό σας. Αὐτή ἡ χειροβομβίδα δέν ἀνήκει σέ μᾶς, γιατί τό κατάστημά μας δέν κάνει τέτοια λάθη. Τί σημαίνει λοιπόν αὐτό, κ. Ζαρλᾶ; Ἦλθατε μήπως νά μᾶς πιάσετε; Ἄπ' ἔξω περιμένει ἡ Γκεστάπο;
- ΖΑΡΛΑΣ Ὅχι, δά!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τότε, λοιπόν;
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐνα μικρό ἄστεϊο.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πολλά ἄστεϊα μᾶς κάνετε τελευταῖα, κ. Ζαρλᾶ. Εἶναι μεγάλη μας τιμή ν' ἀποτελοῦμε τό ἀντικείμενο τῆς εὐθυμίας σας. Ὅμως λυπᾶμαι κατάκαρδα πού δέν ἔχουμε κι ἐμεῖς τό ἴδιο χιουῦμορ νά σᾶς ἀπαντήσουμε μ' ἄστεϊα.
- ΖΑΡΛΑΣ Εἶμαι φίλος σας... «μπάρμπα Λεονάρδο»!...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Εἶσθε ἕνας προδότης.
- ΖΑΡΛΑΣ Εἶμαι ἕνας πατριώτης.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γι' αὐτό προδώσατε τά παιδιά;
- ΖΑΡΛΑΣ Γιατί θά πρόδιδα τά παιδιά, κ. Λεωνίδα, καί δέ θά πρόδιδα ἐσᾶς; Ξέρω μῆνες τώρα λεπτομερῶς τή δράση σας. Ἐφοδιάζετε ἀπ' τό κατάστημα αὐτό μέ τόν ἐξυπνότερο τρόπο - ὀλόκληρη τήν τρίτη μεραρχία τῶν ἀνταρτῶν μέ τρόφιμα καί ὄπλα. Πειράχτηκε ποτέ ὡς τώρα κανένας ἄνθρωπος σας; Τίμια!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅχι.
- ΖΑΡΛΑΣ Θέλετε νά σᾶς πῶ τό δρομολόγιό σας; Τά ἐμπορεύματα αὐτά ταξιδεύουν κανονικά Ἀθήνα - Πάτρα μέ ἄδειες πλαστές. Ἄπ' τήν Πάτρα περνᾶνε στό Κρυσόνερι. Ἄπ' ἐκεῖ φτάνουν στό Ἀγγρίνι. Ἐκεῖ ἡ ὀργάνωσή σας τά στέλνει στό βουνό. Ἐξη μῆνες γίνεται αὐτή ἡ ἱστορία κάτω ἀπ' τή μύτη τῶν Γερμανῶν. Ἦ ὄχι;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί.
- ΖΑΡΛΑΣ Ὅλα τά εἶδη σας δέ φτάσαν ἄθικτα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Φτάσαν!

- ΖΑΡΛΑΣ Μήν ψάχνετε, λοιπόν, σέ μένα τόν προδότη. Εἶναι ἄλλος.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποιός;
- ΖΑΡΛΑΣ Θά σᾶς τόν πῶ. Αὐτός ἄλλωστε εἶναι κι ὁ σκοπός τῆς ἐπίσκεψῆς μου.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Ψυχρά) Καθίστε!
- ΖΑΡΛΑΣ (Κοιτᾷ τήν καρέκλα εὐθυμα) Μήπως ἔχει ἀπό κάτω καμιά χειροβομβίδα;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γιά τήν ὥρα ὄχι.
- ΖΑΡΛΑΣ Μερσί (κάθεται).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ποιός, λοιπόν, εἶναι ὁ προδότης;
- ΖΑΡΛΑΣ Ὁ ἀδερφός σας.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κατάπληκτος) Ὁ Δημήτρης;
- ΖΑΡΛΑΣ Ναί.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί σατανικό παιχνίδι καταστρώνετε πάλι, κ. Ζαρλᾶ;
- ΖΑΡΛΑΣ Γιά σᾶς κανένα, κ. καθηγητά. Ὅ,τι ἔκανα ἦταν ἕνας τρόπος νά σᾶς δείξω πῶς δέν εἶμαι ἐχθρός. Δουλεύω γιά τήν ἴδια υπόθεση. Μόνο πού οἱ δρόμοι μας εἶναι διαφορετικοί.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Σάν μόνος του) Ὁ Δημητράκης!
- ΖΑΡΛΑΣ Δέ θά σᾶς τό ἄλεγα ποτέ ἂν ὁ λαμπρός κατά τά ἄλλα ἀδερφός σας δέν πρόβαλε ἔτσι στόν ὀρίζοντα σάν ἕνας ἐπικίνδυνος ἐχθρός. Εἶναι δειλός. Καί τρομερά φιλόδοξος. Καί τό χειρότερο ἀκόμα, ἔχει πολλές ἐλπίδες νά γίνει ὑπουργός.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πῶς εἶναι δυνατόν!
- ΖΑΡΛΑΣ Ἀμέσως θά σᾶς ἐξηγήσω. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ἕνας τέτοιος τύπος ἀνάμεσά μας τό παραμικρό νά μυριστεῖ πᾶμε χαμένοι καί οἱ δύο.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μά πῶς εἶναι δυνατόν νά γίνει ὑπουργός;
- ΖΑΡΛΑΣ Ὁ ἴδιος δέν τό ξέρει. Ὅμως οἱ Γερμανοί τό μελετᾶνε.

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐπίστευτο.
- ΖΑΡΛΑΣ Θυμᾶστε πρὶν ἀπὸ βδομάδα πού τὸν πιάσαν;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί. Λοιπὸν;
- ΖΑΡΛΑΣ Πανικοβλήθηκε. Παράλυσε. Καί τὰ θαλάσσωσε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐκεῖνος εἶπε πὼς μίλησε ἀντρίκια.
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐφῆστε τί ἰσχυρίζεται ἐκεῖνος. Τὸν ἔπιασε τέτοια τρεμούλα πού δὲν ἔχει πιάσει ποτέ ἄνθρωπο μπροστά σέ Γερμανούς.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἔτσι, ἔ;
- ΖΑΡΛΑΣ Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὴν Κομμαντατούρ ἄρχισε νά φωνάζει κατακίτρινος πὼς εἶναι Γερμανόφιλος, ὅτι πιστεύει στό μεγαλεῖο τοῦ Χιτλερισμοῦ καί προθυμοποιήθηκε μονάχος του νά δώσει ὅσες πληροφορίες τούς χρειάζονταν. Μονάχος του. Δίχως νά τοῦ ἀσκήσουν καμία βία.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐπρεπε νά τὸ εἶχα καταλάβει.
- ΖΑΡΛΑΣ Πρῶτα- πρῶτα ἀποκήρυξε τὸ γιό του. Ἐγγράφως. Νά τὸ ἀντίγραφο. (Βγάζει ἓνα χαρτί καί τοῦ τὸ δείχνει).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Τὸ παίρνει καί τὸ κοιτᾷ).
- ΖΑΡΛΑΣ Ὑστερα χωρὶς νά τὸν ρωτήσουν κἀν πῆρε σβάρνα τούς φίλους τοῦ γιοῦ του κι ἄρχισε νά ὀνομάζει ἓναν-ἓναν, ποιοὶ ἐρχόντουσαν καί τὸν ἔβλεπαν στό σπίτι, ποιές ἦταν οἱ παλιότερες καί ποιές οἱ καινούριες γνωριμίες του. Ἔτσι πιαστῆκαν ὅλοι.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἄχ, τὸν ἀσυνείδητο!
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐπὶ δειλία. Ἐπὶ ἀπλή δειλία.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Εἶναι δειλός. Τὸ ξέρω.
- ΖΑΡΛΑΣ Εἶναι ἀπὸ τούς λίγους Ἕλληνες πού ἔφτασαν ἐκεῖ καί ἔδειξαν τόση ἀκατάσχετη γερμανοφιλία. Ἐκανε ἐντύπωση στοὺς Γερμανούς. Συμβαίνει νά εἶναι καί πολιτευόμενος. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται καθόλου νά τὸν χρησιμοποιήσουν.

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μπαίνει φουριόζος) Χαίρετε!
- ΖΑΡΛΑΣ Καλημέρα σας, κ. Χαρίτο!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στό Ζαρλᾶ) Μανωλάκη μου, σέ ἤθελα. Ἐφαγα τόν κόσμο νά σέ βρῶ.
- ΖΑΡΛΑΣ Εἶμαι πάντα στίς διαταγές σας.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Προτοῦ μιλήσουμε ὅμως οἱ δύο μας, περιμένω ἀπ' τό Λεωνίδα μίαν ἀπάντηση. (Τόν κοιτᾶ) Λοιπόν;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κάθισε, Δημητράκη!
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐμένα πρός τό παρόν μέ συγχωρεῖτε (Ἐτοιμάζεται νά φύγει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅχι, ὄχι, σέ θέλω, Μανωλάκη.
- ΖΑΡΛΑΣ Βλεπόμαστε μετά, κ. Χαρίτο!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό Ζαρλᾶ) Καθίστε, παρακαλῶ. Ὑποθέτω ὅτι τά πράγματα πού εἶπατε εἶναι σοβαρά, ὥστε θά πρέπει ὁ ἀδερφός μου νά τ' ἀκούσει.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἀνήσυχος) Γιατί; Τί εἶπες, Μανωλάκη;
- ΖΑΡΛΑΣ Τίποτε, μήν ἀνησυχεῖτε. Μικροπράγματα. (Χαμόγελο).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πρό ἡμερῶν σ' ἔπιασαν οἱ Γερμανοί.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μάλιστα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τί σέ ρώτησαν στήν ἀνάκριση; Καί τί ἀπάντησες;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Οὐ, καημένε Λεωνίδα, ἱστορίες ξεχασμένες. Θυμᾶμαι; Ἐγώ δέ θυμᾶμαι τί ἔφαγα χθές βράδυ.
- ΖΑΡΛΑΣ Ἀγαπητέ μου κ. Λεωνίδα, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε κι ἐμένα νά ἔχω κάποια γνώμη, δέ νομίζω πώς εἶναι τώρα ἡ κατάλληλη στιγμή ν' ἀνασκαλέψετε τά πράγματα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σωστό. Μπράβο, Μανωλάκη. (Στό Λεωνίδα) Τί τ' ἀνασκαλεύεις;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γιά νά βρῶ ἂν πράγματι πρόδωσες τούς φίλους τοῦ Ἀλέκου.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐγώ; (Στό Ζαρλᾶ) Μανωλάκη; Εἶπες τέτοια πράγματα;

- ΖΑΡΛΑΣ (Μέ χαμόγελο) Ὅχι, δέν τά εἶπα ἔτσι ἀκριβῶς. Ὁ ἀγαπητός κ. Λεωνίδας μεταχειρίζεται μία φρασεολογία λιγάκι ὠμή.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Θυμωμένος) Ὁμός ἦταν πάντα. Ἀπό μικρός. Τόν ξέρω.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό Ζαρλᾶ) Ποιά λέξη εἶναι ὠμή, κ. Ζαρλᾶ;
- ΖΑΡΛΑΣ Μά ἔξαφνα ἡ λέξη «πρόδωσε».
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καλά σοῦ λέει. Λέξεις εἶναι αὐτές; Τί θά πῆ πρόδωσα; Προδίδει ἕνας προδότης. Προδότης εἶμ' ἐγώ;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κατέδωσες. Ὅριστε!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Οὐτ' αὐτή τῆ λέξη ἐπιτρέπω.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κατονόμασες.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Οὐτ' αὐτή.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Μέ θυμό) Δέ μοῦ λές, Δημητράκη, θά χαθοῦμε μέσ' στίς λέξεις γιά νά βροῦμε πῶς λέγεται εὐγενικά ἡ προδοσία;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μέ θυμό) Ἄ, ἄκουσε νά σοῦ πῶ, Λεωνίδα, μή μοῦ ἀγριεύεις ἐμένα. Ἀδερφός μου εἶσαι, καθηγητής εἶσαι, ἀλλά θά μ' ἀναγκάσεις νά βγῶ ἀπό τά ὄρια. Δέν ἐπιτρέπω σέ κανένα νά μονοπωλεῖ τόν πατριωτισμό. Κανένας δέν εἶναι πύο λογικός καί τίμιος πατριώτης ἀπό μένα. Ἀκοῦς, κανένας!
- ΖΑΡΛΑΣ Σιγά, κ. Δημητράκη, πύο ψύχραιμα!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄ, μά δά. Κηδεμόνες δέν εἶχα ποτέ μου κι οὔτε ἔφτασα σ' αὐτή τήν ἡλικία γιά νά μέ κηδεμονεύει ὁ Λεωνίδας. Εἶμαι σέ θέση νά ξέρω καλύτερα ἀπό κάθε ἄλλον ποιό εἶναι τό συμφέρον τῆς πατρίδας μου.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μήπως γιά τό συμφέρον τῆς πατρίδας σου ἀποκήρυξες τό γιό σου μπροστά στούς Γερμανούς;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐγώ; Σοῦ ἔχει στρίψει, Λεωνίδα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κι αὐτό; (βγάζει τό χαρτί καί τοῦ τό δείχνει. Ὁ Δημητράκης τό παίρνει στά χέρια του).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τρέμοντας, μέ ὀργή) Ποιός σοῦ τό ἔδωσε αὐτό;

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὁ κ. Ζαρλᾶς!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐξαλλοσ στό Ζαρλᾶ) Σπιοῦνε! Κακοήθη! Ἐξω ἀπό δῶ!
- ΖΑΡΛΑΣ (Ἵποκλίνεται εὐγενέστατος μέ χαμόγελο) Μερσί, κ. Χαρίτο! (Στό Λεωνίδα) Μέ συγχωρεῖτε πού σᾶς ἀφήνω, ἔχω ἄλλωστε μιά κατεπίγουσα δουλειά στήν Κορμαντατούρ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἵ Αναπηδᾶ) Κορμαντατούρ; (Ἵ Εντρομος στό Ζαρλᾶ) Μανωλάκη μου, παρντόν, συγγνώμη, παραφέρθηκα.
- ΖΑΡΛΑΣ Δέν πρόσεξα τί εἶπατε, κ. Χαρίτο. ἽΗρουν λιγάκι ἀφηρημένος. (Παίρνει τό χαρτί καί τό βάζει στό πορτοφόλι του) Εἶμαστε πάντοτε φίλοι.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πάντοτε! (Τοῦ παίρνει τό χέρι, τό σφίγγει) Καί θά σοῦ δώσω τήν ἽΑννα.
- ΖΑΡΛΑΣ Θά σᾶς εἶμαι εὐγνώμων.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τόν παρακολουθεῖ ἀπό πίσω πού φεύγει) Δέ μέ παρεξηγήσατε;
- ΖΑΡΛΑΣ ἽΕγώ; Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ἽΗταν τῆς στιγμῆς, στιγμιαῖο!
- ΖΑΡΛΑΣ Μά δέν ἄκουσα!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καθίστε λίγο, κ. Ζαρλᾶ.
- ΖΑΡΛΑΣ Λυπᾶμαι. Εἶμαι βιαστικός.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θέλω νά μιλήσουμε οἱ δύο μας.
- ΖΑΡΛΑΣ Εἶμαι πάντα στή διάθεσή σας.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιά τήν ἽΑννα. Γιά τήν αἴτηση τοῦ γάμου. ἽἘχω νέα εὐχάριστα. Πολύ εὐχάριστα. Τῆς τό ἴπα κι ἐνθουσιᾶστηκε.
- ΖΑΡΛΑΣ ἽΑλήθεια; Τότε θά τά ξαναποῦμε!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μάλιστα. Μερσί. Εὐχαριστῶ. (Τοῦ σφίγγει τό χέρι στήν πόρτα μέ χίλιες ὑποκλίσεις) ἽΑντίο, ἀντίο (Γυρνᾶ στό Λεωνίδα ἀποφασιστικός) Τά λεφτά μου!

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Θά τά πάρεις, τά λεφτά σου.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Τώρα. Τώρα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Τώρα δέν υπάρχουν.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Θά σοῦ τό κλείσω, θά σοῦ τό βγάλω στό σφυρί. Νά μάθεις νά μέ λές προδότη. Στό κάτω-κάτω τί δείχνει αὐτό τό ἔγγραφο πού εἶδες; Ἐξυπνε; Δείχνει πολιτική εὐστροφία! Ὁ γιός μου βρίσκεται μακριά. Κίνδυνο μιά φορά δέν ἔχει. Παθαίνει τίποτε μ' αὐτήν τήν ἀποκήρυξη;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Οἱ ἄλλοι;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Ποιοί ἄλλοι;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Οἱ φίλοι του.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Τί μέ νοιάζει γιά τούς φίλους του;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Εἶπες ὀνόματα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Ἄφοῦ μέ ρωτήσανε, τί νά τούς ἀπαντήσω; Ὅτι δέ ξέρω τούς φίλους τοῦ γιοῦ μου. Νά μέ περάσουν γιά ἠλίθιο;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Καί γιά νά φανεῖς ἔξυπνος, μαρτύρησες.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Τά λεφτά μου. Ἄσ' τα αὐτά.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Δέν ἔχω λεφτά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Θά σέ πάω στόν Εἰσαγγελέα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Πήγαινε.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Θά σ' τά βγάλω στό σφυρί.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Βγάλ' τα! Εἶναι τό μόνο πού σοῦ μένει. Σέ τύφλωσε σέ τέτοιο βαθμό ἡ φιλοδοξία σου, πού μπορείς νά κάνεις καί χειρότερα. Ἦδη ἀποκήρυξες τό γιό σου. Πρόδωσες τούς φίλους του. Μένουν ἀκόμα σκαλοπάτια νά κατρακυλήσεις.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   (Μέ παράπονο) Γιατί, μωρέ Λεωνίδα; Γιατί εἶσαι κακός;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ   Ἐγώ εἶμαι κακός;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Γιατί μπαίνεις στό δρόμο μου καί μοῦ τόν φράζεις; Μιά φορά πάει νά

μου χαμογελάσει και μένανε ή τύχη. Έσού έξεπλήρωσες όλα σου τά όνειρα. Τί είδα έγώ, μωρέ Λεωνίδα; Άσε με νά μέ βοηθήσει ό Ζαρλᾶς τώρα πού είναι εύκαιρία. Γιατί μου έναντιώνεσαι;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Για νά σε σώσω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Άπό ποιούς;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Άπό κάτι επικίνδυνους ανθρώπους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δηλαδή;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πού θέλουνε νά σε σκοτώσουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά μέ σκοτώσουν: (Χτυπά ξύλο) Ποιοί;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σάμπως τούς ξέρω; Μπήκαν στό μαγαζί μου σήμερα δύο άγνωστοι. Μου 'παν πώς είναι άξιωματικοί άντάρτες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μέ άγωνία) Λοιπόν;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πολιτικά φοροῦσαν. Μου 'παν πώς ξέρουν ότι είσαι προδότης.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Άντε! Καί τί τούς είπες; (έντρομος).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τούς μίλησα μέ τό γλυκό. Τούς είπα πώς άδिका σε κατηγοροῦν για προδοσίες. Ισχυρίσθηκα πώς είσαι ένας λαμπρός πατριώτης πού σε συκοφαντοῦν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Συγκινημένος) Σ' εύχαριστώ, Λεωνίδα. Μπράβο! Καί φύγαν;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Φύγαν. Μά θά ξανάρθουν είπαν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί θά ξανάρθουν;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πᾶνε νά πάρουν όδηγίες απ' την όργάνωση και θά γυρίσουν νά μου ποῦν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καί τί νά κάνω τώρα έγώ;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κρύψου. Κι ούτε νά σκέφτεσαι πιά για ύπουργεία. Βγάλε τελείως απ' τό μυαλό σου την ιδέα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ξεσπᾶ έξαλλος) Έ, όχι, φίλε μου! Όχι άδελφέ μου! Άς έλθουν! Δέ μέ τρομοκρατοῦν έμένα. Όποιος τολμᾶ ᾗς έλθει πρόσωπο μέ πρό-

σωπο. Στηθος μέ στηθος. Νά δοῦμε ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ κύριοι πού παίρνουν μιά κουμπούρα καί ἀπειλοῦν τόν κόσμο! (Στήν πόρτα φαίνονται οἱ δύο πελάτες πού μπήκαν πρίν. Ὁ Δημήτρης παραλύει).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὦχ, αὐτοί εἶναι;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λεωνίδα μου. ἀδελφέ μου. Σύμφωνοι.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Λόγω τιμῆς;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λόγω τιμῆς.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τό χέρι σου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τό χέρι μου (δίνουν τά χέρια).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Πηγαίνει στήν πόρτα. Μπαίνουν οἱ δύο πελάτες. Ἀπό πίσω ἡ Ἄννα, μέ τά βιβλία στά χέρια. Πηγαίνει στόν μπαμπά της. Οἱ δύο πελάτες κουβεντιάζουν μέ τό Λεωνίδα, ἐνῶ ὁ Δημητράκης μέ τήν Ἄννα ἔχοντας διαρκῶς τά μάτια τους στούς δύο).

ANNA Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι, μπαμπά;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καλῶς τήν κορούλα μου. Ἐδῶ εἶμαι. Τί κάνεις; Τί βιβλία εἶναι αὐτά; (Κοιτᾷ τούς ἄλλους).

ANNA (Ἀφήνει τά βιβλία). Τοῦ θείου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κοιτᾷ) Τί γίνεται ἡ μαμά σου;

ANNA (Ἀπορεῖ) Ἡ μαμά; Τί ἔχεις, μπαμπά;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐγώ; Πολύ καλά! (Τήν κοιτᾷ) Αὐτοί εἶναι;

ANNA Ποιοί;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποιοί εἶν' αὐτοί; Πῶς τούς λένε;

ANNA Δέν τούς ξέρω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Παίρνει τά βιβλία καί τά κοιτᾷ ἕνα - ἕνα) Δημοσθένης,

ἔ: Μεγάλη υπόθεση. Πλάτων. (Παίρνει ἄλλο) Σοφοκλῆς. (Κοιτά
τούς ἀγνώστους) Αὐτοί εἶναι: (Χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο). ~~+~~ τηλέφωνο

ANNA (Τὸ παίρνει) Ἐμπρός! (Στὸ Δημητράκη) Ἡ μαμά. Σέ θέλει.
(Φεύγει στίς σκάλες).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μπρός! Τί; (Χαρά, ἀγωνία) Σοβαρά; (Τοῦ πέφτουν τὰ βι-
θλία) Σοβαρά; (Δαγκώνεται, χαίρεται, φοβᾶται) Σοβαρά;
(Ἐξαλλος) Ἐγίνα! (Κλείνει τὸ ἀκουστικό) Ἐγίνα! (Φεύ-
γει χαιρετώντας σάν τρελλός) Ἐγίνα!

Τρέχει πρὸς τὴν ἔξοδο φωνάζοντας σάν παλαβός ἐνῶ οἱ ἄλλοι τὸν
παρακολουθοῦν κατάπληκτοι.

ΑΥΛΑΙΑ

Μουαίκι

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

Μουσική

Εικόνα πρώτη

Ύπουργικό γραφείο πολυτελές. Βιβλιοθήκη, πολυθρόνες, γραφείο κ.λπ. Πόρτα στο κέντρο. Ἀριστερά μεγάλο παράθυρο, πού κοιτᾶ κάτω στο δρόμο. Δεξιά πόρτα μέ τό ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας ἕνας χωροφύλακας μπαίνει ἀπό τή δεξιά πόρτα, κοιτᾶ λίγο μέσα αὐστηρά, ὕστερα βγάζει κλειδί ἀπ' τήν τσέπη, κλείνει τήν πόρτα καί βάζει τό κλειδί πάλι στήν τσέπη του. Μπαίνει ἀπό τήν πόρτα τοῦ κέντρου ἡ Ἄννα. Ὁ χωροφύλακας τή χαιρετᾶει στρατιωτικά.

- ANNA Δέν εἶν' ἐδῶ ὁ μπαμπάς;
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ὁχι, δεσποινίς, εἶναι στό πολιτικό γραφείο.
- ANN Θ' ἀργήσει;
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Δέν ξέρω, δεσποινίς.
- ANNA Φώναξε τό Σεραφεῖμ.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Χαιρετᾶ καί φεύγει).
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μπαίνει ντυμένος μέ τή στολή τοῦ κλητήρα).
- ANNA Τί γίνεται, Σεραφεῖμ;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Τούς φέραν.
- ANNA Δέ μπορῶ νά τούς δῶ;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μπᾶ. Αὐστηρή διαταγή τοῦ κ. Ὑπουργοῦ εἶναι νά τούς κλείσω στό γραφείο. Τό κλειδί τό ἔχει ὁ χωροφύλακας.
- ANNA Πῶς σοῦ φάνηκαν;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ὁ σερνικός ἐν τάξει. Ἡ θηλυκιά γιά κλάμματα. Μόλις μέ εἶδε, γούρλωσε τά μάτια ἔτσι κι ἔκανε νά μοῦ μιλήσει. Τῆς ἔκανα νόημα. Εὐτυχῶς τό κατάλαβε.
- ANNA Ἐχεις τήν ἀναφορά;

- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Δέν τήν έτοιμάσε άκόμα.
- ANNA Νά του πεις από τήν τελευταία δέν έμεινε ίκανοποιημένος ό μπάρμπα Λεονάρδος. Κι εσύ πρέπει νά έντείνεις όλη τήν προσοχή σου, νά μή σου φύγει τίποτε. Θέλει λεπτομερώς όλες τίς αποφάσεις πού λαμβάνονται. Όλες τίς διαταγές των Γερμανών. Άκόμη καί τά πιό άσήμαντα μέτρα του Υπουργείου.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Έν τάξει.
- ANNA Πότε θά τήν έχω;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Θα σου τή στείλω στό σπίτι μέ τόν κ. Υπουργό.
- ANNA Πάλι στό καπέλο του μπαρμπα;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Είμαι τό πιό σίγουρο μεταφορικό μέσον. Ένα τοιγαρόχαρτο είναι όλη κι όλη ή άναφορά. Κάτω στό πετσάκι τής ρεμπούμπλικας κι ό κ. Υπουργός γίνεται μεταφορέας του ταχυδρομείου. (Γελά) Τό τί μ' άρέσει, λοιπόν, τούτη ή συκοινωνία!
- ANNA Σεραφείμ, δέ θά τό ξανακάμεις αυτό. Καμιά ώρα θά σέ τσακώσει όπως τσακωσε καί τ' άλλο μέ τό όνομα του μπάρμπα Λεονάρδου.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Βρήκε όμως τίποτα;
- ANNA Δέ βρήκε. Άλλά από τότε ξέρεις τί μās στοιχίζει εκείνο.
- ΖΑΡΛΑΣ (Μπαίνει. Ό ίδιος πάντα, ευθυμος) Ω, μπορώ νά χαιρετήσω τήν έρίτιμη κόρη του κ. Υπουργού τής Κρατικής Άσφαλείας;
- ANNA Καλημέρα σας, κ. Ζαρλά.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Στραβοκοιτά τό Ζαρλά καί φεύγει).
- ΖΑΡΛΑΣ (Στήν Άννα). Τά νέα σας;
- ANNA Όλο καί χειρότερα.
- ΖΑΡΛΑΣ Δεσποινίς Άννα, τά πρόβλεψα αυτά. Κι έκανα ό,τι μπορούσα νά σώσω τόν μπαρμπα σας απ' τόν κατήφορο αυτόν όπου καλπάζει μέ τά τέσσερα.
- ANNA Αυτό τ' άναγνωρίζω.

- ZARΛΑΣ Τί τ' ὄφελος; Ὅσο περισσότερες ὑπηρεσίες σᾶς προσφέρω τόσο ἀδιάφορα μοῦ φέρνεσθε.
- ANNA (Χαμογελαῖ) Ὅχι δά, κ. Ζαρλαῖ!
- ZARΛΑΣ Ὅριστε! Μὲ λέτε ἀκόμα «κ. Ζαρλαῖ».
- ANNA Πῶς πρέπει νά σᾶς λέω;
- ZARΛΑΣ Δέν εἶπαμε; Μανώλη.
- ANNA Μά δέν μπορῶ ἀκόμα, κ. Ζαρλαῖ. Σιγά - σιγά θά ἴρθῃ κι αὐτό. Καταλαβαίνετε ὅμως τώρα βρίσκομαι σέ τέτοια ψυχολογική κατάσταση... Πιάσαν τή Φωφῶ.
- ZARΛΑΣ Ποιά εἶν' αὐτή;
- ANNA Μιά φίλη μου. Μαζί μέ τό Γιάννη.
- ZARΛΑΣ Αὐτόν πού ἐργαζόταν στοῦ θείου σας;
- ANNA Ἀκριβῶς. Δέν τό μάθατε;
- ZARΛΑΣ Ναί... κάτι ἄκουσα.
- ANNA Χτές βράδυ παρακάλεσα τόν μπαμπά νά δώσει διαταγή νά τοὺς ἀφήσουν. Δέ δέχεται κουβέντα. Τό μόνο πού μοῦ ὑποσχέθηκε εἶναι νά τοὺς ἀνακρίνει ὁ ἴδιος.
- ZARΛΑΣ Σπουδαία παραχώρηση.
- ANNA Γι' αὐτό ἦλθα σήμερα στό Ὑπουργεῖο. Παρακάλεσα καί τή μαμά νά ἴρθῃ, νά τόν πείσουμε κι οἱ δύο νά τοὺς ἀπολύσει. Γιατί λίγο νά τόν ἀφήσουμε ξεχνᾶ καί κάνει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.
- ZARΛΑΣ Ἀλήθεια;
- ANNA Δέν τόν ξέρετε...
- ZARΛΑΣ (Τό βιολί του) Τί ὁμορφα πού εἶναι τά μάτια σας...
- ANNA Εὐχαριστῶ, κ. Ζαρλαῖ. Βλέπω πόσο ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτά πού μ' ἐνδιαφέρουν.
- ZARΛΑΣ Ἔσεῖς ἐνδιαφέρεσθε γι' αὐτά πού μ' ἐνδιαφέρουν;
- ANNA Ἐγώ;

- ZARΛΑΣ Μοῦ δώσατε μίαν ὑπόσχεση.
- ANNA Ποιάν ὑπόσχεση;
- ZARΛΑΣ Ὅτι ἂν καταφέρω νά διώξω τόν μπαμπά σας ἀπ' τό Ὑπουργεῖο θά τό θεωρούσατε μεγάλη ὑπηρεσία. Καί θά τήν ἐκτιμούσατε δεόντως. Ἔτσι δέν ἦταν;
- ANNA Ναί.
- ZARΛΑΣ Δέ μπορεῖτε ν' ἀρνηθεῖτε ὅτι γιά τό σκοπό αὐτόν ἐργάσθηκα ὅσο μοῦ ἦταν δυνατόν. Ἡ ἴδια μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ μπαμπάς σας εἶναι ἔξω φρενῶν μαζί μου γιατί ἔμαθε τίς παρασκηνιακές ἐνέργειές μου. Τί φταίω ὅμως ἐγώ; Ὁ μπαμπάς σας ἀποδείχθηκε τόσο δυναμικός, ὥστε ἀπέκτησε ἀμέριστη τήν ἀγάπη καί πλήρη τήν ἐμπιστοσύνη τῶν Γερμανῶν.
- ANNA (Κίνηση καταφατικῆ).
- ZARΛΑΣ Τότε γιατί δέν κρατᾶτε τό λόγο σας;
- ANNA Ἡ στιγμή εἶναι τελείως ἀκατάλληλη. Ὁ μπαμπάς δέ θέλει οὔτε ν' ἀκούσει τό ὄνομά σας.
- ZARΛΑΣ Ἔσεῖς;
- ANNA Ἐμένα... Ξέρετε τά αἰσθήματά μου, κ. Ζαρλᾶ.
- ZARΛΑΣ Τότε ὁ μπαμπάς δέ λογαριάζεται, δεσποινίς Ἄννα. Ἐχω τόν τρόπο ἀπό ἄγριο θεριό πού εἶναι νά τόν μεταβάλω σέ ἀρνάκι.
- ANNA Τά ἴδια λέει κι ἐκεῖνος γιά σᾶς.
- ZARΛΑΣ Τόσο τό καλύτερο. Αὐτό θά πεῖ πῶς ἔφτασε ἡ στιγμή γιά τήν ωραία μάχη. Ἐνα πρᾶμα θέλω νά ξέρετε, δεσποινίς Ἄννα, καί νά ἔχετε σέ μένα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη (Μέ νόημα) Στή ζωή μου δέν ἔχασα καμιά μάχη. Κερδίζω ἄλλες πολύ - πολύ σκληρότερες... Δέ θά κερδίσω αὐτήν ὅταν τό κέρδος μου θά εἶσατε ἐσεῖς;
- (Μπαίνει ἡ Μαρία. Ἐγκάρδια, διαχυτικῆ).
- ΜΑΡΙΑ ὦ, καλημέρα σας, κ. Ζαρλᾶ. Πῶς εἶσθε;
- ZARΛΑΣ Καλά. Μερσί, κυρία μου. (Χειροφίλημα) Ἔσεῖς;

- ΜΑΡΙΑ Έχω - ἔχω - ἔχω φρικτά παράπονα μαζί σας. (Στήν Ἄννα) Τί γίνεται. Ἄννα:
- ANNA Λεῖπει ὁ μπαμπάς.
- ΜΑΡΙΑ (Στό Ζαρλᾶ) Τά μάθατε τά νέα:
- ΖΑΡΛΑΣ Πῶς...
- ΜΑΡΙΑ Μά δέν κάθονται καί φρόνιμα, κ. Ζαρλᾶ. Ἐχει τρελλαθεῖ ὁ κόσμος. Νά δεῖτε τί τραβάω μέ τούς συγγενεῖς καί φίλους τῶν συλλαμβανομένων. Τό τηλέφωνό μου χτυπᾶ ἀπ' τό πρωῖ ἴσαμε τό βράδυ. Τό σαλόνι μου εἶναι γεμάτο ἐπισκέψεις. Γυναικοῦλες, κορίτσια, λαός, ἄνδρες, δέχομαι, δέχομαι. Ἄ, δέν μπορῶ. Θά ὀρίσω ὦρες ἀκροάσεων.
- ΖΑΡΛΑΣ Εἶσατε ὑπουργίνα, κυρία μου. Ἐχετε ὑποχρεώσεις.
- ΜΑΡΙΑ Βάσανα πού ἔχουν οἱ ὑπουργῖνες. (Φωνάζει) Κλητήρ.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μπαίνει).
- ΜΑΡΙΑ Βυσοινάδα. Θά πάρετε, κ. Ζαρλᾶ:
- ΖΑΡΛΑΣ Μεροί, κυρία μου!
- ΜΑΡΙΑ Παρακαλῶ. Ἐδῶ εἶναι τό σπίτι μου. (Στόν κλητήρα) Τρεῖς βυσοινάδες.
- ANNA Δέ θέλω, ἐγώ, μαμά.
- ΜΑΡΙΑ Κάνει καλό στά νεῦρα, παιδί μου, κι εἶσαι πολύ ἐκνευρισμένη ἀπό χτές. (Στόν κλητήρα) Τρεῖς. (Ὁ Σεραφεῖμ φεύγει). Τηλεφώνησες τοῦ μπαμπά σου, Ἄννα:
- ANNA Ὅχι, μαμά.
- ΜΑΡΙΑ Μά γιατί δέν τοῦ τηλεφωνεῖς, παιδί μου; Μπορεῖ ν' ἀργήσει καί πρέπει νά τελειώνουμε. (Ἐνῶ παίρνει τόν ἀριθμό) Ἄχ, πῶς τά λυπᾶμαι αὐτά τά παιδιά πού συλλαμβάνουν. Μά δέν κάθονται καί φρόνιμα. (Στό Ζαρλᾶ) Φαντασθεῖτε ὅτι προχθές βρέθηκαν μέσα στήν τσέπη τοῦ κ. ὑπουργοῦ προκηρύξεις. (Στό τηλέφωνο) Μπρός! Πολιτικόν γραφεῖον κ. Πρωθυπουργοῦ: Ἐδῶ ἡ κυρία Ἰπουργοῦ τῆς Κρατικῆς Ἀσφαλείας. Αὐτοπροσώπως. Θά μπορούσα νά δῶ τό σύζυγό μου; Μάλιστα, ἡ κυρία Ἰπουργοῦ αὐτοπροσώπως.

Ἵπουργικό Συμβούλιο; Τελειώνουν; Πείτε του μόλις τελειώσει ὅτι τόν περιμένω στό γραφεῖο. Τάνκε. (Κλείνει) Θά ῥθει σέ λίγο.

ANNA Αὐτοπροσώπως!

ΜΑΡΙΑ (Στό Ζαρλᾶ) Κατά τά ἄλλα πώς τά περνᾶτε, κ. Ζαρλᾶ; (Στρώνεται σέ μιά πολυθρόνα. Κι οἱ τρεῖς πιά καθισμένοι ἀναπαυτικά σάν στό σπίτι τους).

ΖΑΡΛΑΣ Καλά, κυρία μου. Πάντα καλά.

ΜΑΡΙΑ Καλύτερα ἀπό μᾶς; Δέν τό φαντάζομαι. Σᾶς εἶπα ὅμως, κ. Ζαρλᾶ, ἔχω φρικτά παράπονα μαζί σας. Γιατί δέ μᾶς ἐρχόσαστε; Εἴχαμε μιά θαυμάσια συγκέντρωση χθές θράδυ καί περάσαμε ἔκτακτα. Μά ἔκτακτα, ξέρετε. Ἄχ, πώς λυπᾶμαι πού λείπετε ἀπ' αὐτές τίς συγκεντρώσεις. Μά ξέρετε, τί κόσμος;

ΖΑΡΛΑΣ Φαντάζομαι.

ΜΑΡΙΑ Ὅλος ὁ ἐκλεκτός κόσμος τῆς Ἀθήνας. Ὁ κ. Ἵπουργός τῆς Ἑργασίας, ὁ κ. Ἵπουργός τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Στρατηγός Χαλμπᾶς, ὁ ἀντιστράτηγος Γιαβρῆς, βιομήχανοι. Γκεσταπίτες. Εἰδική Ἀσφάλεια. Κι ἐκτός ἀπ' τήν ἀφρόκρεμα τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου καί τρεῖς ἀνώτατοι Γερμανοί Ἀξιωματικοί.

ANNA (Νευριασμένη) Ἔλα, μαρά, ἔλα. Δέ μπορῶ νά σ' ἀκούω. (Σηκώ-νεται καί πηγαίνει στό παράθυρο).

ΜΑΡΙΑ Γιατί, παιδί μου; Κακό εἶναι νά ἔχουμε συγκεντρώσεις; Σπίτι Ἵπουργικό εἶναι. (Στό Ζαρλᾶ) Μά τί ἐνδιαφέροντες ἄνθρωποι εἶναι αὐτοί οἱ Γερμανοί. Ὁ κόσμος, λοιπόν, ἔχει προκατάληψη ἐναντίον τους, αὐτό εἶν' ὅλο. Τί εὐγενικοί καί τί πολιτισμένοι.

ΖΑΡΛΑΣ Οὐ!

ΜΑΡΙΑ Ἐκεῖνος ὁ φόν Στάϊννετς μιλάει τόσο περίφημα τά γαλλικά πού νόμιζα ὅτι εἶναι ἀπ' τήν Ἀλσατία. Καί ὅμως εἶναι μέσα ἀπό τό Βερολῖνο. Μά τί προφορά, τί φινέτσα, τί εὐγένεια... Τόν ξέρετε;

ΖΑΡΛΑΣ Πῶς! Εἶναι αὐτός πού διατάσσει τίς ἐκτελέσεις.

ΜΑΡΙΑ Σοβαρά! (Χαμογελᾶ) Καί δέν τοῦ φαίνεται καθόλου.

- ΖΑΡΛΑΣ Πραγματικά.
- ANNA (Γυρνᾷ ἀπ' τὸ παράθυρο) Μαμά, σέ παρακαλῶ νά ἐπιμείνεις στὸν μπαμπά, πρό πάντων γιά τή Φωφώ.
- ΜΑΡΙΑ Ἐγώ, παιδί μου, κάνω καί τίποτε ἄλλο: Εἶδες πῶς τοῦ μίλησα χτές βράδυ. Ἄλλά, κ. Ζαρλᾷ μου, ἔχει γίνει πρό πάντων αὐτές τίς μέρες ἀνυπόφορος. Ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος κι ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος. Ἐχει φαγωθεῖ νά βρεῖ τὸν μπάρμπα-Λεονάρδο. Τί εἶν' αὐτός ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος;
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐνας φοβερός ἀναρχικός.
- ANNA (Κοιτᾷ τὸ Ζαρλᾷ).
- ΖΑΡΛΑΣ (Μέ διάθεση ν' ἀστείευθεῖ) Ἀκούσατε γι' αὐτὸν ἐσεῖς, δεσποινίς Ἄννα:
- ANNA (Ματιά περιφρόνησης).
- ΜΑΡΙΑ Τό φοβερό εἶναι τοῦτο, κ. Ζαρλᾷ, ὅτι ὁ Δημητράκης, ἀπό κάτι στοιχεῖα πού βρῆκε, λέει, ἔχει σοβαρές ὑπόνοιες ὅτι ὁ φοβερός αὐτός μπάρμπα-Λεονάρδος κινεῖται μέσα στὸν κύκλο μας. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό; Οἱ ὑποψίες του ἐκτείνονται σ' ὅλους τοὺς φίλους καί γνωστούς μας.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μπαίνει μέ τίς βυσσινάδες καί τίς ἀφήνει μπροστά τους στό τραπεζάκι).
- ΜΑΡΙΑ (Στό Σεραφεῖμ) Πῶς τά πᾶς, Σεραφεῖμ; Εἶσαι εὐχαριστημένος μέ τή νέα θέση σου;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Πάρα πολύ, κυρία Ὑπουργοῦ.
- ΜΑΡΙΑ Τά καταφέρνεις; Τά καταφέρνεις;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ἐ, κάτι καταφέρνουμε.
- ΜΑΡΙΑ Ἦταν καλύτερα νά κουβαλᾷς καρτσάκι ἢ νά βρίσκεσαι ἐδῶ;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Χαρακτηριστικά) Κι ἐκεῖ κι ἐδῶ ἡ δουλειά εἶναι ἡ ἴδια, κυρία Ὑπουργοῦ. (Φεύγει).
- ΜΑΡΙΑ Πολύ ὠραῖος τύπος αὐτός ὁ Σεραφεῖμ. Καί ἀφοσιωμένος στό Δημη-

τράκη, ό καημένος. Γκρίνιαξε πολύ ώς πού νά τόν πάρει, αλλά χάρις στην έπιμονή τής Άννας τόν προσέλαβε. (Ένω σηκώνουν τά ποτήρια και πίνουν και οί τρεις μαζί τή βυσοινάδα, μπαίνει ό Δημητράκης. Πολύ ποζάτος. Φορά μονόκλ. Κρατά χαρτοφύλακα. Ρίχνει μιά βλοσυρή ματιά και κατσουφιάζει).

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί οικογενειακή βεγγέρα είναι αυτή μέσα στο Ύπουργικό Γραφείο;
- ANNA Μπαμπά, ήλθαμε νά σου θυμίσουμε...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σιωπή! Αυτά τά σουρτα - φέρτα έδω μέσα θά κοπούν. Ή είναι ύπουργικό γραφείο ή δέν είναι.
- ΜΑΡΙΑ Άκουσε νά σου πω, Δημητράκη...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σιωπή! Δέ μπορεί νά γίνεται επ' άπειρον αυτή ή ιστορία. Επί τέλους πρέπει νά τό καταλάβετε αυτό. Δέν είναι τό σπιτι μας έδω. (Στό Ζαρλά) Ήσείς, κ. Ζαρλά;
- ΖΑΡΛΑΣ (Είρωνικά) Σας ζητώ ταπεινά συγγνώμη, κ. Ύπουργέ. Νόμιζα πώς θά μπορούσα νά γίνω δεκτός...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κακώς! (Χτυπά τό κουδούνι).
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μπαίνει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στόν Σεραφείμ) Δέν έδωσα διαταγή νά μήν μπαίνει κανένας στό ύπουργικό γραφείο αν δέ ζητήσει άκρόαση; Έ; Θέλεις νά σέ πετάξω μέ τίς κλωτσιές από δω μέσα ή νά σέ στείλω φυλακή;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Κύριε Ύπουργέ...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σιωπή!
- ΖΑΡΛΑΣ (Γλυκύτατος) Θέλετε, κ. Ύπουργέ, νά περιμένω στό ιδιαίτερο γραφείο;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά περιμένετε.
- ΖΑΡΛΑΣ (Ύποκλίνεται) Σας ζητώ και πάλι συγγνώμη.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Όδηγει τό Ζαρλά έξω).
- ΜΑΡΙΑ Μά Δημητράκη; γιατί φέρνεσαι έτοι στό Ζαρλά;

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Πιό μαλακός) Δέν πρόκειται νά δώσω λόγο πῶς φέρνομαι στόν κόσμο. (Τυπικός) Ὅριστε, παρακαλῶ. Ποῦ ὀφείλω τήν τιμή;
- ΜΑΡΙΑ Πρόκειται γιά τό Γιάννη.
- ANNA Καί τή Φωφώ, μπαμπά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πάλι τά ἴδια. Δέν τά ἔπαμε στό σπίτι; Πρέπει νά μέ κυνηγᾶτε, δηλαδή, καί μέσα στό Ὑπουργεῖο μέ τούς προστατευομένους σας;
- ANNA Μπαμπά, ἐγώ παρακάλεσα τή μαμά νά σ' ἐνοχλήσουμε κι ἐδῶ. Ἐχεις τόσες ἀσχολίες ὥστε μπορεῖ νά τό ξεχάσεις. Καί ἡ καημένη ἡ Φωφώ ταλαιπωρήθηκε ἄρκετά. Πρέπει νά διατάξεις τώρα τήν ἀπόλυσή της.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τώρα, ἔ:
- ΜΑΡΙΑ Τώρα ἀμέσως, Δημητράκη.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Αὐστηρός) Ἐδῶ μέσα δέν εἶναι φιλανθρωπικό κατάστημα. (Ὅσο πάει πιό ποζάτος) Εἶναι τό Ὑπουργεῖο τῆς Κρατικῆς Ἀσφαλείας. Καί Ὑπουργός εἶναι ὁ κ. Δημήτριος Χαρίτος. Τό ξέρετε αὐτό;
- ΜΑΡΙΑ Μᾶς φώτισες. Τό ξέρουμε αὐτό.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν τό ξέρετε. Γιατί ἂν τό ξέρατε θά παύατε νά μ' ἐνοχλεῖτε. (Κατηγορηματικός) Σημειῶστε το ἅπαξ διά παντός. Κι ἐσύ κι ἐσύ. Ἄν ἡ ἀσφάλεια τοῦ Κράτους ἐπιβάλλει νά συλληφθεῖτε καί σεῖς καί σᾶς θά συλλάβω. Ἀκοῦτε; (Δείχνει μέ τό δάχτυλο) Κι ἐσένα, κι ἐσένα!
- ΜΑΡΙΑ (Χάνει τήν ὑπομονή) Δέν ἀφήνεις τίς σαχλαμάρες, καημένε Δημητράκη. Κατάντησες ἀηδία! Ἄ, μά δά. Προχτές τινάχτηκες μέσα στόν ὕπνο σου καί παρά λίγο νά μέ πνίξεις φωνάζοντας πῶς εἶμαι ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος. Τώρα ἀπειλεῖς νά μέ συλλάβεις.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Συγκρατιέται. Χτυπᾶ τά δάχτυλά του νευρικά στό γραφεῖο).
- ΜΑΡΙΑ Ἄν εἶσαι ὑπουργός ἐσύ, ἐγώ εἶμαι ὑπουργίνα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μά εἶσαι ὑπουργίνα διότι εἶμαι ὑπουργός.

ΜΑΡΙΑ Εἶσαι ὅμως ὑπουργός διότι μοῦ ἔφαγες δύο σπίτια.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τά σπίτια - τά σπίτια! Κι ἐδῶ θά μέ κυνηγᾶν τά σπίτια. (Σέ τόν ο διαλλακτικό) Μαρία, ἐπί τέλους πρέπει νά καταλάβεις τουλάχιστον αὐτό. Εἴτε εἶμαι ὑπουργός διότι εἶσαι ὑπουργίνα, εἴτε εἶσαι ὑπουργίνα διότι εἶμαι ὑπουργός, δέν εἶναι σωστά αὐτά τά πράματα. Στό κάτω - κάτω εἶναι ἀναξιοπρεπές στήν ὑπουργίνα νά προκαλεῖ καυγάδες εἰς θάρος τοῦ κ. ὑπουργοῦ. Ἐπί τέλους ἀντίκειται στή σοβαρότητα τῆς θέσεώς μου. Γιά τούς προστατευομένους σας ἔκανα ὅ,τι ἦταν δυνατόν. Θά τούς ἀνακρίνω ἐγώ προσωπικῶς. Γι' αὐτό ἄλλωστε καθώς σᾶς εἶπα διέταξα νά μοῦ τούς φέρουν ἐδῶ. Τί ἄλλο θέλετε;

ANNA Εἶναι ἐντελῶς ἀθῶοι, μπαμπά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἄποτομα) Αὐτό θά τό κρίνω ἐγώ.

ΜΑΡΙΑ Μή φωνάζεις ντέ. Σιγά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐχει ἀνάψει πάλι) Τ' ἀναρχικά στοιχεῖα θά χτυπηθοῦν ὅπου-δήποτε κι ἂν βρίσκονται. Ἐνόσω εἶναι ὁ Χαρίτος ὑπουργός θά αισθανθοῦν τή σιδηρᾶ πυγμή του. Εἶμαι ἕνας ὑπουργός δυναμικός. Τελείωσε!

ΜΑΡΙΑ Τέλος πάντων κάνε ὅ,τι θέλεις, ἀλλά ν' ἀφήσεις τά παιδιά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τυπικός) Ἐληξε ἡ ἀκρόαση.

ANNA Μπαμπά, σέ παρακαλῶ καί πάλι. Νά μή μιλήσεις ἄγρια στή Φωφώ. Εἶναι πολύ λεπτή ἡ καημένη καί μπορεῖ νά πάθει. Ἦδη θά ἔχει φύγει ἡ μισή ζωή της.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐληξε ἡ ἀκρόαση. (Γυρίζει τίς πλάτες του).

ΜΑΡΙΑ (Στήν Ἄννα) Πᾶμε, παιδί μου.

ANNA Ἄντιο, μπαμπά. (Φεύγουν. Ὁ Δημήτρης κάθεται στό γραφεῖο του καί τεντώνεται εὐτυχισμένος. Στάση μακαριότητος. Σηκώνει τά πόδια του καί τ' ἀκουμπάει ἐπάνω στό γραφεῖο. Χασμουριέται. Ὑστερα μέ νωχέλεια χτυπᾶ τό κουδούνι. Μπαίνει ὁ Σεραφεῖμ.

Μικρή παύση. Ὁ Σεραφεὶμ ὑποκλίνεται).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποιοὶ εἶν' ἔξω;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ὁ κ. Ζαρλᾶς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά περιμένει.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ὁ ἰατρός Κατοΐδας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά περιμένει.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μία κυρία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νέα; Ὅμορφη;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ἀπάνω ἀπὸ πενήντα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά περιμένει.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Δυὸ Τμηματάρχες γιὰ ὑπογραφή.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά περιμένουν. Ὁ κ. Ὑπουργός εἶναι ἀπασχολημένος. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν μπορεῖ νὰ δεχτεῖ κανένα.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μάλιστα, κ. Ὑπουργέ. (Φεύγει).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στὴν ἴδια μακάρια στάση. Μονολογεῖ μὲ ὕφος αὐτοθαυμασμοῦ. Εὐτυχισμένος). Ὁ κ. Ὑπουργός εἶναι ἀπασχολημένος. (Μικρὴ παύση) Ὁ κ. Ὑπουργός! (Χαμόγελο αὐτοθαυμασμοῦ) Ἐγὼ εἶμαι ὁ κ. Ὑπουργός!... Ὅλο αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖο εἶναι δικό μου! (Μικρὴ παύση) Ὁραῖο πρᾶμα ἢ ἐξουσία! (Βγάζει τοιγάρου καὶ τ' ἀνάβει) Ὁ κ. Ὑπουργός καπνίζει τὸ τοιγάρου του. (Φυσσᾷ τὸν καπνὸ) Ἀπ' ἔξω περιμένουν τὰ κοροΐδα! (Σάν νὰ μιλᾷ στοὺς ἀνθρώπους πού περιμένουν ἔξω). Ἐνα καιρό, κύριοι, μοῦ κρεμούσατε γκαζοτενεκέδες. Περιμένετε τώρα! Εἶμαι παντοδύναμος! Ὅποιον θέλω συλλαμβάνω, ὅποιον θέλω ἀπολύω. Δικὴ μου εἶναι ἡ τράπουλα! Ἐνα καιρό, κύριοι, μοῦ φωνάζατε «γιοῦχα» καὶ μὲ τρελλαίνατε στὰ μαῦρα! Ἡ σειρά μου τώρα: Γιούχα, λοιπόν, κ. Ἕλληνες! (Τινάζεται ἐπάνω ἄγριος καὶ χτυπᾷ τὴ γροθιά του) Εἶμαι ὁ Φόν Δημητράκης! Ὁ δυναμικός! (Χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο, παίρνει τὸ ἀκουστικὸ κι ἀρχίζει δουλικά τίς ὑποκλίσεις) Γιὰ-γιὰ-γιὰ. Γιαβόλ-γιαβόλ!

τηλέφωνο →

(Ύποκλιση) Γιά-γιά. Γιαβόλ-γιαβόλ. (Κλείνει τό τηλέφωνο κι άκόμα ύποκλίνεται ένω μπαίνει ό Σεραφεΐμ. Ό Δημήτρης ξαναπαίρνει τό άγριο ύφος του).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί συμβαίνει πάλι:

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ό κ. Ζαρλās έρωτᾶ...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά περιμένει! Όλοι νά περιμένουν! Νά 'ρθεί ό χωροφύλαξ! (Ό Σεραφεΐμ φεύγει).

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Μπαίνει. Κλαρίνο. Χαιρετᾶ).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Όδήγησε μπροστά μου τούς συλληφθέντες!

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Πηγαίνει δεξιά, άνοίγει μέ τό κλειδί τήν πόρτα, κάνει νόημα μέσα. Μπαίνουν ή Φωφώ κι ό Γιάννης. Ό χωροφύλακας χαιρετᾶ, φεύγει).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Αύστηρά) Πλησιάστε. (Πλησιάζουν φοβισμένοι. Στη Φωφώ) Πώς λέγεσαι έσύ;

ΦΩΦΩ Μέ ξέρετε, κ. Χαρίτο. Φωφώ Κυροπούλου, φίλη τής Άννας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Άγρια) Έ;

ΦΩΦΩ (Τρομάζει) Μαμά μου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τή μαμά σου νά τή φωνάζεις όταν βρίσκεσαι στό σπίτι σου.

ΦΩΦΩ Παρντόν, κ. Ύπουργέ, μέ συγχωρεΐτε. (Ξεροκαταπίνει). Εΐμαι ή Φωφώ, ή φίλη τής κόρης σας, μέ θυμᾶστε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν έχω κόρη όταν βρίσκομαι έδῶ. Καταλαβαίνεις;

ΦΩΦΩ Μάλιστα, κ. Ύπουργέ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στό Γιάννη) Καταλαβαίνεις κι έσύ;

ΓΙΑΝΝΗΣ Μάλιστα, κ. Ύπουργέ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πώς λέγεσαι έσύ;

ΓΙΑΝΝΗΣ Ίωάννης Μαρμαρᾶς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Έργαζόσουν στό μπακάλικο τοῦ Λεωνίδα Χαρίτου. Έτοι:

- ΓΙΑΝΝΗΣ Μάλιστα, κ. Ὑπουργέ, τοῦ ἀδελφοῦ σας.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν ἔχω ἀδελφό!
- ΦΩΦΩ Μάλιστα, κ. Ὑπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί εἶπες ἐσύ;
- ΦΩΦΩ (Φοβισμένη μέ τά χέρια μπροστά) Τίποτε, κ. Ὑπουργέ. Οὔτε ἀδελφό ἔχετε, οὔτε κόρη.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (ἸΑγρια) Κάτω τά χέρια!
- ΦΩΦΩ Μάλιστα, κ. Ὑπουργέ. (Τά κατεβάζει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μικρή παύση. Στή Φωφώ) Γιατί σᾶς συνέλαβαν;
- ΦΩΦΩ Εἶμαστε, κ. Ὑπουργέ, σ' ἓνα σπίτι. Σ' ἓνα ρεσιτάλ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί ρεσιτάλ;
- ΦΩΦΩ Πιάνο. Ἔργα Μπετόβεν. Γερμανικά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κι ἀπό πότε ὁ Μπετόβεν δίνει τά ρεσιτάλ του στίς κουζίνες τῶν σπιτιῶν;
- ΦΩΦΩ Δέν ἦταν στήν κουζίνα, κ. Ὑπουργέ. Τό σπίτι ἔχει δύο μεγάλες σάλες.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καί γιατί τά ρεσιτάλ δίνονται στά σπίτια;
- ΦΩΦΩ Γιατί τά θέατρα στοιχίζου ἀκριβά, κ. Ὑπουργέ. Ἔτσι γίνονται μουσικά ἀπογεύματα οἰκογενειακά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καί ὁ Μπετόβεν εἰσπράττει χρήματα γιά τούς ἀντάρτες!
- ΦΩΦΩ Ὅχι, κ. Ὑπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (ἸΑγρια) Σούτ!
- ΦΩΦΩ Μαμά μου!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Προχώρει.
- ΦΩΦΩ Ἐκεῖ πού ἔπαιζε, λοιπόν, τό «κοντσέρτο γιά πιάνο» τοῦ Μπετόβεν...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐρχεται ἡ ἀστυνομία μου. Καί ἐπειδή δέν ἦταν δυνατόν νά συλληφθεῖ ὁ Μπετόβεν, συνελήφθησαν οἱ ἀκροατές του.

- ΦΩΦΩ Μάλιστα, κ. Ὑπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λέγε τώρα. Τί δουλειά ἔκανες ἐσού;
- ΦΩΦΩ Ἐγώ, τίποτε κ. Ὑπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐπίτομα) Εἶσαι ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος!
- ΦΩΦΩ Ἐγώ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐσού!
- ΦΩΦΩ Χριστός καί Παναγία!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Εἶσαι!
- ΦΩΦΩ Καλέ πῶς μπορῶ νά εἶμαι ἐγώ ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πῶς μπορεῖ; Νομίζετε ὅτι ἀλλάζοντας ὀνόματα καί παίρνοντας ψευδώνυμα θά μέ γελάσετε ἐμένα; Ἦ; Μπορεῖ νά εἶσαι θαυμάσια ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος ὅπως ἕνας μαντράχαλος πού πιάσαμε προχθές ἦταν ἡ «δεσποινίς Χρυσούλα».
- ΦΩΦΩ (Μιξοκλαίγοντας) Πάντως ἐγώ δέν εἶμαι μπάρμπα, κ. Ὑπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν εἶσαι;
- ΦΩΦΩ Στή ζωή τῆς μαμάς.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τότε πῶς βρέθηκε αὐτό τό σημείωμα στό παπούτσι σου; (Βγάζει ἕνα σημείωμα, διαβάζει) «Ἀποστολή ὀπλων ἀρ. 47 ἐπιτυχής. Σύνδεσμος ἔλαβε γνῶση. Μπάρμπα-Λεονάρδος συνεχίζει». Ἦ; Πῶς βρέθηκε αὐτό;
- ΦΩΦΩ Δέν ξέρω.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν ξέρεις πῶς βρίσκονται τά σημειώματα μέσ στά παπούτσια σου;
- ΦΩΦΩ (Μέξαφνική ἔμπνευση) Τά παπούτσια μου εἶναι φαρδιά, κ. Ὑπουργέ. Καί καμιά φορά βάζω χαρτιά κι οὔτε προσέχω τί χαρτιά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐγρία) Σούτ!
- ΦΩΦΩ Μαμά μου!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στό Γιάννη) Θά μιλήσεις ἐσού;

- ΓΙΑΝΝΗΣ Μάλιστα, κ. Υπουργέ. Ό,τι ξέρω, ευχαρίστως.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί ξέρεις;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Τίποτα, κ. Υπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Δείχνει τό τηλέφωνο) Βλέπεις αυτό τό τηλέφωνο; Είναι για τούς Γερμανούς πού έκτελοῦν. Μπάμ καί κάτω. Ένα τηλεφώνημα φτάνει για νά ῥθουν άμέσως νά σέ πάρουν. (Στή Φωφώ) Τό βλέπεις κι εσύ πού κουβαλᾶς τά σημειώματα μέσα στά παπούτσια σου;
- ΦΩΦΩ Μάλιστα, κ. Υπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Παίρνοντας τόν ἀριθμό) Τί ἔχεις νά μου ἀπαντήσεις;
- ΦΩΦΩ Δέν ξέρω.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν ξέρεις ἄλλη λέξη ἀπ' τό δέ ξέρω;
- ΦΩΦΩ (Μέ πείσμα) Δέν ξέρω.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στό τηλέφωνο) Μπρός! Έδῶ Υπουργός τῆς Κρατικῆς Ἀσφαλείας...
- ΦΩΦΩ Όχι, κ. Υπουργέ! Νά χαρεῖτε τά μάτια σας.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θα μιλήσεις;
- ΦΩΦΩ Τί νά πῶ, κ. Υπουργέ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στό Γιάννη) Έσύ;
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Φοβισμένος) Ό-ῶ-ῶ-ῶχι, κ. Υπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στό ἀκουστικό) Μάλιστα. Νά στείλετε άμέσως δύο Γερμανούς...
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Τρομαγμένος) Σταθεῖτε, κ. Υπουργέ, θά μιλήσω ἐγώ.
- ΦΩΦΩ (Κοιτᾶ τό Γιάννη κατάπληκτη).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κλείνει) Νά κι ἕνας γνωστικός. (Στή Φωφώ) Έσύ θά τουφεκιοθεῖς.
- ΦΩΦΩ Τό ξέρω. (Μιξοκλαίει) Δέν ἦταν γραφτό νά παντρευτῶ τό Φώτη.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Στό Γιάννη) Λέγε.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Ἡ δεσποινίς δέ φταίει, κ. Υπουργέ. Τό σημείωμα εἶναι δικό μου.

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μπα: Καί πῶς θρέθηκε μέσα στό παπούτσι της;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Τό εἶχα πρόχειρο στήν τσέπη μου. Ὅταν ἦλθε ἡ ἀστυνομία τῆς τό ἔδωσα καί τό ἔβαλε στό παπούτσι της.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅστε ἐσύ εἶσαι ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Ὅχι, κ. Ὑπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποῦ τό πήγαινες τό σημείωμα;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Σ' ἓναν πού δέν τόν ξέρω. Ἐπρόκειτο νά συναντηθοῦμε σ' ἓνα ὀρισμένο μέρος.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καί ποιός σου τό ἔδωσε;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Ὁ κ. Ζαρλᾶς!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Θριαμβευτικά) Ἄαα! Νάτος ὁ φιλαράκος! Καί πῶς τόν ξέρεις τό Ζαρλᾶ; Πῶς σου δίνει σημειώματα νά τά πηγαίνεις σέ πρόσωπα ἄγνωστα;
- ΓΙΑΝΝΗΣ (Μέντροπή) Εἶμαι ἔμπιστός του.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δηλαδή;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Πληροφοριοδότης.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μπα: Καί τί δουλειά κάνει λοιπόν ὁ Ζαρλᾶς πού χρειάζεται καί πληροφοριοδότη;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Πληροφορεῖ τούς συμμάχους!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Θριαμβευτικά) Ἄαα! Κατάσκοπος! Ἐργάζεται γιά τούς Συμμάχους.
- ΓΙΑΝΝΗΣ Καί γιά τούς Γερμανούς καί γιά τούς Συμμάχους, κ. Ὑπουργέ. Ἄν νικήσουν οἱ Γερμανοί νά εἶναι κερδισμένος. Ἄν νικήσουν οἱ Σύμμαχοι πάλι νά εἶναι κερδισμένος. Γιατί πληρώνουνε κι οἱ μὲν κι οἱ δέ μέ λίρα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κι ἐσύ;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Ἐγώ... ἐγώ, κ. Ὑπουργέ, εἶχα ἀνάγκες!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σέ πλήρωνε;

- ΓΙΑΝΝΗΣ (Κατεβάζει τό κεφάλι) Μάλιστα!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πολλά;
- ΓΙΑΝΝΗΣ Όχι, κ. Υπουργέ! Τά πολλά τά τρώει αὐτός. Ψιχία. Μέ κρατᾶ στά χέρια του μ' ἐκβιασμούς. Μέ χρησιμοποιεῖ σ' ὅλες τίς δουλειές. Καί μ' ἀπειλεῖ ἂν δέν τίς κάνω νά μέ παραδώσει στούς Γερμανούς. Εἶναι καταχθόνιος.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁραῖα! (Χτυπᾶ τό κουδούνι) Χωροφύλαξ!
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Μπαίνει κλαρίνο χαιρετᾶ).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά κρατηθοῦν!
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Μάλιστα, κ. Υπουργέ!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ' ἀποφασίσω ἀργότερα γιά τά περαιτέρω. Νά περάσει ὁ κ. Ζαρλᾶς. Πάρ' τους.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Παίρνει καί τούς δυό καί φεύγει. Ὁ Δημητράκης τρίβει τά χέρια του ἐνθουσιασμένος).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐπί τέλους! Ἐπί τέλους! Ἐπί τέλους!
- (Μπαίνει ὁ Ζαρλᾶς πάντα μέ τό ἴδιο ὕφος, ἀτσαλάκωτος, γελαστός, ἀδιάφορος κι εἰρωνικός).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἦχος γλυκύτατο) Ὅριστε, κ. Ζαρλᾶ, καθίστε.
- ΖΑΡΛΑΣ Δέν πειράζει, κ. Υπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Παρακαλῶ, καθίστε.
- ΖΑΡΛΑΣ (Κάθεται) Πρό ὀλίγου, κ. Υπουργέ, συνέβη νά ἔχετε τά νεῦρα σας, κι αὐτό ἦταν μιά ἀποκαρδίωση γιά μένα. Μέ μεγάλη μου χαρά ὡς τόσο βλέπω ὅτι τά σύννεφα περάσανε. Αὐτό εἶναι ἕνας ἄριστος οἰωνός γιά μιά καλή καί πλήρη συνεννόηση.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Βέβαια, βέβαια!
- ΖΑΡΛΑΣ (Τοῦ ἀπλώνει τό πακέτο).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τά κοιτᾶ) Ἐγγλέζικα; Δέν τά καπνίζω.
- ΖΑΡΛΑΣ (Βγάζει ἄλλο κουτί) Γερμανικά;

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Σαρκαστικά) Καπνίζεις βλέπω όλους τούς καπνούς, κ. Ζαρλά!
- ΖΑΡΛΑΣ Ἄ! δέν ἔχω προτιμήσεις.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τό ξέρω αὐτό. Δέ μοῦ λέτε, ἀπό ποῦ εἴσαστε, κ. Ζαρλά;
- ΖΑΡΛΑΣ Γιατί ρωτᾶτε, κ. Ὑπουργέ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἔτσι ρωτῶ. Ἀπό περιέργεια. Νά δῶ ἂν βγάζει τό χωριό σας κι ἄλλους ἔξυπνους.
- ΖΑΡΛΑΣ Τό δικό σας βγάζει, κ. Ὑπουργέ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅχι. Ἐναν ἔβγαλε. Ἐμένα.
- ΖΑΡΛΑΣ Δέν ἀρκεῖ νά τό λέτε. Πρέπει νά τό ἀποδείξετε.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὑπομονή. Σέ λίγο. Γιατί πρῶτα πρέπει νά σοῦ πῶ δύο λόγια χρήσιμα. (Μικρή παύση) Ἀπ' τόν καιρό πού ἀνέλαβα τό ὑπουργεῖο προσπάθεις νά ὑποσκάψεις τή θέση μου, λέγοντας στό φόν Στάϊννετς πολλά εἰς βάρος μου. Εἶναι ἀλήθεια;
- ΖΑΡΛΑΣ Πῶς.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τ' ὁμολογεῖς;
- ΖΑΡΛΑΣ Γιατί ὄχι;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Πεισματωμένος) Δέ μέ ξέρεις καλά ἐμένα. Θά μέ μάθεις ὅμως. Εἶμαι ἐκδικητικός σάν τήν καμήλα ἐγώ.
- ΖΑΡΛΑΣ Ἡ καμήλα, ἐξοχότατε, εἶναι ζῶο ἐκδικητικό ἀλλά κουτό. Κι ἕνας ὑπουργός αὐτή τήν ἐποχή πρέπει νά εἶναι ζῶον ἔξυπνο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἀπότομα ἔξαλλος) Κάτω τή μάσκα. Παίζεις διπλό παιχνίδι. Κάνεις κατασκοπεῖα εἰς βάρος τῶν Γερμανῶν.
- ΖΑΡΛΑΣ (Σκυθρωπιάζει) Ποιός σας τό εἶπε αὐτό;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Θριαμβευτικά) Ὁ Ἰωάννης Μαρμαρᾶς!
- ΖΑΡΛΑΣ Ὅτι...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Εἶσαι κατάσκοπος τῶν Συμμάχων. Προδίνεις τούς Γερμανούς.
- ΖΑΡΛΑΣ (Σοβαρός. Γιά πρώτη φορά ἀνήσυχος) Τό ἔπε αὐτό;

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τό 'πε, τό 'πε! (Θριαμβευτικά) Μειδιάστε, κ. Ζαρλᾶ!
- ΖΑΡΛΑΣ Τίποτε ἄλλο δέ σᾶς εἶπε:
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μοῦ φτάνει αὐτό. Μοῦ φτάνει! Μειδιάστε, κ. Ζαρλᾶ.
- ΖΑΡΛΑΣ (Σατανικός) Ἄν μειδιάσω ἐγώ θά πάψετε νά μειδιᾶτε σεῖς, κ. Ὑπουργέ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μειδίασε, λοιπόν. Μπάρμπα-Λεονάρδε! (Γελά).
- ΖΑΡΛΑΣ (Κακός) Ἄν σᾶς πῶς ποιός εἶναι ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος θά πάψετε νά γελάτε, κ. Ὑπουργέ. Καί κάτι χειρότερο... Θά...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θά;
- ΖΑΡΛΑΣ Θά παραιτηθεῖτε!...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐγώ;
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐσεῖς, κ. Ὑπουργέ!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί;
- ΖΑΡΛΑΣ Γιατί θά πρέπει νά τόν συλλάβετε. Κι ἐπειδή δέν μπορείτε νά τόν συλλάβετε...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Συλλαμβάνω τούς πάντες. Λέγε!
- ΖΑΡΛΑΣ Ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος εἶναι ὁ ἀδελφός σας ὁ Λεωνίδας.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κατάπληκτος) Τί ἔκανε λέει;
- ΖΑΡΛΑΣ Μειδιάστε, κ. Ὑπουργέ!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί εἶπες, μωρέ!
- ΖΑΡΛΑΣ Τό μπακάλικό του εἶναι κέντρο ἐφοδιασμοῦ τῶν ἀνταρτῶν. Στήν ἀγορά ὄπλων, γιά τούς ἀντάρτες, πᾶνε κι ὅλα τά κέρδη του.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πῶ, πῶ, πῶ! Γι' αὐτό δέν μπορεί νά σταυρώσει δεκάρα. Γι' αὐτό δέν μπορεί νά μοῦ δώσει τίς λίρες μου.
- ΖΑΡΛΑΣ Καί μέ τίς δικές σας λίρες, ὅπλα ἀγοράστηκαν.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐ, ὅλα τά περίμενα. Ἀλλά νά δώσει τίς λίρες μου ν' ἀγοραστοῦν ὅπλα γιά τούς ἀντάρτες, ὄχι. (Πέφτει στήν καρέκλα του) Βρέ

που ἔμπλεξα!

ΖΑΡΛΑΣ Ψυχραιμία, κ. Ὑπουργέ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μετά μικρή παύση) Καί τί θέλεις τώρα, θρέ προσωποποιημένη ἀναίδεια;

ΖΑΡΛΑΣ Σᾶς εἶπα. Τήν παραίτησή σας, κ. Ὑπουργέ! Γράψτε τη μιά στιγμή. Γιατί ἂν δέν τό κάνετε αὐτό ἐγώ θά πῶ στους Γερμανούς ὅτι σᾶς κατήγγειλα τόν ἐπικίνδuno ἀναρχικό καί δέν τόν πιάσατε ἐπειδή εἶναι ἀδελφός σας. Γι' αὐτό, κ. Ὑπουργέ, εἴσαστε ὑποχρεωμένος ἢ νά παραιτηθεῖτε ἢ νά πιάσατε τόν ἀδελφό σας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Δαγκώνεται. Λυσοᾶ. Ὕστερα καταπίνει τή φούρκα του σάν νά δίνει τόπο στήν ὀργή) Ἄντε στό καλό σου. Πές πώς δέ ξέρω τίποτε. Δέν ἄκουσα τίποτε. Ἄντε ξεκουμπίσου. Εἶσαι ἐλεύθερος.

ΖΑΡΛΑΣ Ἄδύνατον. Ξέρετε κ. Ὑπουργέ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν ξέρω. Οὔτε εἶδα, οὔτε ἄκουσα.

ΖΑΡΛΑΣ Σᾶς τό εἶπε ὁ Ἰωάννης Μαρμαρᾶς. Κι ἐγώ εἶμαι ἐκτεθειμένος τώρα. Αὔριο ἀφαιρεῖτε κάθε ἐνοχοποιητικό στοιχείο ἀπό τόν ἀδελφό σας καί τότε μ' ἔχετε πραγματικά στό χέρι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Λυσοᾶ) Ἄ, μωρέ Ἰωάννη Μαρμαρᾶ, τί μοῦ ἴφτιαξες!

ΖΑΡΛΑΣ Ἄν δέ μιλοῦσε αὐτός δέ θά ὑπῆρχε ζήτημα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μίλησε ὁμως! Μίλησε τό ζῶον! Δέ μπορούσε νά κρατήσῃ τό ξερό του. Δέ μπορούσε νά μουγγαθεῖ σάν τήν κοπέλλα. Κι εἶμαι τώρα στά χέρια ἐνός ἐκβιαστή!

ΖΑΡΛΑΣ (Ἄταραχος) Ἡ ὥρα περνᾶ, κ. Ὑπουργέ. Στίς δώδεκα μέ περιμένει ὁ φόν Στάϊννετς. Κάντε γρήγορα. Θ' ἀφήσετε τό Ὑπουργεῖο;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅχι, ὄχι, ὄχι!

ΖΑΡΛΑΣ Θά συλλάβετε τό Λεωνίδα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅχι, ὄχι, ὄχι!

- ΖΑΡΛΑΣ Πρέπει ὅμως νά διαλέξετε.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μέ ἀγωνία) Τό Λεωνίδα: Τόν ἀδελφό μου: Πῶς νά τόν συλλάβω:
- ΖΑΡΛΑΣ Ὁραϊά! Ἀφήστε τό Ὑπουργεῖο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μέ ἀγωνία) Τό Ὑπουργεῖο μου: Τόν καημό μου: Πῶς νά τ' ἀφήσω:
- ΖΑΡΛΑΣ Κουράγιο, κ. Ὑπουργέ! Ἄν θέλετε καί τή δική μου γνώμη δέν πρέπει νά διστάσετε. Προκειμένου νά παραδώσετε τόν ἀδελφό σας στους Γερμανούς φυσικά θά θυσιάσετε τό Ὑπουργεῖο. Ὑπογράψτε τήν παραιτήσή σας. Εἶναι τό λιγότερο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Συντριμμένος) Βέβαια. (Παίρνει χαρτί καί πένα. Κοιτᾷ ὀλόγυρα σάν χαμένος) Εἶμαι ζαλισμένος! Πῶς ν' ἀρχίσω:
- ΖΑΡΛΑΣ (Ὑπαγορεύει) «Ἐξοχότατε φόν Σταϊμνετς...»
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μέ φωνή κλαψιάρικη, γράφοντας) Ἐξοχότατε φόν Σταϊμνετς...
- ΖΑΡΛΑΣ (Ὑπαγορεύει) Λόγοι ὑγείας μέ ἀναγκάζουν...
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ὁ ἴδιος τόνος) Λόγοι ὑγείας μέ ἀναγκάζουν (Ὁ ἀπότομα ἀναπηδᾷ σάν τρελλός) Τό Ὑπουργεῖο μου! Χάνω τό Ὑπουργεῖο μου! Κλητῆρες μου! Χωροφύλακές μου! Ἐξουσία μου! Ὅργανά μου! (Φωνή σθησιμένη) Κακοῦργε!
- ΖΑΡΛΑΣ Τί ἔχετε, κ. Ὑπουργέ:
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σβήνω! Χάνω τό πᾶν! Κακοῦργε!
- ΖΑΡΛΑΣ Θά ξεχάσετε, κ. Ὑπουργέ!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ὁ αποφασιστικός, ἄγριος) Ὅχι! Αὐτό δέ γίνεται (Χτυπᾷ τό κουδούνι ἔξαλλος) Χωροφύλαξ! (Στό Ζαρλᾶ) Εἶμαι ὁ δυναμικός Ὑπουργός Δημήτριος Χαρίτος! Εἶμαι ἡ ἐξουσία!
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Μπαίνει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νά συλληφθεῖ ὁ ἐγκληματίας Λεωνίδα Χαρίτος. Ἐμπορος χονδρικής πώλησης. Ὁδός Κολοκοτρώνη.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Κλαρίνο χαιρετᾶ).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καί νά ὀδηγηθεῖ μπροστά μου!

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Κλαρίνο χαιρετᾶ).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄμέσως!

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Χαιρετᾶ, φεύγει).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τσαλακώνει τό χαρτί πού εἶχε μπροστά του καί τό πετᾶ στά μούτρα τοῦ Ζαρλᾶ) Φά το!

ΖΑΡΛΑΣ (Ξύνει τό κεφάλι του ἀνήσυχος) Σκουρα τά πράματα!...

ΑΥΛΑΙΑ

Εἰκόνα δεύτερη

(Στό ἴδιο γραφεῖο. Ὁ χωροφύλακας ὀδηγεῖ στό Ἑπιχειρησιακό γραφεῖο τό Λεωνίδα).

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ὁ κ. Ἑπιχειρησιακός διέταξε νά σέ φέρουν ἐδῶ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Καί τί εἶναι ἐδῶ, παιδί μου;

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Τό γραφεῖο τοῦ κ. Ἑπιχειρησιακοῦ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κοιτᾶ γύρω . Ὁραῖο γραφεῖο. Μέ πικρό χαμόγελο). Ἀξίζει μά τήν ἀλήθεια νά πουλήσει κανένας τή ψυχή του στό διάβολο γι' αὐτό...

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Πῶς εἶπατε;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τίποτα.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Γνωστός σου εἶν' ὁ κ. Ἑπιχειρησιακός;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Λιγάκι.

- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Τό κατάλαβα. Γιατί μόνο γνωστούς του διατάζει ό κ. Ὑπουργός νά τούς φέρνουνε μπροστά του. Αυτό πού σου κάνει, ἀντιλαμβάνεσθε, εἶναι μεγάλο ρουσφέτι. Ἀντιλαμβάνεσθε;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἀντιλαμβάνομαι.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Τούς ἄλλους ἴσα φυλακή. Κι ἀπό κεῖ τοιμπᾶνε οἱ Γερμανοί ὅποιον τούς γουστᾶρει καί τουφεκᾶνε. Μεγάλη τύχη εἶχες πού ἔτυχε ό Ὑπουργός γνωστός σου.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Κάτσε.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέν πειράζει. Ποῦ εἶναι ό κ. Ὑπουργός;
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Τόν κάλεσαν οἱ Γερμανοί. Κάτσε, μή ντρέπεσαι.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κάθεταί).
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Τόν κοιτᾶ μέ συμπάθεια) Λοιπόν δέ ξέρω τί ἔχεις, ἀλλά μοῦ φαίνεσαι καλό ἀνθρωπάκι.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σ' εὐχαριστῶ. Μέ ὑποχρεώνεις μέ τήν καλωσύνη σου.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ὁ κ. Ὑπουργός θά σέ λυπηθεῖ καί θά σ' ἀφήσει. Μονάχα μήν τοῦ μπαίνεις. Ὁ κ. Ὑπουργός εἶναι νευρικός κι ἅμα τοῦ μπαίνουν δέ λογαριάζει τίποτα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Εἶναι αὐστηρός, ἔ;
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ἐξαρτᾶται.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἀπό τί;
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ἀπό τό πῶς θά τοῦ φερθοῦνε οἱ Γερμανοί. Ἄμα τοῦ ἀγριεύουνε οἱ Γερμανοί, ἀντιλαμβάνεσθε, ἀγριεύει καί τοῦ λόγου του. Ἄμα μαλακώνουν, μαλακώνει.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅπως τοῦ παίζουνε, χορεύει.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ἐπακριβῶς. Ὅμως νά ποῦμε τήν ἀλήθεια κάνει καλό κουμάντο μέ τούς Γερμανούς. Ξέρει τά χούγια τους καί, ἀντιλαμβάνεσθε, ρεγουλάρει τή δουλειά.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δηλαδή, πῶς τή ρεγουλάρει;

- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Νά, ἄμα καταλαβαίνει ὅτι οἱ Γερμανοὶ θέλουν νά πιάσουν δέκα, τραβάει ὁ Ὑπουργός καί πάνει εἴκοσι. Ἄμα θέλουν νά πιάσουν εἴκοσι, τραβάει καί πάνει σαράντα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τούς προλαμβάνει.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ἄμέ; Κι ἔτσι τούς ἀποστομώνει.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μπράβο. Τούς φέρνει σέ δύσκολη θέση τούς καημένους.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ἔ. θέβαια. Τί νά τοῦ ποῦν; Κάνει τήν πολιτική του ὁ κ. Ὑπουργός. Σοῦ λέει τή σήμερον ὁ Γερμανός εἶναι θηρίο. Ρίχ' του, ρίχ' του, ρίχ' του θά φάει καί θά σκάσει - τί θά κάνει; Εἶν' ἔξυπνος ὁ κ. Ὑπουργός.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Κι ἐσύ ὅμως δέν πᾶς πίσω.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ (Μετριοφροσύνη) Ἔ!...
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Πῶς σέ λένε;
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Βαγγέλη.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δέ μοῦ λές, Βαγγέλη, ἂν εἶχες ἐσύ ἕναν ἀδελφό καί γινόταν Ὑπουργός, κι ἀκολουθώντας τή σοφή αὐτή πολιτική σ' ἔπιανε καί σένα γιά νά σέ παραδώσει στούς Γερμανούς, τί θά ἔκανες;
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ἐγώ;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί. Πές πῶς σ' ἐκεῖνο τό γραφεῖο, καλή ὥρα, κάθεται ὁ ἀδελφός σου. Καί εἶναι Ὑπουργός.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Μάλιστα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Σέ φέρνουνε, λοιπόν, μπροστά του.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Μέ δική του διαταγή;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἔ, θέβαια!
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Κι ἤθελε νά μέ παραδώσει στούς Γερμανούς;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί.
- ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ Ὁ ἀδελφός μου;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ναί. Τί θά ἔκανες;

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

Θά τοῦ ἄλεγα (γυρίζει στήν καρέκλα τοῦ Ἵπουργοῦ σάν νά ἀπευθύνεται σέ ἄνθρωπο πού κάθεται ἐκεῖ) Βρέ, τί κάνεις ἐκεῖ, μάπα; Τόν ἀδελφό σου πιάνεις, βρέ γαιῖδούρι; Φιλότιμο δέν ἔχεις βρέ; Ἐπειδή σοῦ δώσαν ἐξουσία οἱ Γερμανοί σοῦ ἴστριψε μέχρι νά βάζεις χέρι καί στόν ἀδελφό σου, ζῶν, κτήνος, βλάκα, ἄει στό διάβολο ἀπό κεῖ, χαμένε ἄνθρωπε. (Γυρίζει νά δεῖ τό Λεωνίδα πού στέκεται ἀπό πίσω του καί βλέπει τό Δημήτρη πού ἔχει μπεῖ στό μεταξύ καί στέκεται πάρα πίσω. Παύση. Ὁ Δημητράκης τόν κοιτᾷ ἀγριεμένος. Ὁ χωροφύλακας στέκεται κλαρινό καί χαιρετᾷ τρομαγμένος).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Σέ ποιόν τά ἄλεγες αὐτά;

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

(Τρέμοντας) Στόν ἀδελφό μου, κ. Ἵπουργέ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

(Παρεμβαίνοντας ἤρεμα) Ἄν εἶχε ἀδελφό καί τόν συνελάμβανε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(Ἐξω φρενῶν) Κλητήρ! (Μπαίνει ὁ Σεραφεῖμ). Νά τεθεῖ ὑπό κράτηση! Πιάσ' τον! (Στό χωροφύλακα) Τσακίσου καί θά ἀποφασίσω γιά σένα.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

Μάλιστα, κ. Ἵπουργέ. (Φεύγει τρέμοντας. Μαζί του ὁ Σεραφεῖμ).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(Στό Λεωνίδα) Ἦταν ὁ πῶ πιστός μου χωροφύλακας. Ἐνα δευτερόλεπτο ἦλθες ἐδῶ μέσα, τόν διέφθειρες κι αὐτόν.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Εἶναι γνωστό ὅτι εἶμαι διαφθορέας, κ. Ἵπουργέ... Εἵκοσι χρόνια διαφθείρω τά Ἑλληνόπουλα διδάσκοντάς τα τήν ἱστορία τῆς πατρίδας τους. Συγχώρεσέ μου ὅτι φτάνω καθυστερημένος λιγάκι, νά πάρω ἀπό σένα μαθήματα τῆς νέας ἐθνικῆς ὑγιεινῆς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ξεχνᾷς τή θέση σου καί τίς ἐγκληματικές πράξεις πού σέ βαρύνουν.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Οἱ πράξεις μου εἶναι ἐγκληματικές γιά τούς Γερμανούς. Ἄν εἶσαι καί σὺ Γερμανός, τό φταίξιμο δέν εἶναι δικό μου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Ἐγώ εἶμ' Ἑλληνας!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Ὅσο κι ἐγώ Κινέζος.

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Εἶσαι ὁ μπάρμπα-Λεονάρδος!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τιμὴ καὶ καύχημά μου.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Βοηθᾶς τοὺς ἀντάρτες.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γιὰ νὰ σαρώσουν τοὺς ἀφέντες σου.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σὲ ἀποκάλυψε ὁ Ζαρλᾶς.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Θὰ τό πληρώσει ἀκριβά. (Ἐκούγεται ὀχλοβοὴ μακρινή) ~~▲~~ *Γαβάρια*
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θὰ σὲ στείλω στοὺς Γερμανούς!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐάν τοὺς φοβόμουν, δέ θὰ θρισκόμουν ἐδῶ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐπότομα σὲ τρυφερό ὕφος) Μωρέ Λεωνίδα, εἶσαι ἀδελφός μου, τό ξέρεις;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀνακάλυψη.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Πάλι ἔξαλλος) Ὅχι! Δέν εἶσαι ἀδελφός μου. Δέν ἔχω ἀδελφὸ ἐγώ. Ἐνα καθῆκον ἔχω. Νά ἐπιβάλλω τὴν τάξη.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅποιος φροντίζει γιὰ τὴν τάξη πού θέλουν οἱ ἀφέντες σου οἱ Γερμανοί, εἶναι προδότης. Γιατί ἡ τάξη σήμερα εἶναι ὑπακοή κι ἡ ἀταξία ἀνυπακοή ἀντρίκια! (Ἐ ὀχλοβοὴ ἀπ' ἔξω δυναμώνει) Ἐκούς; Ἐ ἀταξία αὐτὴ πού βοῦτίζει στοὺς δρόμους στὴ γλῶσσα τὴ δική μας λέγεται Ἐντίσταση. Κι εἶναι ἡ δόξα τῆς Ἐλλάδας. Ὅποιος ζητᾶ νὰ πνίξει τούτῃ τὴ φωνὴ τοῦ ἀνυπόταχτου λαοῦ μας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά λέγετ' Ἐλληνας.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μπαίνει χαρούμενος) Κύριε Ἐπουργέ! Κύριε Ἐπουργέ!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί συμβαίνει;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Συλλαλητήριο! Συλλαλητήριο!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Καί τί, χαίρεσαι, ἠλίθιε;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Ἐ μνηχανία) Δέ χαίρομαι, κ. Ἐπουργέ. Ἐ φάτσα μου εἶναι τέτοια.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τσακίσου.

- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μάλιστα, κ. Ὑπουργέ. (Φεύγει).
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Στό μεταξύ ἔχει πλησιάσει τό παράθυρο καί κοιτᾶ κάτω. Ἡ ὀχλοβοή δυναμώνει) Ἐλα νά δεῖς, ἔλα νά δεῖς. λοιπόν, ποιοί εἶναι οἱ Ἕλληνες! Ἐλα, Φόν Δημητράκη, νά δεῖς πού γράφει τήν ἐξουσία σου τοῦτος ὁ λαός. Ἐλα νά δεῖς τούς ἐλεύθερους ἀνθρώπους.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Φοβισμένος) Εἶναι πολλοί; Εἶναι πολλοί;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Χιλιάδες! Χείμαρρος! Πλησίασε νά δεῖς.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅχι, καμιά φορά πυροβολοῦν.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κοιτᾶ ἀπ' τό παράθυρο κάτω στό δρόμο συγκινημένος) Τί ώραῖα πού εἶναι τά πρόσωπά τους. Νέοι, ἄντρες, παιδιά, γυναῖκες, κορίτσια. Σημαῖες! Σημαῖες Ἑλληνικές! (Σάν να μιλᾶ στό πλῆθος) Μπρός, παιδιά! Μπρός, τῆς πατρίδας μας ἀδούλωτη καί ἀνυπότακτη γενιά. (Στό Δημητράκη) Νάτην! Αὐτή εἶναι ἡ Ἑλλάδα! Ἐλα νά δεῖς, κ. Ὑπουργέ, πῶς ἀστράφτει στά μάτια τους ἡ περηφάνεια τοῦ ἀνυπόταχτου.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Φοβισμένος) Ποῦ πᾶνε; Ποῦ πᾶνε;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ἐρχονται κατά δῶθε.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Στό Ὑπουργεῖο μου; Στό Ὑπουργεῖο μου;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Στό Ὑπουργεῖο σου.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄστυνομία δέν ὑπάρχει;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὑπάρχει. (Κοιτᾶ ἔξω) Προσπαθεῖ νά τούς ἐμποδίσει. Σαρώνουν τούς ἀστυφύλακες. Σαρώνουν τούς Γερμανούς. (Θριαμβευτικά) Τά χάσανε οἱ Γερμανοί καί τούς κοιτᾶνε. ὦ, κι ἀπό κεῖ! Κι ἀπό κεῖ ἔρχονται ἄλλα πλήθη μέ τήν ἴδια ὀρμή. Πέτρες κρατᾶνε καί ξύλα! (Συνεπαρμένος ἀπό τό θέαμα) Ζῶσαν τόν Γερμανό. Τοῦ παίρνουν τό πιστόλι. (Μέσα ἀπ' τήν ὀχλοβοή ἀκούγονται οἱ δύο στροφές τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου: «Σέ γνωρίζω ἀπό τήν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τήν τρομερή». Ὁ Λεωνίδας γυρίζει μ' ἔξαρση στό Δημήτρη) Ἀκοῦς; Ἀκοῦς; Τριῶν χιλιάδων χρόνων παράδοση, ξαναζεῖ τούτη τή στιγμή. Προδότη! Στάσου

προσοχή! (Ὁ Δημήτρης τρομαγμένος στέκεται προσοχή. Ἡ ὀχλοβοή γίνεται δυνατώτερη. Τώρα ξεκαθαρίζουν οἱ φωνές - «Ζήτω ἡ Ἑλλάδα! - Ζήτω ἡ λευτεριά! - Θάνατος στούς προδότες!» Ὁ Δημήτρης ἔμεινε μέ τό χέρι πού τρέμει νά χαιρετᾷ στρατιωτικά. Μπαίνει ὁ Σεραφεῖμ, βλέπει κατάπληκτος τό Δημήτρη σ' αὐτή τή στάση).

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τά χέρι χαμένα) Τί θέλεις, παιδί μου; (Κατεβάζει τό χέρι).
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Κύριε Ὑπουργέ, κάνουν ἐπίθεση.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποῦ;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Στό Ὑπουργεῖο.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μ' ἀπόγνωση) Οἱ Γερμανοί μου! Ποῦ εἶναι οἱ Γερμανοί μου;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ἦταν μικρή δύναμη. Σκορπίσαν! (Φεύγει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Οἱ Γερμανοί μου! Ποῦ εἶναι οἱ Γερμανοί μου; (Τρέχει στό τηλέφωνο, παίρνει τρέμοντας ἕναν ἀριθμό) Μπρός! Τί εἶν' ἐκεῖ; Ἱερός Ναός Ἁγίου Νικολάου; (Κλείνει καί κάνει τό σταυρό του) Σῶσε με, Ἁγίε Νικόλαε!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κοιτώντας κάτω στό δρόμο) Βάζουνε φωτιά!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὦχ, θά μέ κάψουν! (Φωνάζει στό κενό) Κλείστε τίς πόρτες! Ἀρπαῶστε! Ὅλη ἡ δύναμη στίς πόρτες! (Ξαναπαίρνει τό τηλέφωνο) Ἀστυνομία; Τί κάθεστε, βρέ ζῶα; Συλλαλητήριο! Μοῦ κάνουν ἐπίθεση! Μοῦ βάζουν φωτιά! Εἰδοποιεῖστε τούς Γερμανούς! Τούς Γερμανούς! (Κλείνει) Οἱ Γερμανοί μου! Ποῦ εἶναι οἱ Γερμανοί μου;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Μέ κακία) Ἄργοῦν, ἔ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἄργοῦν! Ἄργοῦν!
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Θά προφτάσουν, λοιπόν, νάβάλουν τή φωτιά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὦχ, θά μέ κάψουν! (Ἄκούγονται πυροβολισμοί) Θά μέ σκο-

~~Α~~

τώσουν! (Μυρίζεται τόν άέρα) Νάτο! Καπνός μυρίζει. Καΐνε τό Ὑπουργεῖο μου!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τό άμαρτωλό σου Ὑπουργεῖο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Νάτο! Ζέστανε τό πάτωμα! (Σηκώνει τά πόδια, μιά τό ἔνα, μιά τό ἄλλο, σάν τό πάτωμα νά εἶναι ζεστό) Οἱ Γερμανοί μου! Ποῦ εἶναι οἱ Γερμανοί μου; Θά καοῦμε σάν τά ποντίκια ἐδῶ μέσα. (Τρέχει πρός τήν πόρτα). Φεύγω!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μή! Ὁ Λαός εἶναι άγριεμένος. Μπορεῖ νά σέ σκοτώσει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐξω μπορεῖ νά μέ σκοτώσουν, μέσα μπορεῖ νά μέ κάψουν! Τί νά κάνω; Ποῦ νά πάω; (Γονατίζει μπροστά στό Λεωνίδα) Ἐλεος, άδελφέ μου! Μαζί σας εἶμαι κι ἐγώ. Θάνατος στους Γερμανούς! Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Κοιτᾷ ἔξω μέ άγωνία) Οἱ Γερμανοί!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Γονατισμένος) Ἦλθαν;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Τάνκς!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κάνει κρυφά τό σταυρό του) Δόξα σοι ὁ Θεός! (Ἐκούγεται ριπή πολυβόλου) Δόξα σοι ὁ Θεός! (Ἐκείνη ριπή) Δόξα σοι ὁ Θεός! (Ἡ ὀχλοβοή συνεχίζεται. Ὁ Λεωνίδας παρακολουθεῖ μέ άγωνία, ἐνῶ ὁ Δημήτρης γονατισμένος κρύβει τό πρόσωπό του καί μένει σιωπηλός).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Συνεπαρμένος άπ' τό θέαμα πού βλέπει κάτω στό δρόμο) Ἐνα κορίτσι! Ἐνα κορίτσι μέ τήν Ἑλληνική σημαία χυμᾷ πάνω στό τάνκς. (Μέ φρίκη) Ἐπεσε! Κτήνη! Κτήνη! (Μέ σπαραγμό σάν ν' άπευθύνεται στό πλῆθος) Φυλαχθεῖτε, παιδιά μου. Φυλαχθεῖτε, γιά τό ὄνομα τῆς Παναγίας! Ξερνᾷ φωτιά τοῦτο τό μεγαθήριο. (Ριπές) Ποῦ πᾶτε; Θά σᾶς σκοτώσουν ὅλους. Τί κάνουν ἐκεῖ; Παίρνουν τό κορμί τοῦ κοριτσιοῦ. Χτυποῦν τούς Γερμανούς μέ ξύλα! Μέ ξύλα! (Μ' ἔξαρση) Ὁ Μαραθῶνας! Ὁ Μαραθῶνας ξαναζεῖ!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέ φεύγουν;

- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Ὅχι. Δέ φεύγουν.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί δέ φεύγουν;
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Γιατί εἶν' Ἕλληνες! Ἕλληνες, Φόν Δημητράκη. (Ἐκκούγονται πάλι ριπές πολυβόλου).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Σηκῶνεται) Δόξα σοι ὁ Θεός, Δόξα σοι ὁ Θεός. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τό ὄνομα τῶν Γερμανῶν.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Τόν πλησιάζει καί τόν φτύνει) Φτοῦ σου!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐξαλλος) Πῶς; Τολμᾶς; Στόν Ὑπουργό; Θά σέ παραδώσω στούς Γερμανούς.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μπρός! Τί κάθεσαι; Αὐτή εἶναι ἡ δύναμη πού σοῦ χαρίζουνε μ' ἀπλοχεριά οἱ ἀφέντες σου. Νά μπορείς νά παραδίνεις καί τόν ἀδελφό σου στό τουφέκι τους. Προδότη!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐξαλλος χτυπᾷ τό κουδούνι) Χωροφύλαξ!
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μπαίνει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποῦ εἶναι ὁ χωροφύλαξ;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Συνελήφθη.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ν' ἀφεθεῖ ἐλεύθερος. Καί νά τόν πάει στή φυλακή.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μάλιστα.
- ΛΕΩΝΙΔΑΣ Μπράβο! Ὁψόμεθα εἰς Φιλίππους. (Φεύγουν, μπροστά ὁ Λεωνίδας, πίσω ὁ Σεραφεῖμ).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐναμμένος. Χτυπᾷ τή γροθιά του στό γραφεῖο) Ὁ Λεωνίδας! Ὁ δασκαλάκος! Νά ὑψώνει τό ἀνάστημά του σέ μένα! (Σάν νά προσπαθεῖ νά δικαιολογηθεῖ στόν ἑαυτό του) Ἐπί τέλους εἶναι καί ζήτημα γοήτρου!
- ANNA (Μπαίνει ἀπ' τήν κεντρική πόρτα ἔκπληκτη καί κάπως ἀναμαλλιασμένη) Τί σημαίνουν αὐτά, μπαμπά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ποῦ ἦσαν ἐσύ; Τί χάλι εἶν' αὐτό;
- ANNA Ἐμπλεξα στό συλλαλητήριο, μπαμπά.

- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Στό συλλαλητήριο;
- ANNA Ἐρχόμουν στό Ὑπουργεῖο κι ἀνακατώθηκα μέ τόν κόσμο δίχως νά τό θέλω. Ποῦ πᾶνε τό θεῖο, μπαμπά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁ θεῖος σου συνελήφθη. Καί θά συλληφθεῖ ὅποιος ἀντιστρατεύεται στήν ἐξουσία μου.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μπαίνει) Κύριε Ὑπουργέ, κάτω στήν πόρτα ἓνας Γερμανός ὑπολοχαγός θέλει νά σᾶς δεῖ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Μέ ὕφος) Ν' ἀνέβει ἐπάνω!
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Εἶπε νά κατεβεῖτε σεῖς.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Μάλιστα. (Τσακίζεται. Ἀπό πίσω του ὁ Σεραφεῖμ).
- ΖΑΡΛΑΣ (Μπαίνει ἀπό δεξιά).
- ANNA Ἐδῶ;
- ΖΑΡΛΑΣ Χάζεα τή διαδήλωση.
- ANNA Προδώσατε τό θεῖο.
- ΖΑΡΛΑΣ Νόμιμος ἄμυνα. Καί τώρα περιμένω τή σειρά μου.
- ANNA Ἐσεῖς;
- ΖΑΡΛΑΣ Ὅμολογῶ, δεσποινίς Ἄννα, πώς δέ φανταζόμουν ὅτι ὁ ἐξοχότατος μπαμπάς σας θά τολμοῦσε νά φτάσει ὡς ἐκεῖ. Ὅμως τόλμησε. Βρίσκεται στίς μεγάλες του ἐξάρσεις σήμερα. Τό δύστυχο τό Λεωνίδα. Κι ἔχει προσφέρει τόσες ὑπηρεσίες στούς ἀντάρτες μας.
- ANNA Τό «μᾶς» μπορεῖ νά λείπει.
- ΖΑΡΛΑΣ Γιατί;
- ANNA Προχωρεῖτε.
- ΖΑΡΛΑΣ Ἐκεῖνο πού μέ στενοχωρεῖ μονάχα εἶναι ὅτι τώρα μέ τή σύλληψή του θά σταματήσουν ὅλες οἱ ἀποστολές στό βουνό καί οἱ ἀντάρτες μας ἔχουν τόση ἀνάγκη ἀπό ὄπλα.

- ANNA Μή στενοχωριέστε. κ. Ζαρλᾶ. Οἱ ἀποστολές δέν πρόκειται νά σταματήσουν. Ἐπιχειρήσεις ἀνάλογες μέ τοῦ θείου μου δουλεύουν πολλές μέσ στην Ἀθήνα.
- ZAPΛΑΣ Μπα;
- ANNA Θέλετε διευθύνσεις καί ὀνόματα;
- ZAPΛΑΣ Τί νά τά κάνω;
- ANNA Μπορεῖ νά θέλετε νά τοποθετήσετε στην καθεμίᾳ κι ἀπό ἓνα Γιάννη. Ξέρω πώς ἔχετε ἀνεπτυγμένο τρομερά τό αἶσθημα τῆς περιέργειας.
- ZAPΛΑΣ Αὐτό εἶναι ἀλήθεια.
- ANNA Θά ἔπρεπε νά διαλέξετε ὅμως πῶς προσεκτικά τούς ἀνθρώπους σας, κ. Ζαρλᾶ. Ὁ Γιάννης, βέβαια, σᾶς δούλεψε καλά μῆνες ὀλόκληρους, ἀλλά στό τέλος τά θαλάσσωσε. Ἔτσι μαθεύτηκαν πράγματα ἐπικίνδυνα.
- ZAPΛΑΣ Ὅτι ὑπηρετῶ τούς Συμμάχους;
- ANNA Μᾶλλον ὅτι τούς πουλάτε στούς Γερμανούς. Κι ὕστερα ξαναπουλάτε τούς Γερμανούς στούς Συμμάχους. Ὁμολογῶ πώς εἶν' ἓνα θαυμάσιο ἐμπόριο τῆς ἐποχῆς πού ἀποδίδει. Περισσότερα τουλάχιστον ἀπ' τό μπακάλικο τοῦ θείου.
- ZAPΛΑΣ (Κυνικός) Ὅσο γι' αὐτό, ναι!
- ANNA Μπράβο!
- ZAPΛΑΣ Ἀκοῦστε, Ἄννα! (Φιλόσοφος) Ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα παιχνίδι. Ἐνα παιχνίδι γιά τούς τολμηρούς. Κι ἐγώ, ἀγαπητή μου, δέν εἶμαι ἀπ' τούς διστακτικούς καί κακοὺς παῖκτες. Ξέρω νά κερδίζω. Γι' αὐτό σᾶς λέω πάλι. Τί κάθεστε καί ξοδεύετε σέ μιά ὑπόθεση πού δέ σᾶς ὠφελεῖ. Ἐλᾶτε μαζί μου. Τά νιάτα φθείρονται. Οἱ ἐνθουσιασμοί περνοῦν. Ἐκεῖνο πού θά μείνει εἶναι ὅ,τι προφτάσουμε νά ἀρπάξουμε ἀπ' τή ζωή.
- ANNA Ποῦ θέλετε νά καταλήξετε;
- ZAPΛΑΣ Παίξαμε κι οἱ δύο τό παιχνίδι μας καλά. Καί τώρα μ' ἀνοιχτά χαρτιά.

Ἄν ἐπιτύχω ἐγὼ ἐκεῖ ὅπου ἀποτύχετε ἐσεῖς καί καταφέρω νά ξεκολήσω τόν μπαμπά σας ἀπ' τό Ὑπουργεῖο τοῦτο. Θά γίνετε γυναίκα μου;

ANNA Ὅχι!

ZAPΛΑΣ Γιατί παρακαλῶ;

ANNA Γιατί σᾶς ξέρω πολύ καλά, κ. Ζαρλᾶ. Εἶσθε ἕνας πρόστυχος προδότης.

ZAPΛΑΣ (Μακάριος) Δεσποινίς Ἄννα...

ANNA (Ἐκρηξη) Γιατί ξέρω ποιούς προδώσατε, καί πόσους προδώσατε. Καί ποιοί ἀπ' αὐτούς τουφεκίστηκαν. Γιατί ἐσεῖς προδώσατε τόν ἀδελφό μου τόν Ἀλέκο καί γίνατε αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς συμφορᾶς πού ἀκολούθησε. Ὑστερα καμωθήκατε πὼς συνεργάζεσθε μαζί μας γιὰ νά κερδίσετε ἐκτός ἀπό τίς λίρες καί μιά κοπέλλα πού σᾶς σιχαίνεται ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς της. Γι' αὐτό. Γιατί τήν ὥρα πού κινδυνέψατε πάνω στό ἀνόσιο παιχνίδι σας δέ διστάσατε νά μᾶς τινάζετε ὅλους στόν ἀέρα. Γιατί αὔριο - μεθαύριο θά παρουσιαστεῖτε στούς Συμμάχους μέ τίς βρώμικες περγαμηνές σας γιὰ νά ξαναπληρωθεῖτε γιὰ ὅλες αὐτές τίς ἔντιμες δουλειές σας. Μᾶς παρακολουθεῖτε καί μᾶς ξέρετε, κ. Ζαρλᾶ. Κι ἐμεῖς σᾶς παρακολουθοῦμε καί σᾶς ξέρουμε.

ZAPΛΑΣ (Γελᾶ)

ANNA Γελᾶτε, ἔ;

ZAPΛΑΣ Κορίτσι! Ἐμπόλαιο κορίτσι!

ANNA Σιχαμένε!

ZAPΛΑΣ Παρ' ὅλα αὐτά εἶσατε μιά ἔξυπνη καί γοητευτική κοπέλλα. Μιά μικρή χαριτωμένη λιονταρίτσα πού θά ἡμερέψει. Μᾶς ξέρετε καί σᾶς ξέρουμε. Κι ἐπειδὴ συνεπῶς ξέρουμε τί δουλειά κάνατε μέσα στό γραφικό ἐκεῖνο μπακάλικό τοῦ θεῖου σας θά σᾶς κάνουμε, δεσποινίς Ἄννα, μιά ἐρώτηση. Ἄν σᾶς τεθεῖ τό δίλημμα νά σταθεῖτε μπροστά στό ἀπόσπασμα ἢ νά στηριχθεῖτε στό μπράτσο μου, τί θά προτιμήσετε;

ANNA (Τόν κοιτᾶ).

ΖΑΡΛΑΣ (Σατανικός) Ἐμένα ἢ τό ἀπόσπασμα;

ANNA (Τόν κοιτᾶ φοβισμένη).

ΖΑΡΛΑΣ Ἐμένα; Ἦ τό ἀπόσπασμα;

(Μπαίνει ὁ Δημήτρης φουριόζος. Βλέπει τό Ζαρλᾶ κι ἀναστατώνεται).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ἐσύ; Γιατί βγῆκες ἀπό κεῖ;

ΖΑΡΛΑΣ Κύριε Ὑπουργέ, συγγνώμη. Μέσα πού περίμενα τόσην ὥρα σκέφθηκα ὅτι εἶχα μερικά ἐξαιρετικῆς σημασίας συμπληρωματικά στοιχεῖα γιά τό μπακάλικο τοῦ μπάρμπα-Λεονάρδου. Θέλετε νά σᾶς τά δώσω ἐσᾶς ἢ προτιμᾶτε νά τά πῶ στούς Γερμανούς;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Λέγε.

ΖΑΡΛΑΣ Ἦ δεσποινίς Ἄννα εἶναι λιγάκι ἐκνευρισμένη μέ τή σύλληψη τοῦ θείου της. Ἐπειδὴ ἡ συζήτησή μας θά εἶναι σχετική μπορούμε νά μιλήσουμε δύο λεπτά στό πλαῖνό γραφεῖο; Μονάχα δύο λεπτά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅριστε. (Τοῦ κάνει τόπο).

ΖΑΡΛΑΣ (Ἐποκλίνεται) Παρακαλῶ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Εἶμαι στό σπίτι μου.

ΖΑΡΛΑΣ Μερσί. (Προχωρεῖ μπροστά).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐγριοκοιτᾶ τήν Ἄννα. Φεύγει δεξιά, ἀκολουθώντας τό Ζαρλᾶ).

(Ἦ Ἄννα κάνει μερικῆς βόλτες νευρική. Ὑστερα κάθεται. Ὑστερα σηκώνεται, ἀνοίγει τήν πόρτα τοῦ κέντρου καί κάνει νόημα. Μπαίνει ὁ Σεραφεῖμ. Κουβέντα συνωμοτική).

ANNA Τόν εἶδες τόν ἀδελφό μου;

ΣΕΡΑΦΕΙΜ Τόν εἶδα.

ANNA Πῶς εἶναι;

- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Μιά χαρά. Τόν ἔχει κάνει ἄντρα τό βουνό.
- ANNA Τό ἠθικό;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Λιοντάρι.
- ANNA Τί γίνεται ἐπάνω;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ἐν τάξει.
- ANNA Οἱ παραλαβές;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ρολοῖι...
- ANNA Τό ἄλλο;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ἐν τάξει.
- ANNA Ποιός;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ὁ ἴδιος ὁ Ἄλέκος.
- ANNA (Ἀνήσυχη) Ὁ ἴδιος;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Εἶναι φωτιά. Δέ λογαριάζει οὔτε τό διάολο. Ἐξω φρενῶν μέ τόν πατέρα του. Μόλις ἔμαθε καταλεπτῶς τά τρέχοντα ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Ἐ, μωρέ Ἄννα μου, τό χαίρομαι τοῦτο τό παιδί. Σπίθα.
- ANNA Κι ἀνέλαβε ὁ ἴδιος;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Προσωπικῶς.
- ANNA Δέν ἔπρεπε.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Γιατί;
- ANNA Πρέπει νά τόν δῶ. Ποῦ μένει;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ Ἄδύνατο! Μοῦ εἶπε, αὔριο θά δῶ τήν Ἄννα. Ἀνάσκελα ἔπεσε σάν ἄκουσε. Ὅμως χαίρεται ἡ ψυχὴ σου νά τόν βλέπεις. Τόν ἔψησε ὁ ἥλιος κι ὁ ἀέρας. Κοντά του ἀνέπνευσα βουνίσιο ἀέρα, μωρέ Ἄννα. Ἐδῶ μέσα ἀναπνέω δηλητήριο.
- ANNA Σέ ποιὰ φυλακὴ πᾶνε τό θεῖο;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Κίνηση ἀγνοίας) Ὁ Ζαρλᾶς, ἔ;

- ANNA   Αυτό τό κάθαρμα.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ   (Μέ νόημα) Κοντός ψαλμός. Ποῦντος ὁ Ὑπουργός;
- ANNA   Μέσα, μαζί του.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ   Τί λένε;
- ANNA   Δέν ξέρω.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ   Νά δῶ;
- ANNA   Προσεκτικά.
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ   Κάτσε στήν πόρτα. (Ἡ Ἄννα πηγαίνει στήν πόρτα τοῦ κέντρου. Ὁ Σεραφεῖμ πατώντας στά νύχια φτάνει στή δεξιά πόρτα καί βάζει αὐτί. Ὑστερα κοιτᾷ ἀπό τήν κλειδαρότρυπα. Στάση κατάπληξης. Χειρονομεῖ σάν νά βλέπει πράματα ἀπίστευτα).
- ANNA   (Σιγανά) Τί γίνεται;
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ   (Φεύγοντας ἀπό τήν πόρτα, ἐξηγώντας στήν Ἄννα τί εἶδε). Ὁ Ζαρλᾶς, ἔτσι. (Μιμεῖται τό ἀγέρωχο ὕφος τοῦ Ζαρλᾶ). Κι ὁ Ὑπουργός ἔτσι. (Σταυρώνει τά χέρια του μπροστά στό στήθος του καί παίρνει ὕφος ἰκεσίας).
- ANNA   (Κατάπληξη).
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ   Μή στενοχωριέσαι. Ὁ Θεός θά τά φέρει δεξιά. (Φεύγει. Μπαίνουν ἀπό δεξιά. Ὁ Ζαρλᾶς μέ χαμόγελο. Ὁ Δημητράκης τέλεια μουδιασμένος, σάν χαμένος).
- ΖΑΡΛΑΣ   Ἔτσι, κ. Ὑπουργέ;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Μμ! (Κουνᾷ τό κεφάλι).
- ΖΑΡΛΑΣ   Εἴμαστε σύμφωνοι;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Μμμ!
- ΖΑΡΛΑΣ   Σέ δέκα λεπτά θά σᾶς τηλεφωνήσω. Καί θά μοῦ δώσετε τήν ἀπάντηση. Κατηγορηματική. Ἡ ναί ἢ ὄχι.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ   Μμμ!

- ΖΑΡΛΑΣ (Στήν Ἄννα, ὑποκλίνεται). Δεσποινίς Ἄννα, θά ξαναἰδω-
θοῦμε.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Γυρίζει, κάθεται στό γραφεῖο ταραγμένος καί σιω-
πηλός. Παύση. Κοιτάζει τήν Ἄννα ἐχθρικά. Κουνάει
τό κεφάλι. Ὑστερα τό πρόσωπό του τρυφεραίνει.
Ὑστερα σκύβει τό κεφάλι του καί θυθίζεται σέ σκέ-
ψεις ἐφιαλτικές. Σηκώνει τό χέρι του καί παίρνει τό
ἀκουστικό πολύ ταραγμένος. Ἀπότομα καί θυμωμέ-
νος τ' ἀφήνει. Ἀρπάζει τήν πέννα καί γράφει. Ἀπό-
τομα τήν πετᾷ. Σηκώνεται καί κάνει βόλτες. Σ' ὅλο
αὐτό τό διάστημα ἡ Ἄννα στέκεται μπροστά του πα-
γερή).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέ μοῦ λές, Ἄννα...
- ANNA Τί συμβαίνει, μπαμπά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Πόσο χρονῶν εἶσαι;
- ANNA Γιατί μπαμπά;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέν εἶσαι εἴκοσι πέντε;
- ANNA Εἴκοσι δύο, μπαμπά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τό ἴδιο κάνει.
- ANNA Ἔστω.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δέ νομίζεις, παιδί μου, πώς ἔφτασες σέ μιᾶ ἡλικία πού πρέπει νά πα-
ντρευτεῖς; Εἶναι ἓνα σοβαρότατο ζήτημα αὐτό, πού μοῦ διέφυγε μέσα
στίς τόσες ἄλλες ἀσχολίες μου. Καί πρέπει νά τό φροντίσουμε. Δέν
πρέπει;
- ANNA (Τόν κοιτᾷ σιωπηλή).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τί λές ἐσύ; Δέν ἀπαντᾷς;
- ANNA Λέω, μπαμπά, ὅτι τή στιγμή αὐτή καί ἔτσι καθώς εἶμαστε μόνο ὁ δι-
κός μου ὁ γάμος λείπει γιά νά συμπληρώσει τήν εὐτυχία μας. Σ'

εὐχαριστῶ πολὺ πού μέ θυμήθηκες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Παρακαλῶ, παιδί μου. Ἐτερον ἐκάτερον. Πατρικό καθήκον.

ANNA Μπορεῖ ὅμως, μπαμπά, ν' ἀναβάλεις λίγο τήν ἀποκατάστασή μου. Ὑπάρχουν στήν οἰκογένειά μας μερικά πράματα πὸ ἐπείγοντα. Ὁ θεῖος μέ διαταγή δική σου βρίσκεται στή φυλακή. Φαίνεται πὸς τρελλάθηκες, μπαμπά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐξαλλοσ) Σκασμός!

ANNA Μέ συγχωρεῖς, μπαμπά!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὅριστε μας! Διαγωγή κοριτσοῦ. Αὐτή τήν ἀνατροφή σου ἔδωσα, νά μιλᾷς ἔτσι στόν μπαμπά σου. Πού σέ μεγάλωσε. Πού σέ μόρφωσε. Πού σ' ἔκανε ἄνθρωπο. (Συγκινημένος) Πού χιτές ἀκόμα σ' ἔπαιρνα στά γόνατά μου καί σέ χόρευα.

ANNA (Κατεβάζει τό κεφάλι, ἐπίσης συγκινημένη).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τρυφερή ἐπίπληξη) Παλιοκόριτσο!

ANNA (Τόν κοιτᾷ).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Σ' ἀγαπάω ἐγώ. (Εἰλικρινῶς) Δέν κάνω τέτοια πράματα.

ANNA Τό βλέπω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί, βρέ μαῖμουδίτσα; Ἔ; Δέ σ' ἀγαπάω; (Πλησιάζει καί τή χαϊδεύει) Καί τί ὁμορφη πού εἶσαι σήμερα. Φαντάζεσαι ὅτι δέ θέλω τό καλό σου; Δέ θέλω νά σέ δῶ εὐτυχισμένη; Ποιόν ἄλλον ἔχω στόν κόσμο ἀπό σένα; Γι' αὐτό σου λέω, ἄκου τόν μπαμπά σου πού σ' ἀγαπᾷ καί θέλει τήν ἀποκατάστασή σου.

ANNA Καί ποιός εἶναι ὁ γαμπρός, ἂν ἐπιτρέπετε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τόν ξέρεις.

ANNA Ὁ Ζαρλᾶς;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ναί, παιδί μου. Μῆνες τώρα μέ τρώγεται. Τό μελέτησα πολλές φορές τό πρᾶγμα ἀπ' ὅλες τίς πλευρές. Καί σήμερα κατέληξα σέ συμπεράσματα ὀριστικά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔχει βέβαια μερικά ἐλαττώματα. Ἀλλά ἐσύ μπορεῖς νά τόν φτιάξεις. Εἶσαι ἐξυπνη κοπέλλα.

- ANNA Ἐάν ἤξερες μπαμπά, πόσο ἀστεῖος εἶσαι δέ θά μοῦ τά ἄλεγες αὐτά.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γιατί, παιδί μου;
- ANNA Ντρέπομαι, μπαμπά. Τίποτε ἄλλο δέ σοῦ λέω.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ἘΆκουσε παιδί μου. ἘΆν δέν τόν πάρεις μπορεῖ νά σέ παραδώσει στούς Γερμανούς.
- ANNA Εἶμαι ἔτοιμη γιά ὅλα.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ἘΈλα, παιδί μου. ἘΈλα, χρυση μου κόρη. ἘΆν παντρευτεῖς τό Ζαρλά, ὅλα κανονίζονται. Κι ὁ θεῖος σου θά βγεῖ. Κι ἐσύ θά ζήσεις εὐτυχημένη. Κι ἐγώ θά μείνω στό ἘΥπουργεῖο μου.
- ANNA ἘΌχι.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Λιώνει) Γιατί παιδί μου; Τί ἔχει ὁ Ζαρλάς; Δέν εἶναι ὠραῖος ἄντρας;
- ANNA ἘΈκτακτος!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ ἘΈξυπνος δέν εἶναι;
- ANNA Περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Κρέμεται ἀπ' τά χεῖλια της, τρέμει) Λοιπόν;
- ANNA (ἘΕσπᾶ) Εἶν' ἕνας σιχαμένος ἄνθρωπος. ἘΈνας κοινός ἀπατεώνας. ἘΈνας ἀρριβίστας. Πού θρῆκε τήν ἐποχή γιά νά ἐμπορευθεῖ τά πάντα καί πρόδωσε ὁ ἴδιος τό γιό σου. Κι αὐτόν τόν ἐλεεινό τύπο πού σέ μολύνει ἕνα χιλιόμετρο μέ τήν ἀνάσα του προτείνεις τώρα νά τόν παντρευτῶ. ἘΌς ποιό σημεῖο, λοιπόν, ἐξευτελισμοῦ θά πέσεις ἀκόμα;
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Σ' ὅλο τό διάστημα πού μιλάει ἡ ἘΆννα, τρέμει, κλείνει τ' αὐτιά του) Πάψε, πάψε!
- ANNA Δέν ἔχω τίποτ' ἄλλο νά σοῦ πῶ.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (ἘΈξαλλος) ἘἩ παίρνεις τό Ζαρλά ἡ πᾶς στούς Γερμανούς.
- ANNA Στούς Γερμανούς, μπαμπά!
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θά σέ τουφεκίσουν!
- ANNA Νά μέ τουφεκίσουν!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τσοκίου, ἄθλιο πλάσμα! Συλλαμβάνεσαι! (Τῆ σπρώχνει στή δεξιά πόρτα) Μέσα! Δύο λεπτά ἔχεις καιρό ν' ἀποφασίσεις. (Γυρνᾷ πίσω χαμένος). Τί ἔκανα; Τὴν κόρη μου; (Τρέχει πρὸς τὴ πόρτα) Ὅχι, ὄχι, ὄχι! (Ἀπλώνει τὸ χέρι του νά τὴν ἀνοίξει. Ξαφνικά σκέφτεται) Καί τὸ Ὑπουργεῖο μου; Ὅχι, ὄχι, ὄχι! (Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα. Πηγαίνει καί κάθεται στὸ γραφεῖο του. Μὲ μεγάλο καημό) Ἐνα Ὑπουργεῖο κατὰφερα νά πάρω. Εἴκοσι χρόνια τ' ὄνειρεύομαι. Συνωμότησαν ὅλοι νά μου τὸ βγάλουνε ξινό. (Χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Ἀναπηδᾷ) Ὁ Ζαλαῆ! Τὴν ἀπάντησέ! Ν' ἀφήσω τὸ Ὑπουργεῖο; Ὅχι, ὄχι, ὄχι, θά πολεμήσω. Θά ἀγωνιστῶ. Γά σένα, Ὑπουργεῖο μου! Γά σένα, ὑπουργική καρέκλα μου. (Ὅσο χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο τόσο μαζεύεται στὴν καρέκλα του καί γραπώνεται, ἀρπάζοντάς τὴν μὲ τὰ δύο τὰ χέρια). Δέ μὲ ξεκολλᾷ ἀπὸ δῶ οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Θεός. (Ἀπότομα) Ἄννα!

ANNA (Μπαίνει).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Τ' ἀκούς; (Τῆς δείχνει τὸ τηλέφωνο).

ANNA Τ' ἀκούω.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θέλει τὴν ἀπάντησέ. Τί ἀποφάσεις;

ANNA Στούς Γερμανούς, μπαμπά!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἀρπάζει τὸ ἀκουστικό. Ἀκούει. Κατάπληξη) Τί (Γουρλώνει τὰ μάτια) Σκότωσαν τὸ Ζαλαῆ; (Πέφτει τὸ ἀκουστικό ἀπ' τὰ χέρια του).

ANNA Ναι! Σκότωσαν τὸ Ζαλαῆ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τρομαγμένος) Πῶς τὸ ξέρεις; Ποιὸς τὸν σκότωσε;

ANNA Ὁ Ἀλέκος!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὁ γιός μου;

ANNA Δέν εἶναι γιός σου. Τὸν ἀποκήρυξες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἐντρομος). Καί ποῦ θρέθηκε ὁ Ἀλέκος στὴν Ἀθήνα;

- ANNA Κατέβηκε χτές ἀπ' τό βουνό. Κρυφά. Ἡ φήμη τῶν κατορθωμάτων σου ἔφτασε ὡς ἐκεῖ ἀπάνω. Κι ἤλθε σάν τρελλός. Ἄν δέν ἀπολύσεις τό θεῖο καί δέν παραιτηθεῖς ἀμέσως, θά ἔχεις νά λογαριαστεῖς μαζί του.
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ὡστε σκοτώνουν στ. ἀλήθεια! (Τρέμοντας χτυπᾷ τό κουδούνι).
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Μπαίνει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ν' ἀπολυθεῖ ἀμέσως ὁ Λεωνίδας Χαρίτος!
- ΣΕΡΑΦΕΙΜ (Χαιρετᾷ γελώντας πονηρά καί φεύγει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Τρομαγμένος) Θά μέ σκοτώσουν καί μένα; Ὁ Ἄλέκος;
- ANNA Δέν ξέρω. Πήγαινε νά τοὺς ρωτήσεις. (Φεύγει).
- ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κάνε παιδιά νά δεῖς καλό! (Παίρνει πένα καί χαρτί καί γράφει ἀργά μέ σπαραγμό). Ἐξοχότατε φόν Σταῖμνετς (λυγμός). Λόγοι ὑγείας μέ ἀναγκάζουν... (λυγμοί).
Ἐνῶ γράφει ἀπαγγέλλοντας μέ σπαρακτική ἀργή φωνή τίς λέξεις κλείνει σιγά - σιγά ἢ

ΑΥΛΑΙΑ

Μουσειά